

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120203028
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120203028.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Dominiky Horváthovej v spore žalobcu: Čistý deň, n.o., Hody 1369, 924 01 Galanta, IČO: 36 084 158, zastúpeného advokátkou: Mgr. PhDr. Zuzana Tománková Miková, PhD., MPH, Šancová 110, 831 04 Bratislava 3, IČO: 42360374, proti žalovanej: Mgr. O. V., nar. XX. I. XXXX, trvalo bytom X. XXX/XX, K., zastúpenej splnomocnenkyňou: POLÁČEK & PARTNERS s. r. o., Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50568124, a tiež splnomocnenkyňou: SHK Legal, s.r.o., Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO:54364159, o ochranu dobrej povesti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. mája 2021 č. k. 11C/21/2020-440, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúcej žalobu vo zvyšku (II. výrok) a v napadnutej časti o náhrade trov konania (III. výrok) **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie v časti o uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa ďalších vyjadrení na adresu žalobcu vo verejnom priestore a zdržať sa ďalšieho zasahovania do dobrej povesti žalobcu zastavil; II. žalobu vo zvyšku zamietol; III. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); čl. 13 ods. 2 a 4, čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavy SR“); § 19b ods. 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. z.“); čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 v znení protokolov (oznámenie Federálneho Ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“).

Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou z 4.4.2020, doručenou súdu prvej inštancie 5.4.2020, po odstránení vád prvého petitu žaloby podaním z 20.3.2021 (č. I. 385), domáhal ochrany dobrej povesti právnickej osoby, a síce: 1. uloženia povinnosti žalovanej ospravedlniť sa žalobcovi za prednesenie v žalobe uvedených nepravdivých a difamačných výrokov (1 až 105) zasahujúcich do dobrej povesti žalobcu, a to tak, že žalovaná je povinná strpieť, aby žalobca dal na náklady žalovanej k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a tlačovému periodiku Denník N na uverejnenie text s názvom Ospravedlnenie v znení, že sa žalovaná ospravedľuje žalobcovi za to, že v období od 9. septembra 2016 až do marca 2020 prednášala verejne nepravdivé tvrdenia o spôsobe činnosti tejto právnickej osoby a nepravdivé tvrdenia o spôsobe starostlivosti o zverených klientov a deti, čím neoprávnene zasiahla do dobrej povesti tejto právnickej osoby; 2. uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa ďalších

vyjadrení na adresu žalobcu vo verejnom priestore, najmä v printových médiách, v elektronických médiách vrátane ich blogov a na sociálnych sieťach zverejňovaním nepravdivých a hodnotiacich výrokov, úsudkov a názorov a zdržať sa ďalšieho zasahovania do dobrej povesti žalobcu akoukoľvek inou formou verejných vyjadrení alebo inými prostriedkami; 3. uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 60.000 eur ako primerané finančné zadostučinenie za neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti; 4. ako aj náhrady trov konania.

Žaloba bola odôvodnená tým, že žalobca je právnickou osobou založenou podľa zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby a tvrdí, že konaním žalovanej bolo zasiahnuté do jeho dobrej povesti, s tým, že žalovaná v období od 9.9.2016 do podania žaloby opakovane verejne šíri nepravdivé informácie o žalobcovi ako právnickej osobe. Tieto informácie boli nielen nepravdivé, ale mali nepochybný potenciál poškodzovať dobré meno žalobcu s mierou zásahu, ktorý už nijako nie je možné reparovať. Žalobca tvrdí, že konanie žalovanej bolo a je objektívne spôsobilé vyvolať nemajetkovú ujmu (poškodenie dobrého mena právnickej osoby), bolo konaním neoprávneným, nakoľko žiadnej osobe platný právny poriadok nepriznáva oprávnenie rozširovať verejne nepravdivé a difamačné informácie o právnickej osobe, medzi zásahom/ujmou na právach žalobcu a neoprávnenosťou/rozširovaním lživých a difamačných tvrdení existuje príčinná súvislosť. Žalovaná v označenom období, t. j. od 9.9.2016 približne do júla 2019, verejne rozšíri množstvo informácií o činnosti žalobcu, ktoré boli/sú jednoznačne klamlivé, a taktiež informácií, ktoré v rámci kontextu, v akom ich podávala, mali potenciál uviesť širokú verejnosť do omylu o reálnej činnosti žalobcu pri výkone jeho všeobecne prospešnej činnosti a tak zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu.

Žalovaná sa k žalobe vyjadrila tak, že žalobca je poberateľom štátnych príspevkov na svoju činnosť na základe § 89 a nasl. zákona o ochrane detí. Žalovaná dlhodobo vystupuje vo verejnom priestore venujúc sa predovšetkým rodinnej politike a ľudským právam. Žaloba smeruje proti výrokom žalovanej urobeným v období, kedy mala status verejného činiteľa - poslankyne Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj len „NR SR“), a ktorá vystupovala ako osoba špecializujúca sa na ochranu sociálnych a rodinných práv. Všetky výroky žalovanej vychádzajú zo skutkového základu, z okolností, zistení a informácií, ktoré sa dostali do jej dispozičnej sféry počas výkonu jej poslanskeho mandátu. Žalovaná konala pri výkone verejnej funkcie, ktorej imanentnou súčasťou je aj verejné poukazovanie na závažné skutočnosti, a to s cieľom apelovať na nastolenie nápravy a chrániť dôležitý verejný záujem. Žalobca nemá výlučný status súkromnej právnickej osoby, ktorá nechcela, alebo nemala možnosť vstupovať do verejného priestoru. Žalovaná sa domnieva, že skutočným cieľom žaloby nie je ochrana práv žalobcu, ale jeho pokus o umlčanie, resp. „potrestanie“ poslankyne NR SR, ktorá verejne vystúpila na ochranu práv jednej z najzraniteľnejších skupín v spoločnosti. Žalovaná bola jednou z tých, ktorá sa ako prvá oboznámila s prosbou o pomoc - išlo o oznámenie jednej z matiek dieťaťa umiestneného v resocializačnom zariadení prevádzkovanom žalobcom. Z oznámenia vyplynulo dôvodné podozrenie, že dcéra oznamovateľky bola sexuálne zneužívaná a týraná. Z následného šetrenia veci vzišlo podozrenie, že takýchto prípadov bolo viac. To všetko sa malo udiať na mieste, kde sa dieťaťu malo dostať starostlivosti a pomoci. Žalovaná ako poslankyňa NR SR a súčasne ako osoba, ktorá sa dlhé roky profesijne venuje otázkam ochrany rodiny a maloletých detí, reagovala v záujme ochrany najzraniteľnejších. Po zistení, že aj napriek dôvodným podozreniam a náznakom na viacnásobné zneužívanie detí nedochádzalo k razantným postupom príslušných štátnych orgánov (najmä orgánov činných v trestnom konaní, Ústredia, súdov, Ministerstva, Komisárky pre deti), pristúpila žalovaná k zverejneniu opisu skutočností uvedených v oznámení matky dotknutého dieťaťa vo svojom prvom článku s názvom „Requiem pre znásilnené dievčatá“ (september 2016). Tento príspevok žalovanej bol plne anonymizovaný, bez uvedenia akéhokoľvek označenia žalobcu alebo resocializačného zariadenia. Žalovaná na úvod článku sama uvádza, že tento „nástroj“ použila v krajnom prípade, keď už žiadna inštitúcia nevie, alebo nechce pomôcť. K ďalším článkom či vstúpeniam pristúpila až potom, čo sa v tejto veci vykonali potrebné zistenia a kontroly.

Podaním z 20.3.2021 (na č.l. 385) zbral žalobca žalobu späť v časti o uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa ďalších vyjadrení na adresu žalobcu vo verejnom priestore a zdržať sa ďalšieho zasahovania do dobrej povesti žalobcu, súd prvej inštancie konanie v uvedenej časti vo výroku I. rozsudku zastavil, keď nebolo potrebné zisťovať stanovisko žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby, pretože k nemu došlo pred prvým pojednávaním.

K úprave prvého petitu žaloby v podaní žalobcu z 20.3.2021 (na č.l. 385) súd prvej inštancie uviedol, že na námietku žalovanej (v podaní z 15.2.2021 na č.l. 351) o nevykonateľnosti pôvodného petitu ospravedlnenia, sa žalobca s uvedeným stotožnil a v záujme vykonateľnosti petitu ospravedlnenia tento upravil. Keďže išlo o odstránenie väd žaloby v zmysle uvedenia vykonateľného žalobného návrhu (§ 132 ods. 1 CSP) namiesto nevykonateľného (keďže vybrané denníky by nemali povinnosť zverejniť text

ospravedlnenia), uvedené súd považoval nie za zmenu žaloby, ale za odstránenie väd žaloby, o čom nebolo potrebné rozhodovať.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, ďalej tými zvukovo-obrazovými záznamami, na ktorých boli zachytené výroky 1 až 105 uvedené v žalobe (uložené na USB resp. dostupné na uvedených odkazoch), ako aj výsluchom žalovanej, pričom z nesporných skutkových tvrdení, ako aj z vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

Žalovaná dňa 9.9.2016 publikovala blog „Requiem pre znásilnené dievčatá“, v ktorom sa uvádzajú krstné mená osôb bez priezvisk, pričom nie je menované zariadenie. Žalovaná predniesla výroky 1 až 105 uvedené v žalobe, a to výroky 1 až 94 na rokovaní pléna NR SR dňa 6.4.2017, výroky 95 až 97 na tlačovej konferencii v tlačovom centre NR SR dňa 1.3.2017, výroky 98-99 na tlačovej konferencii v tlačovom centre NR SR dňa 23.9.2016, výrok 100 na tlačovej konferencii v tlačovom centre NR SR dňa 4.10.2016, výrok 101 na tlačovej konferencii strany Sloboda a solidarita dňa 22.12.2016, výroky 102 až 105 v relácii rádia Expres dňa 7.4.2017. Žalobca je neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby a zriaďovateľom resocializačného zariadenia Čistý deň, pričom poberá finančné prostriedky štátu. Žalovaná od roku 1998 pracovala ako učiteľka, vychovávateľka, od roku 2006 pracovala v Asociácii náhradných rodín ako sociálna poradkyňa pre náhradné rodičovstvo, po voľbách v roku 2010 bola poslankyňou NR SR za stranu Sloboda a solidarita, podpredsedníčkou výboru NR SR pre sociálne veci a pôsobila ako externá poradkyňa ministra práce, sociálnych vecí a rodiny pre oblasť rodinnej politiky. V období výrokov bola žalovaná poslankyňou NR SR, členkou výboru NR SR pre ľudské práva a menšiny a členkou strany Sloboda a solidarita. Zariadeniu Čistý deň bola odňatá akreditácia na základe rozhodnutia ministra práce, sociálnych vecí a rodiny právoplatného dňa 31.8.2018, ktoré rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Trnave právoplatným dňa 25.8.2020.

V konaní nebolo sporným, že žalovaná predniesla výroky označené v žalobe ako výroky 1 až 105, ani skutočnosť, kedy a kde boli prednesené. Sporným nebolo ani to, že žalovaná dňa 9.9.2016 publikovala anonymizovaný blog „Requiem pre znásilnené dievčatá“. Nesporným bolo aj postavenie žalobcu ako neziskovej organizácie poskytujúcej verejnoprospešné služby a zriaďovateľa resocializačného zariadenia Čistý deň, na činnosť ktorého poberal finančné prostriedky štátu, ako aj postavenie žalovanej v rozhodnom období výrokov ako poslankyne NR SR, členky Výboru NR SR pre ľudské práva a menšiny a členky strany Sloboda a solidarita a jej predchádzajúce pôsobenie ako učiteľky, vychovávateľky, sociálnej poradkyne pre náhradné rodičovstvo, podpredsedníčky Výboru NR SR pre sociálne veci, externej poradkyne ministra práce, sociálnych vecí a rodiny pre oblasť rodinnej politiky.

Sporným zostalo, či mali výroky žalovanej reálny skutkový základ, či boli spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, a či nimi bolo do dobrej povesti žalobcu zasiahnuté, ako aj včasnosť podania žaloby v prípade uplatneného nároku na finančné zadostučinenie.

Súd prvej inštancie dôvodil, že právo na zachovanie dobrej povesti a sloboda prejavu, chránené čl. 19 a 26 ods. 1 Ústavy SR, sú ústavné práva, ktoré sa môžu dostať do kolízie. Takýto stret práv sa posudzuje práve pri aplikácii § 19b O.z. v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany dobrej povesti právnickej osoby. Súdy, posudzujúce kolíziu týchto ústavou chránených práv, musia dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu, jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. Preto je potrebné skúmať intenzitu tvrdeného porušenia práva na ochranu dobrej povesti v spojitosti so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Tvrdený zásah do práva na ochranu dobrej povesti pritom musí bezprostredne súvisieť s porušením chráneného základného práva, musí ísť teda o zásah neoprávnený, ktorý presiahne svojou intenzitou takú mieru, ktorú v demokratickej spoločnosti už nemožno tolerovať. Pritom však nie sú rozhodujúce subjektívne pocity osoby, ktorej sa výroky týkajú, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne v spoločenskom postavení) vnímala aj každá iná osoba (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /ďalej len „NS SR“/ sp. zn. 3Cdo/137/2008 z 18.2.2010). V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou platí, že súd je viazaný žalobou. Základ nároku uplatneného žalobcom je vymedzený skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení s navrhovaným petitom žaloby, pričom takto je pre súd vymedzené, čo je predmetom konania. Medzi základné procesné povinnosti strany sporu nevyhnutné pre úspech v sporovom konaní patrí nielen povinnosť dôkazu, ale aj jej predchádzajúca povinnosť tvrdenia. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, a to s obsahom, ktorý vychádza z hypotézy hmotnoprávnej normy. Ide o substancované tvrdenia, teda tvrdenia, ktoré možno podradiť pod konkrétne ustanovenie hmotného práva. V prípade, že žalobca v žalobe neuviedie ani len také skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodiť predmet konania, t. j. čoho sa žalobca žalobou domáha, procesnou sankciou by mohlo byť až odmietnutie žaloby po predchádzajúcej výzve na odstránenie väd žaloby. V prípade, že skutkové tvrdenia v spojení s petitom umožňujú vyvodiť,

čo je predmetom konania, súd žalobu meritórne prejedná, avšak neunesenie bremena tvrdenia bude znamenať neúspech strany spočívajúci v strate sporu v zmysle zamietnutia žaloby (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/112/2015 zo 4.11.2015).

V predmetnej veci žalobca vymedzil predmet konania dostatočne na to, aby bolo súdu zrejmé, čoho sa žalobca žalobou domáha, a síce, že žiada od žalovanej ospravedlnenie za to, že v období od 9.9.2016 až do marca 2020 prednášala verejne nepravdivé tvrdenia o spôsobe činnosti žalobcu a o spôsobe starostlivosti o zverených klientov a deti, ako aj finančného zadosťučinenia. Nebol preto daný dôvod pre odmietnutie žaloby, ale súd ju meritórne prejednal.

V prípade počiatočného dátumu uvedeného obdobia (9.9.2016), vychádzajúc z textu žaloby, ide o deň publikovania blogu žalovanej s názvom „Requiem pre znásilnené dievčatá“ (prístupný na B.). V článku sa uvádzajú iba krstné mená matky a dcéry, neuvádza sa názov resocializačného zariadenia, pričom v jeho úvode žalovaná uvádza, že zverejnenie príbehu použila v krajnom prípade, keď už žiadna inštitúcia nevie alebo nechce pomôcť, s tým, že bude anonymizovať zúčastnených, pretože nie je novinárka a jej prvoradým záujmom je chránenie záujmov maloletých detí. V spojitosti s týmto článkom žalobca neuviedol, že by došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti niektorým z výrokov, keď v žalobe výslovne uviedol iba výroky 1 až 105, ktoré boli prednesené pri konkrétnych vystúpeniach žalovanej (6.4.2017, 1.3.2017, 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016 a 7.4.2017) zachytených na zvukovoobrazových záznamoch. Keďže žalobca v súvislosti s uvedeným blogom žiaden z výrokov nešpecifikoval a neuviedol, prečo práve ten-ktorý výrok považuje za neprimeraný, bola žaloba v tejto časti nepreskúmateľná, čo je jedným z dôvodov zamietnutia žaloby. Súd nie je povinný (a ani oprávnený) vyhľadávať spomedzi jednotlivých výrokov žalovanej v rámci blogu tie, ktoré by žalobca mohol považovať za neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti a prečo. Súd však dodáva, že ak by aj žalobca niektoré výroky alebo aj celý text blogu ako neoprávnené zasahujúce do jeho dobrej povesti označil, žaloba v tejto časti by nemohla byť dôvodná. Text článku je anonymizovaný, v celom texte článku sa označenie žalobcu ani resocializačného zariadenia neuvádza a totožnosť žalobcu nie je vyvoditeľná ani z obsahu článku. Ak po zverejnení blogu bola totožnosť zariadenia zistená, za uvedené žalovaná nenesie žiadnu zodpovednosť. Z komentárov predložených žalobcom (č. I. 295-296) vyplýva, že žalovaná neuviedla názov zariadenia ani na naliehanie čitateľov v komentároch. Z uvedených dôvodov (nepreskúmateľnosť a anonymizácia) by žaloba rovnako nemohla byť úspešná.

Rovnako bola žaloba nepreskúmateľná aj pokiaľ ide o celkové obdobie tvrdeného neoprávneného zásahu od 9.9.2016 do marca 2020, s výnimkou dátumov 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017, pri ktorých jediných dátumoch je zrejmé, prečo sú zahrnuté do uvedeného obdobia, keďže v súvislosti s vystúpeniami žalovanej v uvedených dňoch žalobca uvádza konkrétne výroky, ktoré považuje za neoprávnený zásah do jeho práv. Hoci žalobca na USB nosiči, resp. aj priamo v žalobe, uviedol odkazy na rôzne mediálne zdroje (v ktorých má vystupovať priamo žalovaná alebo ktoré z tvrdení žalovanej čerpajú), v súvislosti s nimi v žalobe nekonkretizoval žiadne výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu a dôvod, prečo práve nimi. Žalobca tak neurobil ani po tom, ako žalovaná uvedené výslovne namietala vo svojom vyjadrení k žalobe (body 28., 143., 206.), pričom poukazovala na to, že zo žaloby na mnohých miestach nie je jasné, ktorý výrok žalobca považuje za ten, ktorý mal spôsobiť zásah do jeho práv a žaloba je písaná formou „tekutého obvinenia“. Žalobca na uvedené reagoval v replike v tom zmysle, že žalované výroky sú úplne presne citované a lokalizované v čase a mieste ich prednesu, resp. že rozsah žalobného nároku je premietnutý v jeho petite. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemal v úmysle konkretizovať jednotlivé výroky obsiahnuté v mediálnych výstupoch, na ktoré odkazoval. Takto skutkovo vymedzená žaloba však v žiadnom prípade nemôže obstáť ako preskúmateľná. V prípade civilného sporového konania platí zásada prejednávacia, v zmysle ktorej mal žalobca povinnosť tvrdenia, ktorými konkrétnymi výroky žalovaná neoprávnené zasiahla do jeho dobrej povinnosti a prečo práve nimi. Bremeo tvrdenia však žalobca v prípade trvania zásahu od 9.9.2016 do marca 2020 (s vyššie uvedenými výnimkami tvrdeného zásahu dňa 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017) nesplnil, a teda bremeo tvrdenia v tomto smere neunesol, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

Pokiaľ ide o mediálne zdroje, ktoré podľa žalobcu čerpajú z tvrdení žalovanej, súd prvej inštancie dodal, že žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie jej vyjadrení médiami, a v prípade, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu spracovanými príspevkami niektorým z médií, nič žalobcovi nebráni domáhať sa svojich práv žalobou podanou proti prevádzkovateľovi média. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti žaloby (ak by bola preskúmateľná) by chýbala pasívna vecná legitímácia žalovanej.

V prípade tvrdených neoprávnených zásahov vystúpeniami žalovanej dňa 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017, pri týchto dátumoch žalobca síce uviedol konkrétne výroky, resp. skupiny výrokov (1 až 105), avšak tieto sú uvedené iba formálne. Pri žiadnom z nich totiž

žalobca neuvádza, v čom konkrétne má byť uvedený výrok/skupina výrokov/časť výroku difamačný, z akého dôvodu je výrok difamačný a aký zásah do práv žalobcu ním bol alebo mohol byť spôsobený. Žalobca teda v rozpore so svojou povinnosťou tvrdenia ani pri jednom z namietaných výrokov neuviedol konkrétnu skutkovú analýzu toho-ktorého výroku, aby tak bolo zrejmé, prečo práve tento výrok považuje za difamačný a v čom, pričom žalobca tak neurobil ani na výslovné námietky žalovanej v priebehu konania. Uvedené bolo potrebné (okrem všeobecnej povinnosti strany ako žalobcu uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia) aj z dôvodu, že žalobca v rámci výrokov uvádza také výroky, z ktorých nie je ani pri najlepšej vôli zrejmé, prečo ich žalobca považuje za difamačné a akého zásahu do dobrej povesti žalobcu boli schopné. Príkladmo súd uvádza výrok 24 (namieta žalobca všeobecnú povinnosť zariadenia?/pochybenie kontrolnej skupiny?/zdržiavanie sa maloletej doma?), výrok 33 (prečo sa žalobca cíti dotknutý týmto všeobecným výrokom o psychologickú starostlivosť v rámci resocializačného programu?), výrok 37 (namieta žalobca žiadosť poslaneckého prieskumu?/prísľub štátneho zástupcu?/obsah následnej informácie?), výrok 43 (prečo sa žalobca cíti dotknutý na svojich právach výrokom, že ústredie práce na základe zistení nevykonalo žiadne sankčné ani preventívne opatrenia?), výrok 83 (namieta žalobca odporúčanie akreditačnej komisie?/všeobecnú otázku právneho nároku na akreditáciu?), výrok 93 (namieta žalobca uskutočnenie školení?/neexistenciu akreditácie na školenia?/neexistenciu dohľadu ministerstva a ústredia?). Súd prvej inštancie zopakoval, že v prípade všetkých žalobcom uvedených výrokov bolo pre unesenie bremena tvrdenia nevyhnutné uviesť skutkovú analýzu výrokov, t. j. uviesť v čom a prečo vidí žalobca difamačný účinok výroku alebo jeho časti. Ako už súd uviedol vyššie, súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať skutkové tvrdenia žalobcu, prečo by ten-ktorý výrok alebo jeho časť (a ktorá?) mali byť difamačné a v čom. Okrem toho nie je ani zrejmé, či sú to v celom rozsahu výrokov skutočne práva žalobcu (a prečo), ktoré chráni, keďže niektoré výroky sa priamo právnickej osobe žalobcu ani netýkajú, resp. ich súvis s právnickou osobou žalobcu nie je zrejmý. Žalobca v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním žaloby, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu tej strany sporu, ktorá nedokázala formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme. Odkaz žalobcu na dôkazy je nepostačujúci, a to s poukazom na § 132 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu, ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t. j. ak by vyhľadával v dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť.

V predmetnej veci, napriek tomu, že takáto výhrada sa objavovala prakticky vo všetkých vyjadreniach žalovanej, žalobca si povinnosť tvrdenia dostatočne nesplnil. Nesplnenie takejto povinnosti má pre stranu sporu nepriaznivý dôsledok, pretože pokiaľ sa súd o potrebných skutočnostiach nedozvie, nebude môcť potrebnú skutočnosť urobiť predmetom svojho poznania a bude nútený pre nedostatok odôvodnenia žalobu zamietnuť. Vzhľadom na vyššie uvedené (zahrnutie množstva výrokov do petitu avšak neuvedenie konkrétnej skutkovej analýzy toho-ktorého výroku) možno konštatovať šikanózný charakter žaloby, kedy žalobca chce postihovať žalovanú už len za samotnú skutočnosť, že stála na počiatku „kauzy Čistý deň“, resp. za všetko, čo sa kedy o resocializačnom zariadení Čistý deň povedalo alebo napísalo.

Ust. § 19b ods. 3 O.z. chráni právnickú osobu pred neoprávneným zásahom do jej dobrej povesti, čo predpokladá existenciu dobrej povesti právnickej osoby v čase tvrdeného neoprávneného zásahu. Dobrú povest' právnickej osoby vytvárajú zložky ako dôveryhodnosť, serióznosť, poctivosť, spoľahlivosť, vážnosť, slušnosť. Dobrá povest' právnickej osoby má povahu osobného práva právnickej osoby, ktoré pôsobí voči všetkým a ktoré je právnickej osobe priznávané zákonom. Dobrá povest' právnickej osoby vzniká okamihom vzniku právnickej osoby, pričom sa predpokladá, že právnická osoba má dobrú povest' dovtedy, kým sa nepreukáže opak. V prípade preukázania v spore, že právnická osoba v čase tvrdeného neoprávneného zásahu dobrú povest' nemala, je možný len ten záver, že do dobrej povesti nemohlo byť zasiahnuté.

Z písomných podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca datuje svoju dobrú povest' od svojho vzniku do 9.9.2016, kedy podľa jeho názoru bola dobrá povest' žalobcu definitívne a nenávratne zničená. Uvedené vyplýva jednak z repliky žalobcu (č.l. 260), a síce: 1. keď na bod 36. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že očakáva vykonanie dokazovania o tom, akú povest' mal žalobca do 9.9.2016 a po 9.9.2016; 2. keď na bod 41. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že opakovane zdôrazňuje, že ide o jeho dobrú povest' pred 9.9.2016; 3. keď na bod 48. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že dobrá povest' žalobcu bola nenávratne zničená behom pár hodín; 4. keď na body 61. a 62. vyjadrenia k žalobe (kde žalovaná poukazuje na články s negatívnymi názormi klientov zo dňa 12., 13., 14.9.2016) žalobca v replike reaguje, že články boli vydané v čase, keď už dobrá povest' žalobcu bola definitívne a

nenávratne zničená. Uvedené vyplýva aj z vyjadrenia žalobcu z 20.3.2021 (č.l. 383), a síce keď na bod 26. podania žalovanej z 15.2.2021 žalobca v podaní z 20.3.2021 v bode 4. reaguje v tom zmysle, že skutočnosť, že po 9.9.2016 žalobca nemal dobrú povesť, je v podstate predmetom žaloby a že súhlasí so žalovanou, že v čase publikovania označených článkov žalobca nemal dobrú povesť.

Súd prvej inštancie uviedol, že keďže predmetom prieskumu súdu vzhľadom na čiastočnú preskúmateľnosť žaloby (viď odseky 26. a 28. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) mohli byť iba výroky 1 až 105 uvedené v petite žaloby, ktoré sú datované dňami 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017, bolo povinnosťou súdu najskôr vyhodnotiť, či v čase výrokov požíval žalobca dobrú povesť, pretože v opačnom prípade by uvedené výroky už nemali do čoho zasiahnuť. Žalovaná v konaní tvrdila, že žalobca nemal dobrú povesť ešte pred dátumom 9.9.2016, žalobca tvrdil, že nemal dobrú povesť deň po 9.9.2016. Ako prienik (a preto nesporné medzi stranami) bola potom tá skutočnosť, že na druhý deň po dni 9.9.2021 (poznámka odvolacieho súdu - správne 9.9.2016) žalobca už dobrú povesť nepožíval, pričom podľa tvrdenia žalobcu táto bola definitívne a nenávratne zničená. Keďže v konaní žalobca netvrdil, že by po uvedenom dátume k obnove jeho dobrej povesti niekedy došlo, bolo potrebné vychádzať z toho, že výrokmi z 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017 do dobrej povesti žalobcu zasiahnuté byť nemohlo, pretože ňou žalobca nedisponoval. Ak žalobca nemal žiadnu dobrú povesť, nebolo možné, aby výrokmi z uvedených dní došlo k jej strate alebo k jej zhoršeniu. Z dôvodu nedostatku dobrej povesti žalobcu v čase výrokov 1 až 105 preto absentuje predmet súdnej ochrany, ako jednej zo základných podmienok konania o ochranu dobrej povesti, z ktorého dôvodu žaloba rovnako nemohla obstať.

Naviac mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca nemal dobrú povesť v čase výrokov 1 až 105 aj z dôkazov predložených žalovanou, a to poukazujúc na článok „Život v galantskom centre: Zneužívanie? Nikto nám to nechcel uveriť (rozhovor)“ z 12.9.2016 (č.l. 181), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadrovala bývalá klientka; na článok „Desivé svedectvá ďalších klientov galantského resocializačného zariadenia: Čo slovo to čistý horor!“ z 13.9.2016 (č.l. 184), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadrovali viacerí bývalí klienti; na článok „V. po mesiaci v centre Čistý deň utiekol: Šokujúce detaily o hororových podmienkach v zariadení!“ zo 14.9.2016 (č.l. 188), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadroval bývalý klient; na článok „Polícia zriadila tím na vyšetrovanie zariadenia Čistý deň v Galante“ z 13.9.2016 (č.l. 178), kde sa vtedajší policajný prezident o.i. vyjadril, že v tomto prípade je veľa podozrení z páchania trestných činov. Z uvedených článkov vyplýva, že nezávisle od osoby žalovanej boli na činnosť resocializačného zariadenia Čistý deň vyjadrované výrazne negatívne ohlasy, a to najmä od bývalých klientov zariadenia, ktoré nesvedčia o dobrej povesti žalobcu v čase ich publikácie, pričom referencie bývalých klientov sú pre dobrú povesť žalobcu nepochybne určujúce. Pokiaľ ide o žalobcovu spochybňovanie uvedených článkov s rozhovormi s bývalými klientami, súd mal za to, že pravdivosť informácií uvedených v článkoch nemôže spochybniť samotná skutočnosť, že boli publikované na stránkach S. a S., keď zároveň žalobca ani netvrdil, že by sa v súvislosti s uvedenými rozhovormi domáhal ochrany dobrej povesti. Dobrej povesti žalobcu tiež nenasvedčuje (práve naopak) potreba zriadenia vyšetrovacieho tímu, ako sa to uvádza v článku na S.. Dobrú povesť žalobcu v čase výrokov spochybnila aj tá skutočnosť, že v rámci činnosti zariadenia Čistý deň došlo zo dňa 23.4.2015 na 24.4.2015 ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania troch maloletých klientok bývalým psychológom zariadenia, za čo bol právoplatne odsúdený (viď uznesenie KS v Trenčíne sp. zn. 23To/104/2018 z 15.10.2018 na č.l. 176), ako aj ďalšie, v čase ukončenia dokazovania v tu prejednáwanej veci neprávoplatné, odsúdenie za trestný čin sexuálneho zneužívania v októbri 2014. Hoci žalobca uviedol, že v právoplatne skončenej veci išlo o jednorazové zlyhanie jednotlivca, súd poukazuje na vyššie uvedené uznesenie KS v Trenčíne, z ktorého vyplýva vyjadrenie samotného obžalovaného (bývalého zamestnanca), že „klientky predmetného zariadenia mali sexuálne styky aj v iných prípadoch, čo dokrešľuje situáciu v tomto resocializačnom stredisku.“ Z vyššie uvedeného (negatívne referencie bývalých klientov, trestné stíhania) mal súd (okrem toho, že to nebolo medzi stranami sporné) za preukázané, že najneskôr v čase výrokov uvedených v petite žaloby žalobca dobrú povesť nepožíval.

Pri porušení práva na ochranu dobrej povesti výrokmi žalovanej strany je potrebné pri skúmaní primeranosti toho-ktorého výroku rozlišovať, či ide o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok. Kým skutkové tvrdenie sa opiera o fakt ako objektívne existujúcu realitu, ktorej pravdivosť je overiteľná, hodnotiaci úsudok je subjektívnym názorom svojho autora. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie, porušenie práva na ochranu osobnosti môže spôsobiť iba také tvrdenie, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti v očiach ostatných osôb, a teda pôsobiť difamačne. Takúto spôsobilosť je pritom potrebné posudzovať jednak podľa použitých výrazov a formulácií, ale zároveň aj podľa celkového dojmu, kedy je potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo. Z hľadiska

pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Na rozdiel od skutkového tvrdenia, hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nie je možné dokazovať, pretože ide o zaujatie určitého subjektívneho postoja osoby, je však potrebné skúmať, či uvedený výrok má určitý skutkový základ, či je použitá forma jeho vyjadrenia primeraná a či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie danej osoby namiesto toho, aby bol zásah do práva na ochranu dobrej povesti len nevyhnutným sprievodným javom oprávnenej kritiky. Ochrana výrokov, ktoré majú charakter hodnotiacich úsudkov, je z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšia ako v prípade skutkových tvrdení.

V konaní bolo možné posudzovať ako výroky, ktorými malo dôjsť k zásahu do dobrej povesti žalobcu, výroky označené v žalobe ako výroky 1 až 105, a to s poukazom na vymedzenie predmetu konania výrokmi citovanými žalobcom v petite žaloby, v ktorej jedinej časti bolo možné považovať žalobu za čiastočne preskúmateľnú. Súd vzhľadom na absenciu konkrétnej skutkovej analýzy toho-ktorého výroku zo strany žalobcu, preskúmal výroky len v tom rozsahu, v akom to bolo možné aj bez takejto analýzy. Z dôvodu rozsiahlosti výrokov (15 strán textu) súd prvej inštancie tieto v rozsudku neuviedol a odkázal iba na ich číselné označenie zo žaloby.

Výroky č. 1 až 13 sú citáciami zo Zápisnice spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.8.2016 (č.l. 155), výroky č. 14 až 19 sú citáciami z listu U. B. z 31.8.2016 (rub č.l. 149 a č.l. 341), výroky č. 20 sú citáciami z listu L. V. z 30.8.2016 (rub č.l. 157). Listinné dôkazy, ktoré žalovaná predložila, preukazujú, že citované výroky sú v nich skutočne uvedené. Ak aj neskôr bola spochybňovaná pravosť podpisu L. V. na liste, nič to nemení na tom, že v čase vystúpenia žalovanej v NR SR takáto pochybnosť neexistovala, a preto bola žalovaná oprávnená z listu vychádzať. Okrem toho, v uznesení o prerušení trestného stíhania (č.l. 51) sa uvádza, že nie je možné potvrdiť respektíve vyvrátiť tvrdenia údajného pisateľa spornej listiny, že predmetnú listinu nenapísal a ani nepodpísal.

Výroky č. 46-80 sú citáciami z výpovedí bývalých klientov, pri ktorých je rovnako zrejmé, že nejde o tvrdenia žalovanej, ale o tvrdenia tretích osôb. Žalovaná k týmto citáciám v rámci prednesu v NR SR, ako aj vo vyjadreniach k žalobe, uviedla, že vzišli z kontaktov s bývalými klientami zariadenia. Uvedené pritom žalobca nespochybnil, keď naopak v replike (v časti K bodu 195.) sám uvádza, že sa stretnutia žalovanej s klientami uskutočnili. Z uvedeného vyplýva, že žalobca kontaktovanie sa žalovanej s bývalými klientami, pri ktorom mala možnosť sa informácie uvedené v citáciách dozvedieť, nespochybnil. Obsah a rozsah jednotlivých citácií ani nenasvedčuje tomu, že by si ich žalovaná vymyslela, a napokon to v konaní ani nebolo tvrdené. Okrem toho, informácie z citácií korešpondujú s predloženými článkami s rozhovormi s bývalými klientami z 12.9.2016 (č.l. 181), z 13.9.2016 (č.l. 184) a zo 14.9.2016 (č.l. 188). V uvedených rozhovoroch rovnako odzneli informácie o klikoch, strihaní, nadávaní, bitke, útekoch, hlade, trestoch, návštevách, pracovke, atď.. Súd tiež poukazuje na uznesenie KR PZ v Trnave ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 zo 14.12.2018 (č.l. 60), v ktorom sa uvádza, že boli stotožnené osoby, s ktorými boli vykonané reportáže, resp. poskytli informácie do médií, časopisov, novín, žalovanej a ombudsmanke, a teda tieto osoby reálne existujú a boli v kontakte so žalovanou. Žalovaná pri výsluchu na pojednávaní plynule, hodnoverne a bez nahliadania do poznámok vypovedala o tom, akým spôsobom sa dostala k informáciám, ktoré boli obsiahnuté vo výrokoch, keď vypovedala, že bola v osobnom, písomnom alebo telefonickom kontakte s dvanástimi klientami zariadenia, pričom väčšina klientov kontaktovala ju, niektorí prostredníctvom jej známych, pričom sa nestalo, že by ona iniciatívne kontaktovala ich. Najmä však, z prednesu žalovanej v NR SR pri uvedených výrokoch č. 1-20 a č. 46-80, kedy uvádza, že ide o citácie, ako aj z textu samotných výrokov, je zrejmé, že žalovaná cituje vyjadrenia tretích osôb, pričom slutočnosť, že sa takto tretie osoby vyjadrili, možno mať za preukázanú z vyššie uvedených listinných dôkazov. Z uvedených citácií je pritom jednoznačné, že nejde ani o skutkové tvrdenia žalovanej, ani o hodnotiace úsudky žalovanej, uvedené výroky preto nemožno považovať za výroky žalovanej, ktoré by bolo možné považovať za neoprávnený zásah do dobrej povesti žalobcu.

Výroky č. 21 až 26, č. 29 až 35, č. 38, 39 a 90 sú kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a prípustných hodnotiacich úsudkov, ktoré vychádzajú z Protokolu ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 (č.l. 165), pričom žalovaná primeraným spôsobom vyjadruje svoje úvahy a pochybnosti a kladie otázky týkajúce sa nevyhodnoteného zrecidivovania (č. 21), prístupu k liekom (č. 22), nehlásenia hospitalizácie (č. 23), pobytu maloletej doma (č. 24), nespotrebovaných financií (č. 25), nehlásenia o sexuálnom zneužití (č. 26, 30, 31), recidívy a otázky účelnosti pobytu v zariadení (č. 29), nedostatkov v individuálnych resocializačných plánoch (č. 32), potreby psychologickéj starostlivosti (č. 33), nepredloženia hárkov klientov (č. 34), nerealizovania poradensko-psychologickej práce s klientami (č. 35, 90), odnášania hárkov klientov (č. 38), otázok existencie hárkov klientov (č. 39). Uvedený protokol

(č.l. 165), a to aj pri prihladnutí na jeho zmenu dodatkom zo 16.6.2016 (č.l. 285) predstavuje relevantný podklad pre vyššie uvedené pochybnosti žalovanej. Kritika žalovanej mala skutkový základ a jej forma bola primeraná, bez primárneho cieľa hanobiť žalobcu.

Výroky č. 27, 28, 81, 94 sú citáciami tretích osôb, a teda nejde o skutkové tvrdenia ani hodnotiace úsudky žalovanej, keď navyše z dôvodu nepreskúmateľnosti žaloby ani nie je zrejmé, čo v prípade týchto výrokov žalobca namieta. Výrok č. 94 má zároveň skutkový základ v Protokole ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 z 23.11.2016 (č.l. 172), kde sú závery o neoprávnenom premiestňovaní klientov do iných zariadení.

Výroky č. 36, 37, 40, 41, 91, 92 sú konmináciou pravdivých skutkových tvrdení a prípustných hodnotiacich úsudkov, ktoré vychádzajú zo Zápisnice z poslaneckého prieskumu (č.l. 159), pričom žalovaná primeraným spôsobom vyjadruje svoje úvahy a pochybnosti a kladie otázky týkajúce sa vzdelania riaditeľa ako psychológa a zabezpečenia psychologickkej starostlivosti, pričom výrok č. 37 sa ani netýka priamo žalobcu, ale štátneho tajomníka.

Výrok č. 42 je kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov v zmysle zhrnutia reálne vychádzajúceho z Protokolu ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 (č.l. 165), pričom žalovaná sa primeraným spôsobom kriticky vyjadruje k nedostatkom zisteným pri kontrole zariadenia ústredím práce. Skutočnosť, že žalovaná oboznámila záver obsiahnutý v protokole, a nie záver obsiahnutý v dodatku k protokolu zo 16.6.2016 (č.l. 285), na uvedenom nič nemení, keďže kritika žalobcu pre nedostatky v psychologickkej starostlivosti bola oprávnená, pretože podľa protokolu chýbali psychologické správy klientov a zároveň zostali nevyvetlené pochybnosti o vzdelaní riaditeľa zariadenia ako psychológa.

Výroky č. 43, 44, 45, 83, 85, 97, 98 sa netýkajú priamo žalobcu, ale ide o kritiku postupu ústredia práce (č. 43, 85), ministerstva práce (č. 44, 83), vedenia ústredia práce (č. 45), vlády (č. 97, 98), a preto uvedenými výroky nebolo možné zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu.

Výrok č. 82 je prípustným hodnotiacim úsudkom v nadväznosti na v ňom uvádzanú e-mailovú komunikáciu medzi vedúcim kontrolnej skupiny a riaditeľom zariadenia, ktorú žalobca nespochybnil, pričom nedostatky v nahlasovaní zamestnancov žalobcu akreditačnej komisii vyplývajú aj z poslednej strany Protokolu ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 z 23.11.2016 (č.l. 170).

Výrok č. 84 o nespolupráci pri vykonávaní kontroly je prípustným hodnotiacim úsudkom, ktorý má skutkový základ nielen v Zápisnici z poslaneckého prieskumu (č.l. 160), ale aj v Protokole Krajskej prokuratúry Trnava z 21.9.2016 (rub č.l. 255).

Výrok č. 86 konštatuje vtedy prebiehajúce trestné stíhania, nikoho nemenuje, pričom ani nemá difamačný charakter a žalobca ani nekonkretizoval, prečo voči nemu namieta.

Výroky č. 87 a č. 88 vychádzajú z toho, čo vypovedali klienti, nie žalovaná, keď zároveň pravdivý skutkový základ výroku č. 87 vyplýva aj z výpovede U. B. do Zápisnice spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.8.2016 (rub č.l. 156) a výroku č. 88 z rozhovoru s bývalou klientkou z 12.9.2016 (rub č.l. 181), ktorá rovnako vypovedala o komplikovanom kontakte medzi klientami a rodičmi a o zákaze oslovovať personál.

Výrok č. 89 je prípustný hodnotiaci úsudok, ktorý má skutkový základ v tom, že z Protokolu ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 z 23.11.2016 (rub č.l. 171) vyplýva používanie averzívnych techník, čo s uvedeným výrokom súvisí.

Výrok č. 93 pozostáva z 11 viet s množstvom informácií, avšak žalobca v súvislosti s ním nijako nekonkretizoval, prečo voči nemu namieta, neuviedol, ktorá z jedenástich viet je nepravdivá, ani prečo a v akom rozsahu bol výrok schopný zasiahnuť do jeho dobrej povesti, a preto je v tejto časti žaloba nepreskúmateľná. Súd nie je oprávnený ani povinný dotvárať za žalobcu to, čo malo byť súčasťou žaloby alebo na základe námietok žalovanej aspoň súčasťou písomných vyjadrení. Nad rámec súd dodal, že má za to, že ani v prípade, ak by bol celý výrok nepravdivý, tento by nebol schopný zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, keďže ak by uvedené školenia prebiehali so súhlasom ministerstva alebo ústredia, o prípadnej nepravdivosti výroku by vedeli, pričom pre ostatné subjekty nemá tento výrok potrebnú relevanciu, keďže sa netýka hlavnej činnosti zariadenia, a to samotnej resocializácie.

Výrok č. 95 je prípustným hodnotiacim úsudkom so skutkovým základom, a to vychádzajúc zo skutočnosti, že v spojení s činnosťou resocializačného zariadenia došlo v apríli 2015 ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania troch maloletých klientok psychológom zariadenia (v súčasnosti právoplatné odsúdenie) a v októbri 2014 malo dôjsť ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania jednej maloletej klientky (ku dňu skončenia dokazovania v tu prejednáwanej veci zatiaľ neprávoplatné odsúdenie). Ak aj žalovaná hovorila nielen o sexuálnych zneužívaniach, ale aj o znásilneniach (keď zo záznamu v čase 3:53 vyplýva, že žalovaná uviedla „znásilnenia“, nie „znásilňovania“), s poukazom na predložený listinný dôkaz vyhlásenia M. E. (č.l. 158 - kde píše o brutálnom sexuálnom zneužití troch

klientok po podaní alkoholu s tramalovými kvapkami) a na vyjadrenie Y. B. v Zápisnici spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.8.2016 (rub č.l. 155 - kde uvádza, že jedno z dievčat muselo ísť s natrhnutím konečníka na lekárske vyšetrenie), nie je použitie pojmu „znásilnenia“ neprimeraným. Navyiac za situácie, keď v čase vystúpenia žalovanej nebolo vo veci skutku z apríla 2015 právoplatne rozhodnuté, a teda jeho právna kvalifikácia nemusela byť konečná. Najmä však, žalovaná použila spojenie „malo prebiehať“, a teda ide o hodnotiaci úsudok, ktorého základ je v podstatnej časti pravdivým.

Výrok č. 96 o tom, že riaditeľ Čistého dňa sa verejne vyznal z toho (keď zo záznamu v čase 5:34 vyplýva, že žalovaná uviedla „z toho“, nie „k tomu“), že akceptuje sexuálne zneužitie detí zamestnancami, ak ide o sex na rozlúčku, je primeraným hodnotiacim úsudkom s pravdivým skutkovým základom. Súd predovšetkým uvádza, že žalobca nespochybnil pravdivosť prepisu záznamu moderovanej diskusie týždenníka „týždeň“ z 12.9.2016, uvedený v bodoch 153. a 154. vyjadrenia k žalobe (neuviedol, v čom konkrétne je prepis nesprávny), čím účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalovanej, že sa riaditeľ zariadenia vyjadroval spôsobom tam uvedeným, a preto skutkové tvrdenia žalovanej o obsahu vyjadrení riaditeľa v diskusii neboli sporné. Z uvedených vyjadrení riaditeľa zariadenia vyplýva, že v prípade maloletej Natálie malo ísť o sexuálny styk na rozlúčku, že nie je možné ustrážiť deti, aby nemali s niekým pohlavný styk, je to intimita detí, ich právo, do ktorého nemôžu vstupovať. Hoci riaditeľ zariadenia hovorí o klientovi, nie o zamestnancovi, súd poukazuje jednak na vyjadrenie žalovanej v rámci diskusie, kde uviedla, že bol predstavený pred rodičmi ako terapeut, pričom rovnako ako terapeuta/pracovníka ho označuje aj matka maloletej v zápisnici z GP SR (č.l. 156), v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (č.l. 147), ako aj v trestnom oznámení (rub č.l. 150). Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca sa v ním predloženom vyjadrení k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia z 2.9.2015 v konaní pred OS Piešťany (rub č.l. 277) vyjadruje spôsobom, že ak aj došlo k sexuálnemu styku maloletej s osobou druhého pohlavia v zariadení, bolo to pri jej plnom vedomí a za jej plného súhlasu; že rozhodovanie o pohlavnom živote patrí do intímnej sféry každej osoby a nemajú žiadne zákonné zmocnenie vstupovať do tohto rozhodovania; že je ilúziou predpokladať, že klienti ich zariadenia, u ktorých je samozrejmom zložkou správania pravidelný a nelimitovaný intímny kontakt, s týmto správaním skončia ihneď po umiestnení do resocializačného centra. Okrem toho, v konaní nebolo sporným, že riaditeľ zariadenia, hoci minimálne pre skutok z apríla 2015 tak urobiť mohol a mal (keďže o ňom podľa repliky vedel už od počiatku), nepodal na páchatela trestné oznámenie. S prihliadnutím na všetko vyššie uvedené je možné konštatovať, že výrok žalovanej je hodnotiacim úsudkom, ktorý má pravdivý základ a nevybočuje z rámca primeranej kritiky benevolentného postoja riaditeľa zariadenia k sexuálnym stykom klientov v rámci zariadenia, ale aj ku spáchaným trestným činom.

Výrok č. 99 je s poukazom na právoplatné odsúdenie za skutok z apríla 2015 a zatiaľ (ku dňu skončenia dokazovania v tu prejednávanvej veci) neprávoplatné odsúdenie za skutok z októbra 2014 hodnotiacim úsudkom s nepochybne pravdivým skutkovým základom.

Výrok č. 100 je kombináciou pravdivého skutkového tvrdenia s hodnotiacim úsudkom, ktoré majú základ ako v Protokole ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 (č.l. 165), tak v zisteniach z poslaneckého prieskumu, ktoré sú zachytené v zápisnici (č.l. 159). Uvedený výrok je pritom potrebné chápať v kontexte celého vystúpenia, kde žalovaná primeraným spôsobom vyslovuje pochybnosti o tom, či bola skutočne psychologická starostlivosť zabezpečená počas celého obdobia, a to vzhľadom na protirečivosť toho, že počas troch mesiacov mal zabezpečovať psychologickú starostlivosť riaditeľ zariadenia, avšak na druhej strane zariadenie tvrdilo, že hárky klientov sa v zariadení nenachádzajú, pretože si ich odniesli psychológovia po ukončení pracovného pomeru. Súd prvej inštancie tiež poukázal na ustanovenia zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele (v znení účinnom v čase výroku), a síce § 47 ods. 3 písm. a) bod 8. („Účel, na ktorý bolo zariadenie zriadené, sa zabezpečuje vykonávaním najmä psychologickú starostlivosťi“), § 47 ods. 3 písm. c) bod 1. a 5. („Účel, na ktorý bolo zariadenie zriadené, sa zabezpečuje zabezpečením najmä 1. psychoterapie, 5. psychologickú starostlivosťi“), s prihliadnutím na ktoré je potreba zabezpečenia psychologickú pomoci v zariadení vyslovená žalovanou opodstatnená.

Výrok č. 101 z použitého množného čísla neumožňuje jednoznačne vzťahovať ho na žalobcu. Avšak, ak by sa aj mal týkať žalobcu, resp. zainteresovaných osôb, je primeraným hodnotiacim úsudkom, ktorý má pravdivý skutkový základ. Žalobca nepoprel, že sa riaditeľ zariadenia s manželkou stretli na úrade vlády s W. Z., mediálnym poradcom premiéra. Je pritom bez významu, či išlo priamo o mediálny tréning, alebo len jednu technickú radu, keďže takáto návšteva na úrade vlády nie je štandardná, a to ani za tým účelom, ako mal uviesť W. Z., a síce informovanie ho o ich postoji ku kauze. Ak potom žalovaná považovala vzťahy riaditeľa a jeho manželky s predstaviteľom politickej strany za nadštandardné a odvodzovala od nich politické krytie pochádzajúce z úradu vlády, išlo o primeraný hodnotiaci úsudok. Súd dodáva, že zo

záznamu (čas 1:29) vyplýva, že žalovaná uviedla „pramení zrejme z toho“, a nie „pramení z toho“, čo zdôrazňuje, že to uvádza ako subjektívny názor, a nie fakt.

Výroky č. 102 až 105 sú výroky, ktoré žalovaná predniesla v relácii rádia Expres dňa 7.4.2017, t.j. na druhý deň po vystúpení žalovanej na rokovaní NR SR, pričom zo záznamu je zjavné, že rozhovor je reakciou na uvedenú schôdzu NR SR týkajúcu sa odvolávania ministra práce. Uvedené výroky sú v podstate opakovaním prednesu žalovanej na rokovaní NR SR.

Výroky č. 102, 103 a 104 sú prípustnými hodnotiacimi úsudkami so skutkovým základom, a to s poukazom na Zápisnicu spísanú na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.8.2016 (č.l. 155), na list U. B. z 31.8.2016 (č.l. 341), na list L. V. z 30.8.2016 (rub č.l. 157), na články s rozhovormi s bývalými klientami z 12.9.2016 (č.l. 181), z 13.9.2016 (č.l. 184) a zo 14.9.2016 (č.l. 188), na Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 z 23.11.2016 (č.l. 170), na zistenia žalovanej z rozhovorov s bývalými klientami. Ak sa potom žalovaná vyjadrila o týraní, zanedbávaní zdravotnej starostlivosti, bití, hladovaní, neprímeraných averzívnych technikách, vzhľadom na všetko vyššie uvedené išlo o primerané zhodnotenie informácií, ktoré mala k dispozícii.

Výrok č. 105 je hodnotiacim úsudkom a primeranou kritikou s prihliadnutím na chýbajúce hácky klientov (Protokol ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 - rub č.l. 168), na pochybnosti o zabezpečení psychológa počas celého obdobia (Protokol ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 - rub č.l. 168; zápisnica z poslaneckého prieskumu - č.l. 160), na averzívne techniky (Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 z 23.11.2016 (rub č.l. 171), na vymieňanie detí (Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 z 23.11.2016 - č.l. 172).

S poukazom na všetko uvedené mal súd prvej inštancie za to, že v prípade výrokov 1 až 105 išlo buď o citácie tretích osôb, a nie o výroky samotnej žalovanej alebo o výroky netýkajúce sa žalobcu, prípadne o vety, ktoré svojich charakterom ani nemajú spôsobilosť pôsobiť difamačne, resp. o pravdivé skutkové tvrdenia alebo prípustné hodnotiace úsudky so skutkovým základom.

Súd dodal, že v prípade, že dôjde ku kolízii dvoch ústavných práv, a to práva na ochranu dobrej povesti žalobcu a práva na slobodu prejavu žalovanej, je potrebné v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR aplikovať test okolností prejavu a test proporcionality.

V rámci testu okolností prejavu je potrebné hľadať odpovede na otázky KTO, O KOM, ČO, KEDY, KDE a AKO vyslovil, príp. napísal.

KTO výroky vyslovil: Žalovaná bola v čase výrokov poslankyňou NR SR a v rámci toho členkou výboru NR SR pre ľudské práva a menšiny, pričom (s poukazom na odsek 15. rozsudku súdu prvej inštancie) mala nepochybne skúsenosti v oblasti ochrany sociálnych a rodinných práv. Nezaváži pritom námietka žalobcu, že žalovaná nepôsobila v rovnakej profesijnej oblasti (v zmysle práce so závislými osobami), keďže jej skúsenosti umožňujú považovať ju za schopnú relevantne sa vyjadrovať k nastoleným otázkam zákonného alebo nezákonného fungovania resocializačného zariadenia najmä z hľadiska ochrany ľudských práv. Pozícia poslanca ako verejného činiteľa je typická aktivitou v oblasti vyjadrovania sa k veciam verejným, ktoré majú byť práve prostredníctvom volených zástupcov dozorované. Prejav poslancov predstavujú nezastupiteľný hlas v rámci verejnej diskusie, či jej nastoľovania, o rôznych otázkach spoločnosti a verejného záujmu. Vyjadrenia poslancov musia požívať zvýšenú ochranu čo do slobody prejavu, pričom existuje malý priestor podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru pre obmedzenie slobody prejavu alebo diskusie vo veciach verejného záujmu (Súrek proti Turecku č.1, sťažnosť č.26682/95, odsek 61). Žalovaná predniesla výroky označené v žalobe v priamej súvislosti s výkonom svojho poslaneckého mandátu, keď informovala o svojej činnosti ako poslankyne NR SR. Poslanec NR SR ako volený verejný funkcionár je v rámci výkonu mandátu poslanca povinný informovať verejnosť o svojej činnosti, a to najmä pokiaľ ide o otázky verejného záujmu. Súd mal za to, že s poukazom na obsah podnetu oznamovateľky vrátane príloh, ktorý podnet bol doručený Výboru NR SR pre ľudské práva a menšiny (ktorého bola žalovaná členkou), a na základe ktorého podnetu došlo k vykonaniu poslaneckého prieskumu za účelom zisťovania, či príslušné štátne orgány riadne konali pri prešetrovaní závažných podozrení z porušenia ľudských práv a právnych predpisov v zariadení žalobcu, ktoré bolo financované z verejných rozpočtov, nepochybne o otázky verejného záujmu išlo. Žalovaná tak v rámci vystúpení informovala o spoločenských otázkach, ktoré súd považuje za závažné, keďže sa týkajú ochrany práv detí a zákonného fungovania štátu a resocializačných zariadení, a teda verejného záujmu. K postaveniu žalovanej ako poslankyne súd uviedol, že nezdieľa názor žalovanej o poslaneckej indennite v zmysle § 78 ods. 2 Ústavy SR (a síce, že žalovaná by bola občianskoprávne nepostihnuteľná za akékoľvek výroky na pôde NR SR, či už v rokovacej sále alebo v tlačovom centre), keď samotná skutočnosť, že s účinnosťou od 18.3.2004 bola ústavným zákonom č. 140/2004 Z.z. z Čl. 78 ods. 2 Ústavy SR vypustená tretia veta („Občianskoprávna zodpovednosť poslanca tým nie je dotknutá.“), k uvedenému záveru nepostačuje. Súd pritom poukazuje na to, že v zmysle Čl. 78 ods. 2 Ústavy SR,

len za výroky, za ktoré by bol poslanec inak trestnoprávne zodpovedný, je zodpovedný disciplinárne, avšak disciplinárna zodpovednosť poslanca za výroky, za ktoré by bol občianskoprávne zodpovedný, upravená takýmto spôsobom (t. j. „náhradou“) nie je. Okrem toho, podľa § 136 ods. 2 písm. a/ zák.č. 350/1996 Z.z., v prípade výrokov prednesených v NR SR alebo v jej orgáne môže podať návrh na začatie disciplinárneho konania iba orgán národnej rady alebo poslanec, ktorý sa cíti urazený výrokom, teda nie napr. tretia osoba, ktorá sa cíti výrokom urazená. Bolo by potom v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by sa tretia osoba cítiaca sa dotknutá na svojej dobrej povesti nemala možnosť domáhať sa jej ochrany voči poslancovi, hoci iný poslanec by takúto možnosť mal. Súd však dodal, že i keď má za to, že občianskoprávna zodpovednosť poslanca za výroky v NR SR a orgánoch nie je vylúčená, na privilegované postavenie žalovanej ako poslanca NR SR, naviac činného v oblasti ochrany ľudských práv, je potrebné prihliadnuť v rámci testu okolností prejavu, na ktorú skutočnosť súd prihliadol v rámci zodpovedania otázky KTO. Žalovanej tak bolo potrebné priznať z hľadiska slobody prejavu privilegované postavenie, keďže ako poslanec plní dôležitú úlohu pri informovaní verejnosti o veciach verejného záujmu, čím vytvára podmienky pre kontrolu verejnej moci zo strany verejnosti ako predpoklad fungovania demokratickej spoločnosti (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 492/2012 z 18.4.2013).

O KOM boli výroky: Žalobca bol v čase vyslovenia výrokov neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby a zriaďovateľom resocializačného zariadenia Čistý deň. V uvedenom zariadení boli o.i. umiestňované deti podľa zák. č. 305/2005 Z.z., pričom na každé takéto dieťa žalobca poberal príspevok zo štátneho rozpočtu (§ 89b ods. 2 zák. č. 305/2005 Z.z.). V konaní žalobca účinne nepoprel skutkové tvrdenie žalovanej, že takto bola žalobcovi z verejných financií poskytnutá celkom suma 3,4 mil. eur, a preto toto skutkové tvrdenie bolo nesporným. Zároveň sa činnosť žalobcu dotýka ochrany zdravia a výchovy maloletých detí. S poukazom na uvedené nemožno konštatovať, že by mal žalobca čisto súkromnú povahu, ale činnosť žalobcu sa nepochybne týka aspektov verejného záujmu, a preto si musel byť žalobca vedomý toho, že jeho činnosť má byť a bude pod dohľadom verejnosti a musí vo všeobecnosti strpieť takúto zvýšenú kontrolu verejnosti nad činnosťou, ktorú vykonáva. Žalobcu je tak potrebné chápať v podobe osoby verejného záujmu, kde hranice prípustnej kritiky sú širšie ako u iných osôb. V ustálenej súdnej praxi sa uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich dobrej povesti. Podporne súd poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/144/2018 z 30.1.2019, v ktorom dovolací súd uviedol, že „zastáva názor, že ak hoci aj súkromný podnikateľský subjekt, sa uchádza o poskytnutie verejných financií, tým momentom vstupuje do verejnej sféry a záujmu, v dôsledku čoho tu bude vždy záujem verejnosti na tom, aby zisťovala v rámci verejnej diskusie alebo inak, ako tieto peniaze budú použité, v akej výške, za akých okolností, aby sa dozvedela možné riziká a podobne, či finančné prostriedky sú zverené spoľahlivému a zodpovednému subjektu. V tomto smere subjekt, ktorý sa uchádza o verejne finančné zdroje je povinný strpieť rozumnú primeranú mieru kritiky či nepríjemné otázky a rôzne hodnotenia od odbornej, politickej, ako aj bežnej verejnosti.“ Okrem toho, v prípade kritiky žalobcu išlo o kritiku výlučne jeho profesijnej oblasti, kedy je kritika chránená viac ako kritika zasahujúca do sféry súkromnej.

ČO bolo obsahom napádaných výrokov: Prihliadajúc na celkový kontext výrokov žalovanej, tento bol objektívne spôsobilý sa negatívne dotknúť dobrej povesti žalobcu, keďže išlo o podozrenia z možného porušovania ľudských práv v resocializačnom zariadení, vrátane porušovania právnych predpisov v súvislosti s poberaním štátneho príspevku. Zabezpečenie riadnej starostlivosti o maloleté deti v resocializačnom zariadení, ako aj riadna činnosť zariadenia, ktoré čerpá z verejných financií, musí byť nepochybne predmetom verejnej kontroly. Kritika vyslovená žalovanou bola s poukazom na predložené dôkazy legitímna. Okrem toho, ako už súd uviedol, žalovaná informovala o skutočnostiach dôležitého verejného záujmu. Otázkam týkajúcim sa verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhladávania a rozširovania súvisiacich informácií a myšlienok. Čím viac sa prejav dotýka vecí verejného záujmu, tým viac platí prezumpcia práva tento prejav realizovať. Výroky žalovanej nemožno v žiadnom smere hodnotiť ako osobné útoky s cieľom difamácie žalobcu. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na to, že odňatie akreditácie nie je prostriedkom ochrany klientov pred protiprávnym konaním akreditovaného subjektu, ale takýmto prostriedkom je neodkladné opatrenie, súd poukazuje na to, že sám žalobca uviedol, že návrhy na premiestnenie detí neodkladnými opatreniami boli neúspešné, a preto hodnotiace úsudky žalovanej v zmysle kritiky neodňatia akreditácie resocializačnému zariadeniu boli relevantné. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal súd aj na skutočnosť, že verejná ochrankyňa práv dňa 9.2.2017 prezentovala poslancom NR SR „Mimoriadnu správu o skutočnostiach nasvedčujúcich závažnému porušovaniu základných práv a slobôd detí postupom orgánov sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately“. Žalobca napadol vystúpenie verejnej ochrankyne práv a jej mimoriadnu správu ústavnou

sťažnosťou a domáhal sa ochrany pred neoprávneným zásahom do svojej dobrej povesti s poukazom na čl. 19 ods. 1 a 3 Ústavy. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 493/2017-27 z 3.8.2017 sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom uviedol, že „podstatou sťažnosti sťažovateľky je dožadovanie sa poskytnutia ochrany jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti a ochrany jej mena. Sťažovateľka totiž tvrdí, že verejná ochrankyňa práv ako orgán verejnej moci tým, že predložila a predniesla v národnej rade správu „o skutočnostiach nasvedčujúcich závažnému porušovaniu základných práv a slobôd detí postupom orgánov sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately“ 9.2.2017, zasiahla do jej základných práv garantovaných čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy, zasiahla do jej súkromia a podľa jej tvrdenia sa dostala do negatívnej pozície subjektu poskytujúceho služby sociálnej kurately. ... Sťažovateľka sa cíti byť v predmetnej veci obeťou zásahu verejnej ochrankyne práv z dôvodu, že bola negatívne zmienená v správe verejnej ochrankyne práv a v diskusii o citlivej spoločenskej téme. Daná situácia je však podľa názoru ústavného súdu stále vzdialená od bodu, kde by sa mohlo začať uvažovať, že vznikol mocenský tlak na sťažovateľku, na základe ktorého by sa mohla cítiť ohrozená ako nositeľka základných práv. Sťažnosť skôr odráža jej emočné znepokojenie, ktoré je nateraz príliš vzdialené vecnej a právnej možnosti obhajovať sa. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že prerokovanie správy verejnej ochrankyne práv neznamenali pre sťažovateľku bezprostredný a priamy zásah do jej právnej pozície tak, aby bolo možné uvažovať, že je obeťou zásahu do svojich subjektívnych práv iba prednesením správy. Sťažovateľkina ústavnoprávna pozícia v predmetnej veci je teda minimálna, skôr teoretická. Je potrebné uviesť, že niečo iné je byť nositeľom práv vo všeobecnosti, z ľudskej podstaty a niečo iné je byť obeťou ich porušenia v konkrétnej veci. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka je nositeľkou označených práv, ale nie je obeťou ich porušenia. ... Ústavný súd pripúšťa, že prednesenie správy, ktorej obsah vyvolal diskusiu v národnej rade, mohlo vzbudiť u sťažovateľky nevôľu a prípadne vyvolať aj isté obavy. Podľa názoru ústavného súdu však neexistuje (priama) väzba medzi postavením sťažovateľky a ujmou, ktorú mala podľa jej tvrdenia utpieť porušením ňou identifikovaných práv verejnou ochrankyňou práv prednesením správy v národnej rade, sťažovateľka teda nie je obeťou porušenia ústavy verejnou ochrankyňou práv (porovnaj doktrínu ústavného súdu k zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti a k neoprávnenosti osoby a doktrínu Európskeho súdu pre ľudské práva k podmienke prípustnosti „victim of violation“).“

Ako v prípade verejnej ochrankyne práv, tak aj v prípade žalovanej ako poslankyne NR SR išlo o ústavného a verejného činiteľa, o správu prednesenú v NR SR, ktorá správa bola podaná po vykonaní prieskumu na základe podnetu, pričom boli vyslovené rovnaké podozrenia z porušovania zákonov a základných ľudských práv. Z vyššie citovaného uznesenia Ústavného súdu SR vyplýva, že ústavný súd považuje prerokovanie podozrení z porušovania zákonov a ľudských práv klientov resocializačného zariadenia Čistý deň v NR SR za otázku spoločenského záujmu, a že prerokovaním podozrení z porušovania práv nebolo zasiahnuté do práv žalobcu.

KEDY boli výroky vyslovené: Výroky žalovanej boli aktuálne vo vzťahu k zisteným skutočnostiam, a síce po zistení podozrení týkajúcich sa resocializačného zariadenia, počas vykonávania poslaneckého prieskumu a po jeho vykonaní, v súvislosti s odvolávaním ministra práce, sociálnych vecí a rodiny, ako aj po tomto rokovaní. Pokiaľ ide o námietky žalobcu k vykonaniu poslaneckého prieskumu, súd poukazuje na ustanovenie § 63a ods. 1 písm. b/ zákona č. 350/1996 Z.z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky, v zmysle ktorého je možné poslanecký prieskum vykonať za účelom zistenia, ako sa dodržiavajú a vykonávajú zákony a či hospodárenie s verejnými prostriedkami je s nimi v súlade, a to aj v subjektoch, ktoré hospodária o.i. s majetkom štátu, čo bolo u žalobcu splnené. Nakoniec, vykonanie poslaneckého prieskumu žalobca v resocializačnom zariadení umožnil. Zo zápisnice z poslaneckého prieskumu čerpala žalovaná pri vystúpení v pléne NR SR, pričom žalobca nepreukázal, že by proti obsahu zápisnice účastníci poslaneckého prieskumu akokoľvek namietali, a preto námietky žalobcu proti zápisnici nie sú relevantné. Vo vzťahu k času zverejnenia výrokov súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca podal žalobu na ochranu dobrej povesti na súd dňa 5.4.2020, t.j. takmer tri roky po posledných označených výrokoch dňa 7.4.2017, čo má pre súd vplyv na posudzovanie potenciálnej ujmy, ktorá by vôbec mohla žalobcovi vzniknúť. Aj ESLP v rozsudku Flux proti Moldavsku konštatoval, že ujma spôsobená žalobcovi sa plynutím času môže zmenšovať a súdy na to majú v rozhodovacej činnosti prihliadať (v spomenutej veci bola žaloba podaná 1 rok po zverejnení určitého tvrdenia v novinách).

KDE boli výroky zverejnené: V prípade v žalobe uvedených výrokov sa žalovaná vyjadrovala v rokovacej sále NR SR, v tlačovom centre NR SR, na tlačových konferenciách a v rozhlasovej relácii, pričom tieto vystúpenia vykonala vždy v priamej súvislosti s výkonom svojho poslaneckého mandátu, keď informovala o svojej činnosti ako poslankyne NR SR. Z dôvodu šírenia internetom možno považovať informácie za relatívne široko dostupné, a to v rámci SR.

AKO boli informácie formulované: Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. II.ÚS 439/2016 zo dňa 27.10.2016 uviedol, že ak v konkrétnom prípade sú z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti posudzované hodnotiace úsudky, tak je ochrana výrokov takéhto charakteru z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé. Súd skonštatoval, že výroky uvedené žalovanou, v prípade skutkových tvrdení boli preukázané ako pravdivé alebo z podstatnej časti pravdivé a v prípade hodnotiacich úsudkov mali potrebný skutkový základ. Súd dodáva, že pri zhodnotení výrokov ako hodnotiacich úsudkov sa neskúma samotná pravdivosť jednotlivých výrokov, ale to, či existoval faktický základ oprávňujúci žalovanú vôbec začať s vyslovovaním akýchkoľvek pochybností a podozrení, pričom tento faktický základ bol preukázaný. K výrokom žalovanej vo vzťahu k žalobcovi súd dodal, že použité výrazové prostriedky nie sú hanlivé, neobsahujú žiadne invectívy, vulgarizmy, priame difamácie, či osočovania právnickej osoby žalobcu. Ide o formuláciu pochybností a podozrení žalovanej vo vzťahu k starostlivosti o umiestnené deti, ako aj nečinnosť príslušných orgánov. Okrem toho, súd nemal za preukázané, ani z podstaty výrokov nevyplýva, že by žalovaná úmyselne mierila svoje slová s cieľom zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, jej výroky neboli primárne difamačné; vo výrokoch sa zaoberala konkrétnymi zisteniami, nie primárne právnickou osobou žalobcu ako takou. Nebolo možné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, že cieľom žalovanej bolo politické zviditeľnenie sa, keď žalobca pravdivosť svojho tvrdenia o motivácii žalovanej ničím nepreukázal a zo samotných výrokov takáto motivácia žalovanej nevyplýva. Práve naopak, k prvým výrokom došlo v septembri 2016, pričom najbližšie voľby do NR SR sa konali v roku 2020, preto nie je zrejmé, ako bola kauza Čistý deň spôsobilá pozitívne ovplyvniť politické postavenie žalovanej, resp. ako by sa mohla žalovaná domnievať, že ho pozitívne ovplyvní. Napokon, v konaní nebolo sporným, že žalovaná v októbri 2019 prestala byť členkou strany Sloboda a solidarita, pričom vo voľbách do NR SR v roku 2020, kde kandidovala za Demokratickú stranu, sa poslankyňou parlamentu nestala. Nie je preto zrejmé, v čom mala byť žalovanej kauza Čistý deň „nápomocná“. Súd mal za to, že spôsob vyjadrenia subjektívnych názorov žalovanej z hľadiska formy v žiadnom prípade neprekračuje prípustnú mieru kritiky a ide o prípustné hodnotiace úsudky urobené v rámci slobody prejavu žalovanej, ktoré využitie práva žalovanej na slobodu slova bolo proporcionálne a náležité. S poukazom na faktický základ všetkých výrokov bolo namieste, aby žalovaná svoje pochybnosti vyjadrila, čo urobila primeraným spôsobom. Žalovaná pritom zvolila vecný, neútočný a neemotívny slovník (zo záznamov nevyplýva mimoriadne emocionálne podfarbenie, ako to uvádza žalobca) a ňou použité formulácie boli nevyhnutné na dosiahnutie legitímneho účelu, vyvolania diskusie najmä o dodržiavaní základných práv a slobôd detí v resocializačných zariadeniach. Súd mal za to, že miera expresivity použitá žalovanou nebola v značnom nepomere k cieľu jej kritiky, t.j. poukázaniu na možné porušovanie ľudských práv v resocializačnom zariadení, ako aj možné porušovanie právnych predpisov v súvislosti s poberaním štátneho príspevku. Pri kritike činnosti verejne pôsobiacich osôb (ktorou bol aj žalobca) platí prezumpcia o tom, že ide o kritiku dovolenú, ide o totiž o výraz demokratického princípu, o výraz participácie občianskej spoločnosti na veciach verejných. Navyše z preukázaných skutkových okolností prípadu vyplýva, že vyjadreniam žalovanej v celom ich kontexte nechýbal overiteľný skutkový základ.

Práve uvedený test okolností prejavu je kľúčový pre posúdenie proporcionality medzi slobodou prejavu a právom na ochranu dobrej povesti. Súd porovnal intenzitu zásahu do jedného práva s mierou uspokojiteľnosti druhého práva v kolízii, pričom intenzita zásahu a miera uspokojiteľnosti nadobúdajú jednu z hodnôt nízka, stredná a podstatná (tzv. R. vážiaca formula). Zásah do slobody prejavu žalovanej (v prípade vyhovenia žalobe) vyhodnotil súd s intenzitou podstatnou, pretože ide o výroky v tom čase poslankyne NR SR a členky Výboru NR SR pre ľudské práva a menšiny, týkajúce sa otázok ochrany maloletých detí, ako aj nakladania s verejnými finančnými prostriedkami. Miera uspokojiteľnosti práva na ochranu dobrej povesti žalobcu tiež vyplýva z odpovedí na test okolností prejavu, pričom žalobca bol povinný strpieť vyššiu mieru kritiky a kontroly oproti „bežným“ právnickým osobám, ktoré neplnia úlohy v zmysle zákona č. 350/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a nečerpajú finančné prostriedky od štátu. V tomto smere miera uspokojiteľnosti práv žalobcu je maximálne stredná. Podstatný zásah prevažuje strednú uspokojiteľnosť, a preto je potrebné dať prednosť slobode prejavu žalovanej a žaloba preto nemôže byť úspešná.

Súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu SR /ďalej aj „ÚS SR“/ č. k. II.ÚS 439/2016-60 z 27.10.2016, s ktorým sa stotožnil, a v ktorom ústavný súd uviedol, že „Ústavnému súdu sa opakovane dostalo príležitosti prispieť k ústavnoprávnej rozprave o slobode prejavu. V jednom zo svojich rozhodnutí extenzívnejšie pojednávajúcich o ochrane slobody prejavu, v náleze sp. zn. II. ÚS 326/09 zo 4. marca 2010, deklaroval, že sloboda prejavu je nevyhnutná pre demokraciu a pre tvorbu slobodnej verejnej mienky v otvorenej spoločnosti, je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému

dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotové súdy, pričom aj pri kritike platí z princípu demokracie vyplývajúca ústavná prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú (porov. II. ÚS 326/09, bod 39). Ústavný súd následne v náleze sp. zn. III. ÚS 385/2012 z 21. januára 2014 aj v duchu judikatúry ESLP (najmä už uvedeného rozsudku ESLP vo veci Handyside v. Veľká Británia, bod 49) doplnil, že sloboda prejavu vo všetkých štátoch vybudovaných na demokratických princípoch predstavuje jeden zo základných pilierov demokracie a uplatňuje sa nielen voči informáciám a myšlienkam, ktoré sú prijímané priaznivo, resp. sú pokladané za neškodné či neutrálne, ale aj voči tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva, čo je dané požiadavkami pluralizmu, znášanlivosti a otvorenosti, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti.“ Obdobne súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR /ďalej aj „NS ČR“/ sp. zn. 23Cdo/3372/2018 z 18.6.2019, v ktorom dovolací súd poukázal na to, že „sloboda prejavu sa vzťahuje aj na informácie a myšlienky, ktoré sú „neprijemné, šokujú či znepokojujú“. ... Významné v tejto súvislosti nie je, či použité výrazy pôsobia primárne na emócie čitateľa, alebo či ide o výrazy „senzáciachtivé“, „dostatočne hodnotné“ či „nebulvárne“. V rámci diskusie o veciach verejných je treba priznať ochranu aj takým výrazom, ktoré sú expresívne, neortodoxné či prednesené s nadsázkou (a to tým skôr, ak majú za cieľ rozpútať verejnú diskusiu či pritiahnúť záujem verejnosti), v opačnom prípade by došlo k neprijateľnému zúženiu priestoru pre slobodné šírenie názorov a myšlienok.“ Súd tiež odkázal na nález ÚS SR sp. zn. II.ÚS 224/2016 z 12.4.2017, v zmysle ktorého „nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme, neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti (porovnaj k tomu aj rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 55/2008 z 25. februára 2009).“

Súd mal za to, že výroky žalovanej neboli samoučelné, osoba žalobcu bola spomenutá z dôvodu, že išlo o podozrenia v ním spravovanom resocializačnom zariadení. Výroky žalovanej vychádzali z informácií, ktoré sa dostali do sféry jej dispozície počas výkonu poslaneckého mandátu a v súvislosti s ním, pričom cieľom bolo poukázať na podozrenia týkajúce celospoločenského záujmu (podozrenia zo zlého zaobchádzania s deťmi v resocializačnom zariadení) vrátane zlyhania príslušných orgánov a politických funkcionárov, za účelom dosiahnutia nápravy.

Už z podnetu oznamovateľky vrátane príloh, doručeného výboru, bolo možné dospieť k tomu záveru žalovanej, že príslušné orgány zlyhali pri podnetoch matiek klientov Čistého dňa, a to ešte pred 5.9.2016. Je tak neopodstatnená námietka žalobcu, že od 5.9. do 9.9.2016 nemala žalovaná dostatok času urobiť úkony, z ktorých by vyplynul záver o zlyhaní všetkých zložiek verejnej moci. Zo Zápisnice z GP SR z 22.8.2016 (č.l. 156) vyplýva, že podľa vyjadrenia matky konanie vo veci sexuálneho zneužívania mal. O. malo byť skončené (z dôvodu, že terapeut nevedel, že maloletá má menej ako 15 rokov) a konanie vo veci sexuálneho zneužívania troch iných dievčat malo byť podľa nej „ututlané“. Je potom možné dospieť k tomu záveru, že až potom, ako bol výboru doručený podnet oznamovateľky s prílohami, boli preverované oznámené skutočnosti a následne došlo k odsúdeniu psychológa a ergoterapeuta. Zároveň došlo k novelizácii zákona č. 305/2005 Z.z., a to zákonom č. 61/2018 Z.z., pričom napr. v novelizovanom znení § 7 ods. 3 sa zakazuje používanie ako výchovného prostriedku zákaz kontaktu s rodičmi a ďalšími blízkymi osobami, sociálne vylúčenie, vyžadovanie neprimeraných fyzických výkonov, zásahov do vonkajšieho vzhľadu a nosenia znevažujúceho oblečenia, neodôvodnené zasahovanie do stravovania a zároveň voči dieťaťu je zakázané použiť výchovný prostriedok len preto, že je súčasťou rovnakej skupiny detí ako dieťa, pri výchove ktorého má byť použitý výchovný prostriedok, pričom dieťa nesmie byť zodpovedné za rozhodovanie alebo určovanie výchovných prostriedkov pre iné dieťa. Uvedené nepochybne pripomína sankcie, ktoré podľa citácií bývalých klientov boli používané v resocializačnom zariadení Čistý deň. Ak aj žalobca poukazoval na uznesenie KR PZ v Trnave ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 zo 14.12.2018 (rub č.l. 58), ktorým bolo trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby zastavené, súd k tomu uvádza, že k zastaveniu nedošlo z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku (je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie), ale podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku (nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci). Z uvedeného je možné vyvodit', že skutky, pre ktoré trestné stíhanie prebiehalo, sa podľa názoru vyšetrovateľa stali, avšak nedošlo nimi k spáchaniu trestného činu. Zo skutočností, že trestné stíhanie prebiehalo viac ako dva roky, pričom prebiehalo na základe viacerých podaní a zároveň nebolo skončené skonštatovaním, že sa nestal skutok (ale že tento skutok nie je trestným činom), je možné dospieť k záveru, že podozrenia vyslovené žalovanou neboli založené na vymyslených skutočnostiach. Je pritom potrebné vychádzať z informácií žalovanej v čase jednotlivých výrokov, a nie z toho, aký bude výsledok trestného stíhania v budúcnosti, pretože v čase prednesu výrokov žalovanej boli podozrenia z trestnej činnosti aktuálne. V súvislosti s tým súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaná na rokovaní NR SR dňa 6.4.2017, kedy vyhodnocovala celú situáciu týkajúcu sa kauzy Čistý deň, už v úvode uviedla, že k podnetu, ktorý prišiel

na výbor, bola priložená dokumentácia, podľa ktorej malo prísť (pozn. nie prišlo) v zariadení opakovane k sexuálnemu zneužívaniu maloletých detí, zlému zaobchádzaniu, týraníu a ponížovaniu klientov (č.l. 66), pričom aj v priebehu vystúpenia hovorí o podozreniach (č.l. 77), a teda uvádza to ako svoj názor. Oprávnenosť kritiky majúca povahu skutkových tvrdení závisí v zásade na ich pravdivosti. Kľúčovou otázkou pritom je, aké nároky musí spĺňať skutkové tvrdenie na to, aby ho bolo možné označiť za (ne)pravdivé. S ohľadom na podstatu a zmysel slobody prejavu v demokratickej spoločnosti, nie je možné pri kategórii pravdivosti požadovať absolútny súlad s objektívnym stavom reality. Všetky výroky, ktoré ľudia v každodennom živote prednášajú, sú totiž založené na informáciách, ktoré majú k dispozícii, a sú ovplyvnené radou ďalších faktorov. V prípade sporov o pravdivosť skutkového tvrdenia je preto treba vychádzať z určitého reálneho poňatia kategórie pravdivosti, ktorá berie do úvahy kontext predneseného výroku, najmä, nakoľko bol tento výrok založený na spoľahlivých informáciách, ktoré jeho autor k dispozícii skutočne mal, či ich k dispozícii prinajmenšom mať mohol a mal (viď nález Ústavného súdu ČR /ďalej aj „ÚS ČR“/ sp. zn. II. ÚS 2051/14 z 3.2.2015, ako aj nález Ústavného súdu SR /ďalej aj „ÚS SR“/ sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5.12.2017). V tu prejednávanvej veci sa žalovaná pri jednotlivých výrokoch dôvodne spoliehala na informácie, ktoré mala jednak z listinných dôkazov uvedených pri jednotlivých výrokoch, ako aj z komunikácie s klientami. Žalovaná tak vyvinula primerané úsilie s cieľom zistenia pravdivosti prezentovaných výrokov. Zároveň žalovaná, ako už súd uviedol, formulovala na rokovaní NR SR výroky ako podozrenia. Žalovaná vychádzala zo získaných informácií, o správnosti ktorých nemala v čase výrokov dôvod pochybovať, pričom neporušila ani zásadu vyvinúť primerané úsilie na overenie ich pravdivosti, a zároveň tieto informácie interpretovala primeraným a akceptovateľným spôsobom. Išlo pritom o kritiku zaobchádzania s maloletými deťmi a hospodárenia v štátom využívanom resocializačnom zariadení, ktorá záležitosť by mala byť odôvodnená v pozornosti verejnosti a je hodná vyššej ochrany, ako v prípade kritiky výlučne osobnej povahy.

Test „nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti“ vyžaduje, aby súd určil, či namietaný zásah korešponduje s „naliehavou spoločenskou potrebou“. Pri posudzovaní existencie tejto „potreby“ a opatrení, ktoré je potrebné prijať, domácim autoritám je ponechaná určitá miera voľnej úvahy. Táto miera úvahy však nie je bezhraničná, ale je potrebné ju interpretovať ruka v ruke s Európskou kontrolou ESĽP, ktorého úlohou je dať konečné pravidlá, či obmedzenie tohto práva je dôvodné a v súlade so slobodou prejavu v rozsahu tak, ako je chránená článkom 10 Dohovoru (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/144/2018 z 30.1.2019). Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaná svojimi výroky len primeraným spôsobom realizovala svoju slobodu prejavu, ktorej bolo s poukazom na test proporcionality potrebné dať prednosť pred právom žalobcu na ochranu dobrej povesti. V demokratickej spoločnosti je nevyhnutné, aby mala verejnosť možnosť dozvedieť sa o vážnych podozreniach, ktoré sa týkajú verejného záujmu a nečinnosti príslušných orgánov, pričom žalovaná ako poslankyňa bola nielen oprávnená, ale aj povinná na to poukázať.

S poukazom na všetko vyššie uvedené (nepreskúmateľnosť žaloby, absencia dobrej povesti žalobcu a test proporcionality) súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom späťvzátí, ako nedôvodnú vo výroku II. rozsudku zamietol, t.j. nielen v časti požadovaného ospravedlnenia, ale aj v časti závislej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (bez potreby sa bližšie venovať otázke premlčania nároku ako nadbytočnej).

Uviedol, že nevykonan ďalšie dokazovanie navrhnuté stranami (videoprojekciou záznamov, stenografickým záznamom, obsahom webových článkov (s výnimkou tých, ktoré boli priložené k podaniam strán), vyžiadanim podnetov žalovanej na orgány činné v trestnom konaní, pripojením spisov, časťou výpisu z komunikácie Threema, výsluchom navrhnutých svedkov, výsluchom štatutára žalobcu), pretože mal skutkový stav za preukázaný vykonaným dokazovaním v rozsahu dostačujúcom pre rozhodnutie vo veci. Vykonanie ďalších dôkazov nepovažoval za hospodárne, keďže by nemalo vplyv na právne posúdenie veci súdom a nebolo by spôsobilé privodiť iné rozhodnutie súdu, ale išlo by o dôkazy, ktorými by sa len navýšili trovy konania, ktoré by v konečnom dôsledku znášal žalobca. K výsluchu svedkov navrhnutých žalobcom súd dodáva, že predmetom svedeckej výpovede majú byť skutočnosti, ktoré svedok vnímal svojimi zmyslami, pričom výsluchy uvedených svedkov by sa netýkali predmetu sporu, keďže by nemali priamu súvislosť s výroky žalovanej (ktoré pramenili z listinných dôkazov, vykonaných kontrol, kontaktov s bývalými klientami atď.). K dôkazom navrhnutým zo strany žalobcu na pojednávaní súd uvádza, že tieto nevykonan jednak z dôvodu ich nadbytočnosti, ale aj s poukazom na koncentráciu konania, keď žalobcovi nič nebránilo tieto dôkazy predložiť v rámci písomných vyjadrení. Dokazovanie výsluchom štatutárneho orgánu žalobcu okrem nadbytočnosti nevykonan súd aj z dôvodu, že ani na výzvu súdu nebolo ozrejmene, k akým konkrétnym skutkovým tvrdeniam by dokazovanie jeho výsluchom malo byť vykonané. Žalobca k jeho výsluchu uviedol, že výsluch riaditeľa navrhuje za účelom popretia tvrdení žalovanej a odôvodnenia opozitných tvrdení. Na uvádzanie a popieranie skutkových

tvrdení však slúžia písomné vyjadrenia podľa § 167 CSP, ktoré strany aj využili. Dokazovanie výsluchmi strán neslúži na uvádzanie nových skutkových tvrdení, ale na podporenie skutkových tvrdení v konaní už uvedených. Keďže žalobca neuviedol, pravdivosť akých skutkových tvrdení má byť výsluchom riaditeľa preukázaná, súd dokazovanie výsluchom riaditeľa nevykonával.

Nevykonával dokazovanie prehraním zvukovo-obrazových záznamov na pojednávaní, keďže tieto boli jednak na USB kľúči doručenom žalovanej, ako aj dostupné prostredníctvom linkov, keď zároveň žalovaná uviedla, že k nim mala prístup. Ide potom o obdobnú situáciu ako pri dôkaze listinou podľa § 204 CSP za použitia analógie legis podľa čl. 4 ods. 1 CSP, a síce, že nie je potrebné prehratie záznamov, ktoré boli v priebehu konania žalovanej doručené a ich obsah nebol žalovanou spochybnený. Podporne súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/54/2018-199 z 30.1.2019. Dodal, že hoci zvukovo-obrazové záznamy neboli prehraté na pojednávaní, súd dokazovanie ako také nimi vykonával (len nedopatrením sa to neuvádza v zápisnici z pojednávania) a s ich obsahom sa oboznámil, čo vyplýva aj zo skutočností, že v súvislosti s obsahom záznamov vyzval žalobcu na opravu listom zo 4.2.2021 (č.l. 346). Súd však nevykonával dokazovanie tými zvukovo-obrazovými záznamami, na ktorých nie sú zachytené výroky 1 až 105, a to s poukazom na nadbytočnosť, ale najmä na skutočnosť, že v súvislosti s nimi žalobca nekonkretizoval žiadne výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu a dôvod, prečo práve nimi, a teda v tejto časti bola žaloba nepreskúmateľná (viď odsek 26. rozsudku súdu prvej inštancie). Súd nevykonával dokazovanie obsahom webových článkov (s výnimkou tých, ktoré boli priložené k podaniam strán), keďže jednak žalobca nešpecifikoval ich difamačnú schopnosť a zároveň žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie článkov. Súd nevykonával dokazovanie zisťovaním trestných oznámení a podnetov, ktoré podala žalovaná v súvislosti s osobou žalobcu, okrem nadbytočnosti aj z dôvodu, že uvedené nebolo predmetom konania, keď právom každej osoby je podať trestné oznámenie, či podnet, pričom je úlohou orgánov činných v trestnom konaní, resp. príslušných orgánov verejnej moci, opodstatnenosť vedenia konania vyhodnotiť a v prípade neopodstatnenosti podnetu ho odmietnuť.

K výsluchu žalovanej súd dodal, že tento bol ako dôkaz vykonaný z dôvodu právnej istoty a s poukazom na to, že tento dôkaz navrhli zhodne obe strany sporu a na skutočnosť, že žalovaná bola prítomná na pojednávaní. Súd sa nestotožňuje s námietkou žalobcu, že žalovaná uvádzala nové skutočnosti, ktoré sa doposiaľ nevyskytli v písomných vyjadreniach, s tým, že aby ich žalobca mohol účinne poprieť, potrebuje zozbierať ďalšie dôkazy. Výsluch strany neslúži na uvádzanie nových skutkových tvrdení (k čomu slúžia najmä vyjadrenia podľa § 167 CSP), ale je dôkazom na preukázanie už uvedených skutkových tvrdení. Z obsahu výpovede žalovanej pri jej výsluchu pritom vyplýva, že svojou výpoveďou sa vyjadrovala ku skutkovým vyjadreniam už uvedeným v písomných vyjadreniach (o dôvode zverejnenia prvého blogu; odkiaľ mala informácie o spôsobe fungovania zariadenia a pod.), keď uvedené potvrdil aj žalobca, ktorý po výsluchu žalovanej o.i. uviedol, že realizovaným výsluchom žalovaná vo veľkej miere iba opakovala svoje tvrdenia, ktorá podávala v písomných vyjadreniach. Súd pritom strane žalobcu poskytol vytlačenú výpoveď žalovanej a prestávku za účelom prípravy otázok, keď zároveň právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že otázky na žalovanú pripravené má. Súd potom nevyhovel žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu potreby prípravy otázok na žalovanú, keďže dôkaz výsluchom žalovanej navrhla aj strana žalobcu a skutočnosť, že žalovaná bude na pojednávaní prítomná bola žalobcovi zrejme z ním predloženého príspevku žalovanej na Facebooku (č.l. 426), keď zároveň právna zástupkyňa žalobcu následne uviedla, že otázky na žalovanú pripravené má. V súvislosti s výsluchom žalovanej súd prvej inštancie poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaná vypovedala na cca 3 stranách zápisnice samostatne a následne odpovedala na otázky zo strany žalobcu na viac ako 9 stranách zápisnice. Súd nepripustil otázky, ktoré sa netýkali výrokov uvedených v petite žaloby (keďže len v tejto časti bola žaloba čiastočne preskúmateľná) a zároveň otázky, ktoré sa netýkali skutočností, ku ktorým bol výsluch žalovanej navrhnutý, pretože boli nadbytočné a iba neehospodárne predlžovali pojednávanie. Súd nevyhovel návrhu žalobcu vykonať výsluch žalovanej štatutárnym orgánom žalobcu - riaditeľom k jednotlivým výrokom v petite, keďže takéto dokazovanie je nekonkrétne, pričom vzhľadom na vyššie uvedené závery súdu o nedôvodnosti žaloby by ďalší výsluch žalovanej i tak nemohol viesť k inému rozhodnutiu súdu a bol by nadbytočný. Okrem toho súd poukázal na skutočnosť, že po výsluchu žalovanej a odpovediach žalovanej na otázky zo strany žalobcu už viac otázok na žalovanú zo strany žalobcu nebolo, následne bola výpoveď žalovanej prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu zhodnotená, a preto ďalšie kladenie otázok zo strany štatutárneho orgánu žalobcu nemalo žiadne opodstatnenie. Súd dodal, že výsluch žalovanej štatutárnym orgánom žalobcu by zodpovedal konfrontácii, ktorý dôkaz jednak v rámci koncentrácie konania navrhnutý nebol, keď zároveň nebolo zrejme, aké skutkové tvrdenia žalobcu by mali byť týmto dôkazom podporené, pričom ani konfrontácia by nemohla viesť k inému rozhodnutiu

súdu a bola by tak nadbytočná a nehospodárna (keď vzhľadom na trvanie pojednávania by muselo byť pojednávanie odročené).

Súd nevyhovel žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu, že štatutárny orgán žalobcu bol na pojednávaní prítomný v rámci priepustky, pričom táto mu končí o 10.00 hodine, a to s poukazom na ust. § 183 ods. 1 a 2 CSP. Predovšetkým nešlo o dôležitý dôvod predpokladaný § 183 ods. 1 CSP, a síce, že by od strany nebolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť, a to s poukazom na skutočnosť, že žalobca v konaní už bol zastúpený právnou zástupkyňou, ktorá bola na pojednávaní prítomná, pričom táto neuviedla žiaden dôvod, ktorý by jej osobne bránil zúčastniť sa ďalej trvajúceho pojednávania. Zároveň súd poukázal na § 183 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého v prípade nepriaznivého zdravotného stavu strany sa od nej i tak vyžaduje, aby sa dala zastúpiť inou osobou, čo v tu prejednávanej veci už splnené bolo (žalobca bol zastúpený právnou zástupkyňou), a preto na odročenie pojednávania nebol daný vážny dôvod.

Súd tiež poukázal na zásadu, že súd je povinný rozhodnúť na jedinom pojednávaní, čo vyplýva z ust. § 157 ods. 1 a § 179 ods. 1 CSP, a keďže to bolo možné, súd na prvom pojednávaní aj rozhodol, pričom vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby, nemohlo by ďalšie pojednávanie a vykonané dokazovanie viesť k inému rozhodnutiu súdu. V konečnom dôsledku rozhodnutie na jedinom pojednávaní tiež zabezpečilo nižšie náklady pre žalobcu, keďže okrem svojich trov znáša trovy konania protistrany.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne dôvodil, že žalobca zavinil zastavenie konania v časti a zároveň bol vo zvyšku žaloby neúspešný, z čoho vyplýva plný úspech žalovanej v konaní, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, pričom v konaní neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nemal priznať. Poukázal na dôvodovú správu k § 257 CSP, podľa ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať reštriktívne a jeho uplatnenie je možné iba výnimočne, ktoré výnimočné dôvody neboli žalobcom tvrdené, ani súdom v konaní zistené.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov II. a III. (teda v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o náhrade trov konania) podal včas odvolanie žalobca, navrhol, aby odvolací súd nariadil pojednávanie a po vykonaní dokazovaní zmenil rozsudok v napadnutej časti (zjavne podľa obsahu odvolania vyhovením žalobe) eventuálne navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil zákonným dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP.

Tvrdil, že súd svojim postupom porušil jeho základné právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, právo na kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, právo na zákaz ľubovôle, právo na zákaz prevapivých rozhodnutí, právo na vyporiadanie so všetkými relevantnými skutočnosťami zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia; to všetko v intenzite, ktorá dovoľuje žalobcovi tvrdiť, že bolo v súhrne porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Postupom súdu bolo zmarené úsilie žalobcu (v mene ktorého koná jeho štatutár) na vypočutie súdom. Súd nepripustil výsluch žalobcu, ktorý je jedným z dôkazných prostriedkov, pri čom zdôvodnenie tohto postupu hospodárnosťou konania je formalistické zdôvodnenie, kedy právo strany na vypočutie súdom je princípom sporového konania vymedzené v čl. 12 CSP (princíp ústnosti) a čl. 13 CSP (princíp priamosti), ale rovnako tak právo zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd. V širšom chápaní je totiž zásada práva na vypočutie súčasťou práva účastníkov na spravodlivé prejednanie veci týkajúcej sa ich občianskych práv a záväzkov a zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. O takéto vymedzenie práv účastníka konania sa opiera aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý opakovane vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu (viď rozsudky ESLP vo veciach Niderröst - Huber v. Švajčiarsko, 1997 - I, s. 108, Mantovanelli v. Francúzsko, 1997 - II, s. 436, Krčmár v. Česká republika r. 3. marca 2000 a pod.). Osobitne vníma žalobca porušenie práva byť vypočutý a práva na kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní práve preto, že súd ako JEDINÝ dôkaz na pojednávaní vykonal výsluch žalovanej. Upretie tohto práva žalobcovi súd odôvodnil právnym zastúpením advokátom a jeho prítomnosťou na pojednávaní súdu, pri čom súd explicitne uviedol: „súd nevidí dôvod na odročenie pojednávania. Ani nevidí dôvod na to, aby sa vyjadroval žalobca, keďže má právneho zástupcu, ktorý sa vyjadruje. V konaní sa strana sa vyjadruje vtedy, keď vypovedá v rámci výsluchu tak, ako vypovedala žalovaná, ktorá dnes tiež sa nevyjadruje, vyjadrujú sa len právní

zástupcovia. Máte možnosť sa poradiť, môže vám povedať to, čo chce vysloviť, môžete to vysloviť za neho. Ale v konaní vystupuje právny zástupca v zmysle vyjadrovania sa, strana sa vyjadruje v rámci výsluchu... čiže súd poskytuje možnosť právnej zástupkyne žalobcu, aby v prípade, že žalobca chce ešte niečo uviesť k veci, sa vyjadril jej prostredníctvom... môžete nám to kľudne oznámiť, môžete to predniesť za neho.“ Porušenie tohto práva bolo duplikované postupom súdu, kedy štatutárnemu zástupcovi žalobcu neumožnil ani klásť otázky žalovanej po jej súvislom vyjadrení, a napokon ani vyjadriť sa mu k vykonanému výsluchu. Toto však žalobca nepovažuje za zákonný postup, nakoľko právny zástupca (aj keď statusom advokát) má vo vzťahu k účastníkovi konania - žalobcovi akcesorickú povahu. Účastník konania nie je zbavený svojich procesných práv tým, že aspiruje na prítomnosť osoby poskytujúcej mu profesionálnu právnu pomoc na pojednávaní súdu. „Riadne zastúpenie však nevylučuje stranu z možnosti realizácie procesného úkonu osobne.“ (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s., str.293) Navyše, výsluch strany ako dôkazný prostriedok je v zmysle ust. § 195 CSP procesne nezastupiteľný a to ani advokátom. „...princíp ústnosti stále zohráva významnú úlohu predovšetkým vo sfére zvyšovania verejnej kontroly justície, ako aj vo sfére zvyšovania dôveryhodnosti justície osobnou účasťou sporových strán pri prejednávaní a rozhodovaní veci.“ (rovnaký komentár CSP str. 60) V danej sporovej veci a daného pojednávania súdu, kedy súd vylúčil verejnosť z dôvodu protiepidemických opatrení a bola tým vylúčená participácia verejnosti na konaní, bolo osobitne dôležité pre zachovanie objektívneho zdania zákonnosti procesu dôsledne vykonať úkony strán a úkony súdu ústne. Súd konanie takto nevedol, toto imponovalo spôsobom jeho vykonania skôr ako administratívne konanie podľa z. č. 71/1976 Zb. Správny poriadok. Žalobca akceptuje pozíciu sudcu ako arbitra so silnými procesnými právomocami, avšak odôvodňovanie krátenia práv žalobcu hospodárnosťou konania nepovažuje za zákonné a spravodlivé vedenie sporu, nakoľko princíp hospodárnosti je iste v konaní dôležitý, avšak nie nadradený ostatným princípom civilného sporového procesu.

Po podaní žaloby (a písomných vyjadreniach sporových strán) súd nariadil pojednávanie, ktoré bolo vykonané ako jediné pojednávanie, na ktorom bol zároveň vyhlásený rozsudok. Pojednávanie sa zúčastnili obe sporové strany osobne, a to tak žalovaná, ako aj riaditeľ - štatutárny orgán žalobcu. Súd ako jediný dôkazný prostriedok vykonaný priamo a ústne pred súdom pripustil výsluch žalovanej, po ktorom dal možnosť žalobcovi vyjadriť sa k vykonanému dôkazu, avšak iba prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu. Napriek explicitnej požiadavke štatutára žalobcu na vyjadrenie sa k vykonanému výsluchu žalovanej, súd túto požiadavku odmietol, ktorým postupom odňal účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k vykonanému dôkazu, čím porušil jeho ústavné právo vyjadrené v čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo vyjadriť sa k dôkazom, na základe ktorých sa v jeho veci rozhoduje. Týmto súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca tvrdí, že aj keď bolo súdom nariadené pojednávanie vo veci, toto iba simulovalo riadne pojednávanie, nakoľko súd neoboznámil ústne dôkazy, ktoré získal z listinných a elektronických dôkazných prostriedkov, alebo ich podstatné časti, žalobcovi preto nebolo z postupu súdu zrejmé, s ktorými dôkazmi sa oboznámil mimo pojednávania a v akom rozsahu. Následne súd ani nevytvoril priestor, aby sa žalobca mohol vyjadriť k dôkazom, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie veci súdom a bola mu tak odňatá možnosť cielene ďalšími prostriedkami procesného útoku ovplyvniť názor súdu v jej prospech. Súd odňal právo vyjadriť sa ústne štatutárnemu zástupcovi žalobcu v podstate en block počas celého pojednávania súdu, a to napriek opakovane výslovne formulovanej žiadosti vyjadriť sa a byť vypočutý. Napriek osobnej prítomnosti štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní súdu a napriek explicitne uplatnenému právu vyjadriť sa (ako prostriedku procesného útoku), postupom súdu štatutárovi bola súdom určená pozícia pasívneho účastníka konania, kedy nemohol prehovoriť vôbec. Súd nepravdivo uvádza, že výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu nebol navrhnutý, čo nie je pravda, pretože bol navrhnutý prvýkrát v žalobe, následne v podaní z 24.2.2021 a následne opakovane na pojednávaní súdu. Možnosť vyjadriť sa nedostal štatutárny zástupca žalobcu s odôvodnením súdu, že žalobca má na pojednávaní prítomného právneho zástupcu. Odvolací dôvod pre porušenie práva vyjadriť sa k vykonanému dôkazu sa prelína s odvolacím dôvodom pre porušenie práva na vypočutie a práva na kontradiktórne konanie a rovnosť zbraní, špecifikovaného v čl. I odvolania. Následne odvolateľ v odvolaní uviedol prepisy častí zvukového záznamu z pojednávania.

Výzvu súdu na strany konania, či majú návrhy na doplnenie konania žalobca hodnotí ako rýdzo formálnu, majúcu za úlohu vyvolať zdanie dodržania procesných pravidiel. A to preto, že súd odmietol vykonať akýkoľvek dôkaz, predložený žalobcom v žalobe a písomných vyjadreniach. Okrem projekcie častí videozáznamov to boli desiatky listinných dôkazov a výsluch 32 svedkov. Žalobca tvrdí, že vykonanie aspoň častí najpodstatnejších dôkazných prostriedkov bolo úplne postačujúce na unesenie bremena

dôkazu. Tieto boli bázou dokazovania. Ak ich žalobca nemohol vykonať, nadstavba z prípadných ďalších návrhov nemá logický a praktický význam. Vyššie označený postup súdu je postupom, ktorý sa zároveň prelína do porušenia iných práv účastníka konania - a to práva na vypočutie a práva na kontradiktórne konanie a je špecifikovaný v čl. I. odvolania. Nevypočutie štatutárneho zástupcu žalobcu, ako aj zabránenie postupom súdu vyjadriť sa k jedinému dôkazu (výsluch žalovanej) vykonanému na pojednávaní súdu, ako aj zabránenie akémukoľvek vyjadreniu štatutárneho zástupcu žalobcu vyjadriť sa osobne, bezprostredne a priamo a tým jeho doslovnému „umlčaniu“ v konaní pred súdom, a to napriek opakovaným požiadavkám na vyjadrenie, považuje žalobca za vadu konania, ktorá predstavuje zásadné porušenie jeho práva na spravodlivý proces znemožnením žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň zakladá vadu konania - a to neúplné zistenie skutkového stavu veci.

Súd v bode 24. konštatuje, že bol dostatočne vymedzený predmet konania (ospravedlnenie a nepravdivé výroky) a preto žalobu prejednal. Následne v ďalších bodoch (28., 29., 30.) tvrdí, že žalobkyňa „nedokázala formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach“ v miere neunesenia bremena tvrdenia. Súd v odôvodnení rozsudku v bode 28. uviedol, že žalované výroky v petite sú „uvedené iba formálne“ a žalobca neuvádza, v čom je výrok difamačný a aký zásah do práv žalobkyne bol alebo mohol byť spôsobený. Súd kladie za povinnosť žalobcovi vykonať „skutkovú analýzu toho-ktorého výroku“.

Žalobca tvrdí, že je pre neho zmätočné a právne neudržateľné akceptovať toto právne posúdenie súdom. Ak mal súd zato, že neunesol bremeno tvrdenia, mohol a mal postupovať jedným z nasledovných postupov - vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatku - doplnenie skutkových tvrdení podľa ust. § 150 ods. 2 CSP, alebo žalobu zamietnuť pre nesplnenie povinnosti tvrdiť. Ak by si žalobca ani po výzve súdu nesplnil bremeno tvrdenia, nebolo potrebné, aby sa súd ďalej rozšial zaoberal dôkaznou situáciou. Nesplnenie bremena tvrdenia je primárnou povinnosťou žalobcu, bremeno dôkazu na ňu nadväzuje ako povinnosť sekundárna. Nesplnenie primárnej povinnosti bremena tvrdenia samo osebe (bez plnenia sekundárnej povinnosti bremena dôkazu) je dôvodom na zamietnutie žaloby, ergo straty sporu. Ak súd v bode 28. uvádza, že nie je zrejmé, v čom konkrétne sú výroky 24., 33., 37., 43., 83., 93. difamačné, tak žalobca oponuje, že ak súd neporozumel, v čom je difamácia, tak je to tak preto, že nevykonal dôkaz listinou - prepisom vystúpenia žalovanej v NR SR dňa 7.4.2017, ktorú žalobkyňa priložila k žalobe. Žalobca nemôže do petitu žaloby inkorporovať celé vystúpenie žalovanej. Preto z predmetného vystúpenia vybral konkrétne výroky, o ktorých už v žalobe tvrdil, že sú nepravdivé.

Napr. výrok č. 33 „Psychologická starostlivosť. Podľa § 48 zariadenie zabezpečí vykonávanie resocializačného programu, ktorého súčasťou je aj psychologická starostlivosť.“ Výrok je nepravdivý. Zákon č. 305/2005 Z.z. nestanovuje v § 48 (ani v inej časti zákona) povinnosť subjektu, ktorý realizuje resocializačný program, aby obligatórne zabezpečoval psychologickú starostlivosť. Napriek tomu žalovaná vo svojom vystúpení tvrdila, že žalobca bol povinný psychologickú starostlivosť zabezpečovať a zároveň tvrdila, že ju nezabezpečoval (čo tiež nie je pravda). Žalobca tvrdí, že kontext a pochopenie difamácie nie je potrebné urobiť extra obsahovou analýzou výroku, ak by súd riadne vykonal dokazovanie, pretože difamácia je zrejmá a pochopiteľná z dôkazného prostriedku - prepisu vystúpenia žalovanej, v ktorom sa výroky nachádzajú. Uvedenie informácie, že žalobca neplnil zákonom uloženú povinnosť v starostlivosti o maloletých je jednoznačne difamujúce a poškodzujúce jeho dobrú povesť. Alebo výrok č. 43 - „Ústredie práce na základe zistení nevykonalo žiadne sankčné ani preventívne opatrenia.“ Výrok je nepravdivý. Žalobca tvrdil vo svojom podaní z 13.9.2020, str. 6 podania k bodu 19, že výsledkom kontroly neboli žiadne zistenia, ktoré by zakladali dôvod sankcie. Avšak, opätovne, kontext predneseného výroku v prepise vystúpenia je taký, že výsledkom kontroly boli fatálne zlyhania žalobcu, pri čom dokonca zostali nepotrestané. Žalobca, navyše, pri tomto tvrdení predložil súdu i dôkazný prostriedok - P/5 - Dodatok k protokolu - ústredie práce z 15.12.2016, ktorým preukázal nepravdivosť výroku žalovanej a pravdivosť svojho tvrdenia. Ak by bolo riadne vykonané dokazovanie, argumenty, ktoré na tomto mieste v odvolaní uvádza žalobca, tieto by uviedol v rámci dokazovania po tom, ako by sa dozvedel od súdu, že jednotlivý výrok a predošlé písomné vyjadrenia a listinné dôkazy súdu nedávajú potrebnú súvislosť. Ibaže súdne konanie sa zmenilo na takmer čisté administratívne konanie, pri ktorom absentuje ústnosť a bezprostrednosť. Toto však nemožno pripísať na ťarchu žalobcu.

Napokon, ak súdom uvedených 6 výrokov zo 105 bolo podľa súdu nezrozumiteľných v smere, v čom žalobkyňa vidí ich difamačný potenciál, mohol tieto označiť za nedôvodné a nepriznať za neospravedlnenie. Avšak v žiadnom prípade táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na zamietnutie žalobného nároku ako celku. Žalobca však tvrdí, že si riadne, včas, presne, relevantne a opakovane splnil bremeno tvrdenia. Žalobca predovšetkým označil hmotnoprávnu normu - ust. § 19b O.z., z ktorej vyplýva jeho nárok obrátiť sa na súd pri neoprávnenom zásahu do jeho dobrej povesti. Z obsahu právnej normy následne odvodil i obsah a rozsah skutkových tvrdení uvedených predovšetkým v žalobe,

ale aj následne v písomných reakciách na písomné vyjadrenia žalovanej. Žalobca tvrdí, že skutkové tvrdenia substancoval pod správnu hmotnoprávnu normu a následne pravdivo, v dostatočnej miere a rozsahu opísal skutkové okolnosti ako prostriedok procesného útoku. Následne užšie špecifikoval žalobný návrh vo forme 105 výrokov žalovanej, ktoré označil za nepravdivé a preto neoprávnené zasahujúce do jeho dobrej povesti. Požiadavka súdu na „skutkovú analýzu toho-ktorého výroku“ je podľa názoru žalobcu svojvoľná, nemá oporu ani v zákonomnom vyjadrení, ani v právnej doktríne, ani v ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Na tomto mieste žalobca poukazuje aj na vyjadrenie v odvolaní, ktoré argumentuje v rámci článku o zákaze prekvapivých rozhodnutí, pretože sa táto argumentácia zároveň vzťahuje aj na zákaz ľubovôle zo strany súdu. A to v tom, že v prípade uvedenia nepravdivého výroku sa zodpovednosť porušiteľa práva spravuje objektívnym princípom a v prípade právnickej osoby nie je potrebné preukazovať rozsah škodlivého následku, ale postačujúca je pre vyvodenie zodpovednosti potencialita ujmy.

Výroky žalobca jednoznačne označil za difamujúce, teda za výroky, ktorých prednášanie vo verejnom priestore vytvára zlý obraz o žalobcovi ako právnickej osobe a teda poškodzuje jeho povesť. Požiadavka súdu na uvedenie špecifikácie v čom žalobca vidí difamačný potenciál je úplne arbitrárna. Termín „difamovať“ znamená hanieť, ohovárať. Či je obsah informácie hanlivý je možné zistiť oboznámením sa so samotným obsahom informácie. Zodpovedanie toho, čo je hanlivé nie je otázkou odbornou, na ktorú by súd nemal kompetenciu, ale otázkou etickou, otázkou spoločenskej normy a otázkou spoločenských hodnôt. Na takéto posúdenie je súd plne spôsobilý, ba práve súd má byť strážcom spoločnosťou uznávaných hodnôt a súd má určovať, čo hanlivé nie je a čo už hanlivé je bez vyžadovania „analýzy“ výroku (žalobca v písomnom vyjadrení z 13.5.2021 uviedol, že očakáva, aby súd vykonal aj posúdenie toho, v akej miere má daný výrok difamačný potenciál s intenzitou kladný-neutrálno-znevažujúci). Difamácia zároveň znamená klebetenie, ohováranie. Takáto charakteristika sa vzťahuje na obsah správy, ktorá je verejne šírená a nezakladá sa na pravde. Žalobca masívne tvrdil, že výroky žalovanej prednesené vo verejnom priestore, ktoré špecifikoval v petite žaloby, boli a sú nepravdivé. V rámci dokazovania legitímne očakával, že bremeno protitvrdenia spojené s bremenom dôkazu žalovaná vykoná z hľadiska preukázania pravdivosti tvrdení žalovanej. Toto žalovaná neurobila; síce popierala formálne tvrdenia žalobcu, avšak nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Z dôkazných prostriedkov - listín, ktoré žalovaná pripojila k svojim písomným vyjadreniam nevyplýval žiadny dôkaz o pravdivosti jej tvrdení, ktoré sú predmetom žaloby. Súd sa však v odôvodnení rozsudku obmedzil na konštatovanie, že výroky žalovanej mali pravdivostný skutkový základ, bez toho, aby vykonal dokazovanie so zachovaním zásady ústnosti a priamosti a to aspoň v tej minimálnej miere, aby v odôvodnení rozhodnutia uviedol, na základe akého dôkazu, z ktorého predloženého dôkazného prostriedku svoj záver o pravdivosti výroku formuloval. Preto je v tejto časti rozhodnutie nepreskúmateľné a teda nezákonné. Táto nezákonnosť postupu súdu prvej inštancie je zároveň samostatným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

V konečnej fáze, samotný súd v odôvodnení rozsudku, v časti opisu skutkových tvrdení v bode 2. odôvodnenia na takmer piatich stranách sumarizuje, aké skutočnosti žalobca tvrdil, pri čom tak skutkové tvrdenia v žalobe a písomných podaniach, ako aj ich uvedenie súdom pod bodom 2. dávajú i nezainteresovanej osobe presný obraz o rozsahu tvrdení a o tom, v čom vidí žalobca porušenie svojich práv, kým bolo vykonané, v akom rozsahu a aký škodlivý následok spôsobilo.

Súd zároveň konal proti interpretačnému pravidlu čl. III CSP, podľa ktorého pri interpretácii normatívneho textu zákona (tu § 150 CSP - bremeno tvrdenia) je potrebné prioritizovať teleologický výklad zákona, t.j. výklad podľa účelu a zmyslu zákona a nie gramatickú interpretáciu. „Účelom a zmyslom povinnosti substancovane tvrdiť však nie je poskytnúť súdu zámienku, aby sa vyhol dokazovaniu a vec vyriešil s odkazom na nesplnenie tejto procesnej povinnosti stranou sporu. Otázky spojené s nedostatočne substancovanými tvrdeniami je potrebné interpretovať kazuisticky, rozumne a majúť na zreteli právo na spravodlivý proces.“ (opäť odkaz na už uvedený komentár CSP st. 572)

Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu ČR z 13.3.2013 sp. zn. IV. ÚS 1241/12, podľa ktorého: „Nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejma nespravodlivosť. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže a musí odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad.“

Ak súd kladie na žalobcu požiadavku explicitne vymedziť, v čom pôsobí informácia difamačne, je to požiadavka preexponovaná, pretože ako vyplýva zo samotnej podstaty slova „difamačný“ (analyzované

vyššie), táto nerozdielne so sebou nesie poškodenie povesti (v prípade právnickej osoby), dôstojnosti a cti (v prípade fyzickej osoby). Podradenie výroku pod sémantickú kategóriu „difamačný“ z hľadiska následkov na právach osoby vždy znamená negatívny následok na právach objektu difamácie. Neexistuje difamačná informácia s pozitívnym dopadom na práva subjektu. Ako príklad žalovaná uvádza výrok č. 2: „Jedno z dievčat (meno, priezvisko) muselo ísť so zraneniami spôsobenými sexuálnym zneužitím (natrhnutie konečníka) na lekárske ošetrenie.“ Žalobca tvrdí, že požiadavka súdu na vykonanie „skutkovej analýzy“ tohto výroku a určenia, v čom má tento výrok pôsobiť difamačne je bezpochyby arbitrárna. O každej právnickej osobe majúcej vo svojej starostlivosti maloletú osobu, ktorá by musela prejsť podobným zážitkom, by takáto skutková okolnosť bez akýchkoľvek pochyb vytvorila negatívny obraz. To je dané, bez toho, aby žalobca musel súdu podávať „analýzu“ prečo. Podstatné je zistiť, či sa takáto udalosť stala alebo nie. Pretože ak sa stala, nejde o difamáciu, ale o uvedenie pravdivého údaju a teda realizáciu slobody slova a konanie v súlade so zákonom. Avšak, ak informácia nie je pravdivá, nejde o slobodu slova, ale o jej zneužitie a protiprávne konanie difamujúcej osoby. Súd rezignoval na zistenie toho, či sa tento výrok (a všetky ostatné) zakladá na pravde alebo nie. Opätovne, táto nezákonnosť postupu súdu prvej inštancie je zároveň samostatným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

V súhrne, s ohľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, k uneseniu bremena tvrdenia žalobca tvrdí, že riadne substancoval skutkové tvrdenia (po stránke právnej - § 19b O.z., ako aj pravdivého opisu skutkových okolností v žalobe a písomných podaniach) a bremeno tvrdenia uniesol. Preto sa nestotožňuje s odôvodnením súdu, že identifikoval deficit bremena tvrdenia. Iné by bolo, ak by súd vyhodnotil konkrétne výroky ako výroky, ktoré majú pravdivý základ a pozitívnu obsahovú konotáciu nespôsobilú zasiahnuť do dobrej povesti, teda nie sú ohováraním. Takéto rozlíšenie jednotlivých výrokov petitu žaloby však súd neurobil.

Konkrétne pochybenia súdu tvrdené žalobcom v konaní žalobca napáda aj v kontexte celého konania súdu pri rozhodovaní o veci a tvrdí, že tento kontext krátenia procesných práv žalobcu sa prejavil aj v prekvapivom rozhodnutí súdu. Pri čom žalobca nemá na mysli iba samotný výrok rozhodnutia o zamietnutí žaloby (pri čom vychádza z toho, že judikatúra neuvádza legálny termín „rozsudok“, ale uvádza širší pojem „rozhodnutie“), ale čiastkové rozhodnutia súdu, neformálne i formálne (uznesenia o vedení konania), ktoré súd realizoval na jedinom pojednávaní. Za prekvapivý považuje žalobca apel súdu vo fáze jeho pokusu o zmierlivé vyriešenie sporu, kedy súd nezachoval nestrannosť s cieľom win-win riešenia, ale vyvinul jednostranný tlak na žalovanú (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalobcu) na späťvzatie žaloby s upozornením na jej zmätočnosť a nedôvodnosť, ako aj s upozornením súdu na to, že v prípade prejednania žaloby bude znova verejne preberaný skutkový základ žaloby, a to je práve to, čo žalobca nechce. Žalobca po tejto konštatácii súdu priamo súdu adresoval otázku, ako mohol súd dospieť k názoru o nedôvodnosti žalobného nároku pred otvorením pojednávania a vykonaním dokazovania, no nedostal odpoveď. Postup súdu v tejto časti v písomnom vyhotovení zápisnice absentuje, avšak je plne zachytený na audiozázname pojednávania, ktorého prepis odvolateľ v odvolaní uviedol.

Účastník konania by nemal byť zaskočený možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby mu bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemal byť zaskočený takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami. Rovnako by nemal byť zaskočený zmenou postupu súdu v konaní, keď po otvorení pojednávania v prípade zotrvania na uplatnenom žalobnom nároku poučí, že bude vykonávať dokazovanie k výrokom a oboznamovať ich skutkový základ, avšak napokon takto nepostupuje bez zdôvodnenia zmeny vedenia pojednávania. Prekvapivá pre žalobcu bola i okolnosť súvisiaca s časom vymedzeným súdom na elektronickej tabuli na pojednávanie. Tento bol vymedzený súdom od 9:00 do 10:30 hod. Aj keď žalobca uznáva, že nie je povinnosťou súdu informovať účastníkov konania o dĺžke trvania pojednávania, je pravidelnou a racionálnou zvyklosťou, že sporová strana usudzuje na plánovaný priebeh konania i z takejto objektívnej a súdom produkovanej informácie, čomu prispôsobuje aj prípravu na pojednávanie (napr. prítomnosť účastníka konania, zabezpečenie prítomnosti svedkov, príprava otázok na strany sporu a svedkov, záverečná reč etc...). Okrem iného prispôsobila tejto informácii i prítomnosť štatutárneho zástupcu, ktorý bol v čase vytýčeného pojednávania súdu práceneschopný a na čas pojednávania mal povolené ošetrovúcim lekárom priepustku v čase od 8:00 do 10:00, o čom zákonnú sudkyňu informoval.

Prekvapivá bola i výzva na prednes záverečných rečí a vydanie uznesenia o ukončení dokazovania. Žalobca tvrdí, že konanie nedospelo do štádia, kedy bol dôvodný prednes záverečných rečí. Je si plne vedomý právnej úpravy v § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorej súd má pripraviť pojednávanie tak,

aby rozhodol spravidla na prvom pojednávaní, ako aj skutočnosť, že neexistuje žiadny procesný nárok na istý „počet“ pojednávaní. Avšak určite je legitímne jeho očakávanie, aby sa súd naozaj zaoberal žalobným návrhom a aby táto jeho zaangažovanosť na zákonom a spravodlivom rozhodovaní bola zrejme nielen súdu samotnému, ale aj účastníkom konania. Okrem výsluchu žalovanej nebolo priamo a ústne na pojednávaní súdu vykonané žiadne dokazovanie, z postupu súdu žalobcovi nebolo zrejme, s akými dôkaznými prostriedkami a v akom rozsahu sa súd oboznámil, čo považuje za krátenie svojich procesných práv s intenzitou a v miere, kedy môže tvrdiť, že prejednanie veci pred súdom bolo iba zdanlivé, oprávnenie postupovať podľa arbitrárneho poriadku súdom bolo zneužitie do tej miery, že nemožno hovoriť o zákonom arbitrárnom poriadku v záujme spravodlivého, účelného a hospodárneho prejednania veci, ale o krátenie práv žalobcu v miere, ktorá znamená porušenie jej práva na spravodlivý proces odňatím mu možnosti konať pred súdom.

Pri formulovaní žalobného nároku, ako aj jej skutkových okolností vychádzal žalobca z právnej doktríny a ustálenej rozhodovacej praxe súdov tak vnútroštátnych, ako aj ESLP. V CSP je v ust. § 2 ods. zakotvený o.i. princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Inak povedané, rozhodnutie žalovanej (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalobcu) domáhať sa svojho práva na súde bolo determinované tým, ako je riešená ochrana dobrej povesti právnických osôb v teórii práva a aplikačnej praxi. Žalovaná tvrdí, že v čase podania žaloby ako aj v čase rozhodovania súdu, je každé nepravdivé tvrdenie a neprímeraný hodnotiaci úsudok považovaný za neoprávnený zásah do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, za predpokladu, že je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti právnickej osoby. Objektívne znamená, že postačuje, že nepravdivé tvrdenie, alebo neoprávnená kritika má difamačný charakter negatívne pôsobiaci na dobrú povesť právnickej osoby (tzv. znevažujúci dojem). Táto právna konštrukcia tzv. objektívnej spôsobilosti privodiť ujmu na dobrej povesti (tzv. potencialita ujmy) je založená na premise, že vznik skutočnej ujmy by bolo v drvivej väčšine prípadov objektívne nemožné preukázať vzhľadom na imateriálny a abstraktný charakter práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu dobrej povesti sa teda nevyžaduje reálne vyvolanie negatívnych následkov (vznik ujmy), ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť dobrú povesť právnickej osoby, nie je tu rozhodujúce, či skutočne k ujme došlo. V zásade je nepochybné, že k neoprávneným zásahom dochádza vtedy, keď sú nepravdivé skutkové tvrdenia alebo neprímerané hodnotenia prednesené verejne. Tento právny názor je formulovaný na základe doktríny a judikatúrne ustálených a dlhodobo akceptovaných názorov: napr. Fekete, I.: Občiansky zákonník I. Veľký komentár. Bratislava, EUROKÓDEX 2011, str. 164; Švestka, Jehlička, Škárová, Spáčil a kol.: Občiansky zákonník I, komentár, 2. vydání, C.H.BECK 2009, str. 250; Lazar, J. a kol.: Základy občianskeho hmotného práva. 1. Zväzok. IURA EDITION, 2000, str. 87; Vojčík, P.: Občianske právo hmotné I. UPJŠ v Košiciach 2002, str. 116; Devátý, S., Toman, P.: Ochrana dobrej povesti a názvu právnických osôb. Linde, Praha, 1999, str. 41 a 43; KNAP, Karel, Jiří ŠVESTKA, Oldřich JEHLIČKA, Pavel PAVLÍK a Vladimír PLECITÝ. Ochrana osobnosti podle občanského práva. 4. podstatně přeprac. a dopl. vyd. Praha: Linde, 2004 a pod.; KEREČMAN, P.: Sloboda prejavu novinára a ochrana pred jej zneužitím. 2009, Bratislava; rozsudok ESLP vo veci Fressoz a Roire proti Francúzsku z 21.1.1999; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18.9.2008; uznesenie NS SR z 23. 9. 2009, sp. zn. 4 Cdo 212/2007; rozsudok NS SR z 31.1.2011, sp. zn. 1 Cdo 113/2009; rozsudok NS SR z 20.03.2007, sp. zn. 5Cdo/180/2007; rozsudok NS ČR, sp. zn. 30 Cdo 5111/2009 z 26.10.2011; rozsudok NS ČR, sp. zn. 32 Odo 1159/2004 z 2.2.2006 a mnoho ďalších.

Žalobca v žalobe a v písomných podaniach (bez ohľadu na zásadu iura novit curia) predkladal súdu aj rozhodnutia súdov, pri čom legitímne očakával, že súd bude rozhodovať v súlade s rozhodnutiami súdnych autorít. Prípadne, ak súd bude rozhodovať odchyľne od judikovaných právnych názorov, tak v odôvodnení rozsudku vysvetlí, prečo sa od ustálenej rozhodovacej praxe v tomto konkrétnom prípade odchýlil. To však neurobil.

Žalobca tvrdí, že súd sa vo svojom rozhodnutí nevyporiadal ani s jednou z uvádzaných skutkových okolností subsumovaných pod hypotézu hmotnej normy tak, aby jeho rozhodnutie bolo pre žalobcu jednoznačné, zrozumiteľné a presvedčivé. V hodnotení skutkových okolností absentujú mnohé závažné okolnosti, uvádzané žalobcom tak v žalobe, ako aj v jeho písomných podaniach. Prvoinštančný súd neposudzoval najdôležitejšie skutkové okolnosti jednotlivo. Avšak závažnejšia je skutočnosť, že ak aj posúdil skutkové tvrdenie žalobcu individuálne, vytrhnutie takéhoto tvrdenia z celkového kontextu a jeho hodnotenie bez vzájomných súvislostí vytvorili obraz skreslenej reality vedúcej k nesprávnemu záveru. Žalobca súdu prvej inštancie vyčíta najmä to, že odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie

sa súdu s podstatnými a relevantnými skutkovými tvrdeniami. Za najzávažnejší deficit označuje žalobca postup súdu, kedy neposudzoval na pojednávaní súdu jednotlivé výroky, ale tieto zhrnul do tematických skupín, pri čom s ich pravdivosťou - nepravdivosťou sa vyporiadal len formálne a naoko. To preto, lebo nevykonával dokazovanie z navrhnutých listinných dôkazných prostriedkov, nevykonával dokazovanie vypočutím svedkov. A zároveň preto, že v bodoch odôvodnenia, v ktorých sa výroky skupinovo zaoberá nekonkretizuje, kde našiel v dôkaznom prostriedku dôkaz pre vyvodenie svojho skutkového záveru. Odvolateľ tvrdí, že odôvodnenie rozsudku obsahuje odvolávky predovšetkým na tvrdenia a listinné dôkazy žalovanej. Súd takmer úplne opomenul vo vyvodzovaní skutkových záverov vychádzať aj z listinných dôkazných prostriedkov predložených žalobcom, pri čom v odôvodnení nedáva žiadnu odpoveď na zdôvodnenie tohto postupu.

Dôsledkom už v odvolaní uvedených porušení procesných práv odvolateľa je neúplné zistenie skutkového stavu súdom a predčasné vydanie rozsudku na základe neúplného, nie skutočného stavu, ale stavu skutkového, ktorého báza je daná listinnými dôkaznými prostriedkami pripojenými k žalobe a písomným podaniam. Žalobca sa nemohol vyjadriť v podstate k žiadnej okolnosti: výsluch štatutára nebol súdom pripustený, vyjadrenie k vykonanému dôkazu nebolo súdom pripustené, kladenie otázok žalovanej štatutárnym zástupcom žalobcu nebolo pripustené. Právny zástupca strany, nech by postupoval s akoukoľvek odbornou starostlivosťou, nikdy nebude mať mieru informácií o skutkových okolnostiach žalovanej veci v takej miere, ako samotný účastník konania. Preto ani nemôže súdu plnohodnotne sprostredkovať autentické poznatky účastníka konania v miere, ktorá je potrebná na dosiahnutie úplného zistenia skutkového stavu. Neúplné zistenie skutkového stavu môže mať - a odvolateľ tvrdí, že v tomto prípade aj malo - za dôsledok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Neúplné zistenie skutkového stavu je aj príčinou a súvisí s nesprávne vykonaným testom proporcionality tak, ako ho realizoval súd podľa odôvodnenia rozsudku v bodoch 59. - 72. Predovšetkým, ak súd nemal objektivizované pri každom jednom výroku osobitne, či ide o skutkové tvrdenie, alebo o hodnotiaci úsudok a následne v prípade skutkového tvrdenia jeho pravdivosť (nie domnelú, ale dokazovaním preukázanú a spoľahlivo zistenú) táto vada zaťažila i vykonanie testu proporcionality minimálne v jeho časti čo bolo verejne prednesené a ako to bolo prednesené. Rovnako tak neúplné zistenie skutkového stavu malo za následok nesprávne posúdenie toho, aký bol cieľ prednášaných výrokov. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že jej cieľom bola ochrana maloletej O., alebo ďalších „obetí“ v starostlivosti žalobcu, a týmto cieľom zdôvodňovala svoju slobodu slova pri prednášaní výrokov, tak je to cieľ iba deklarovaný a nie reálny. Z dôkazných prostriedkov žalobcu ako aj z jej podaní, v prípade, ak by súd vykonával riadne dokazovanie a riadne by zistil skutkový stav, by bolo preukázané, že psychológ bol odsúdený za skutok z apríla 2015, pri čom žalobkyňa urobila okamžité opatrenia: separácia zamestnanca od klientov, okamžité skončenie pracovného pomeru, oznámenie incidentu matke maloletej, súčinnosť poskytnutá OČTK pri vyšetrowaní trestného činu. Zamestnanec sa od apríla 2015 v zariadení nenachádzal, žalobkyňa (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalovanú) publikovala svoj blog v septembri 2016. Proti zlyhaniu jednotlivca nie je rezistentný žiadny systém. Dôležité je, ako sa manažment poskytovateľa po takomto zlyhaní zachová. Zo všetkých okolností je zrejme, že štatutár žalobcu urobil všetky úkony, ktoré urobiť mal a mohol. Skutočnosť, že bezprostredne po incidente podala trestné oznámenie matka maloletej neznamená, že žalobca pochybil. Z hľadiska psychologického bol takýto postup pre maloletú výhodnejší. Že sa žalovaná (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalobcu) nesnažila o žiadnu kamufláž je dostatočne zrejme i zo samotného znenia okamžitého skončenia pracovného pomeru, kde je uvedené, že jeden z dôvodov bolo i nevhodné sexuálne správanie. Napriek tomu, že žalobca predniesol svoje skutkové tvrdenia k tejto udalosti, ako aj pripojil znenie výpovede zamestnancovi (v podaní z 13.9.2020 ako prílohu), súd nielenže na tieto skutočnosti nijako neprihliadol, ale sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nijako nevyvypořádaval, prečo ich do úvahy nezobral. Vzhľadom na nevykonané dokazovanie pred súdom, žalobca má dôvodnú pochybnosť o tom, v akom rozsahu sa súd oboznámil s obsahom podaní a s obsahom listinných príloh k podaniam priložených.

Čo sa týka mal. O. a jej zneužitia klientom/kuchárom na 0,2 prac. úväzok, tak k tomu malo dôjsť v októbri 2014, teda okolnosti jednoznačne svedčia pre to, že ani samotnej maloletej O. konaním žalovanej nemohla byť poskytnutá nijaká ochrana s ohľadom na časový odstup. Navyše, obaja muži sa v septembri 2016 viac ako rok a pol u žalobcu nenachádzali.

Ak by súd úplne zistil skutkový stav, tak by musel nevyhnutne prísť k záveru, že výroky žalovanej prednášané po 9.9.2016 nemohli nijako prispieť k ochrane klientov, ktorá ochrana sa mala týkať sexuálneho zneužívania.

Čo sa týka ďalších trestných skutkov, o ktorých žalovaná šírila verejne svoje tvrdenia, tieto sa napriek intenzívnym, dlhotrvajúcim vyšetrowaniam nepotvrdili. Súd nijako nevysvetlil v teste proporcionality,

aký výsledok dosiahla žalovaná svojou mediálnou kampaňou (zmeny v zákone takýmto výsledkom nie sú), komu pomohla, ktorú obeť zachránila a či iniciovanie a udržiavanie negatívnej mediálnej kampane, podporované množstvom trestných oznámení a podnetov na vykonanie kontrol orgánmi verejnej moci, vedúcich až k takmer úplnej likvidácii činnosti žalobcu, boli na dosiahnutie deklarovaného cieľa nevyhnutné.

Neriešenie zákonom uloženou povinnosťou mlčanlivosti zo strany súdu je inou vadou konania, ktorá má za následok, že žalobca sa dostal do nevýhodnejšej pozície oproti žalovanej. Žalobca navrhoval súdu vyporiadať sa s povinnosťou mlčanlivosti vo vzťahu k lekárovi - psychiatrovi, ktorý disponoval informáciami, ktoré mali zásadný význam na preukázanie pravdivosti skutkových tvrdení žalobcu. Zdravotníckemu pracovníkovi vyplýva povinnosť mlčanlivosti z ust. § 80 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Navrhnutým svedkom - kolíznej opatrovníčke S. X. a námestníčke generálneho riaditeľa ústredia práce X. U. vyplýva povinná mlčanlivosť z ust. § 96 zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a sociálnej kuratele. V neposlednom rade však samotný štatutárny zástupca žalobcu bol limitovaný touto povinnosťou rovnako, čo ho stavalo do zjavne nevýhodnej pozície oproti žalovanej a zásadným spôsobom narušalo princíp rovnosti zbraní v konaní, v ktorej súvislosti citoval z rozhodnutia NS SR sp. zn.: 6 Cdo 259/2010, a uviedol, že žalobca bez svojho zavinenia nemohol k žalobe ani k písomným vyjadreniam pripojiť listinné dôkazy, ani vyjadriť sa (či už písomne, alebo ústne) o skutkových okolnostiach, na ktoré sa vzťahuje zákonná mlčanlivosť pred tým, ako bude na požiadanie súdu príslušným orgánom tejto mlčanlivosti zbavený (viď Nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 379/09).

Napriek tomu, že žalobca uviedol vo svojom písomnom podaní z 13.9.2020 právne argumenty pre svoje tvrdenie o nezákonnosti poslaneckého prieskumu v časti, kde bol vykonaný u žalobcu, súd nesprávne interpretoval právnu normu - zákon č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky, nakoľko žalobca nenakladá s majetkom štátu, a preto tento zákonný dôvod na vykonanie prieskumu na ňu nedopadá. Napriek tomu súd Zápisnicou z poslaneckého prieskumu argumentuje v teste proporcionality, Odvolateľ citoval doslovné znenie ust. § 63a zákona č. 350/1996 Z.z. Je jednoznačné, že žalobca nie je žiadnym zo subjektov uvedených v ods. 1 pod písm. a/ až c/, a ani neohrozí s majetkom štátu tak, ako to uvádza súd. Platby štátu za štátom objednanú starostlivosť a žalobcom poskytnutú starostlivosť závislým klientom nemožno subsumovať tak, ako to urobil súd. Ak bola z úkonu, ktorý nemal legalitu s poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vyhotovená zápisnica, táto stráca svoju legitimitu, nie je zákonne vyhotoveným dôkazom (minimálne v časti „prieskumu“ vykonanom u žalobcu) a preto z nej súd v konaní nemal vychádzať. O tento nelegálne vyhotovený listinný dôkazný prostriedok sa súd opiera v odôvodnení rozsudku.

S výnimkou výsluchu žalobkyne (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalovanú) súd nevykonal žiadne dôkazy, ktoré boli stranami navrhnuté priamo a bezprostredne na pojednávaní súdu. Žalobca, ako neúspešná strana v konaní označuje takýto postup za arbitrárny a porušujúci jeho ústavné právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v prítomnosti strany a so zachovaním práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, vyjadrený v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Z postupu súdu v konaní, ani z odôvodnenia rozsudku nie je žalobcovi zrejmé, s ktorými dôkazmi sa súd oboznámil, v akom rozsahu a či sa rovnako starostlivo oboznámil s dôkazmi oboch sporových strán. Naopak, obsah odôvodnenia rozsudku dovoľuje žalobcovi formulovať právny názor, že súd sa neoboznámil s obsahom listinných dôkazov, ktoré žalovaná (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalobcu) navrhovala tak v žalobe, ako aj v písomných podaniach. Zároveň nevykonal dokazovanie prostredníctvom navrhnutých výpovedí svedkov. To všetko napriek tomu, že súd vyzval strany sporu na písomné vyjadrenie - upresnenie, k čomu majú byť jednotliví svedkovia vypočutí. Túto povinnosť si žalobca splnil písomným podaním z 20.3.2021. Odôvodnenie tohto postupu súdom (neunesenie bremena tvrdenia žalobcom a následná nadbytočnosť dokazovania) nie je právne udržateľné.

Súd sa v odôvodnení rozsudku pokúša o akési vymedzenie svojho postupu, ktorý zvolil pri dokazovaní, ako aj o vysvetlenie, prečo navrhnuté dôkazy nevykonal. Toto však robí en bloc, pri čom sa nevyjadruje jasne, zrozumiteľne a presvedčivo, prečo ten - ktorý navrhnutý dôkaz nevykonal. Žalobca tvrdí, že tak ani nemohol urobiť, pretože nevykonal dôkazy, ktoré mali zásadný charakter na preukázanie nepravdivosti žalovaných výrokov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, čo považoval súd za dôležité preukazovať v konaní, vzhľadom na uplatnený nárok - a teda hypotézu právnej normy, pod ktorú žalobca subsumoval svoje porušené právo. Ani v predbežnom právnom posúdení podľa § 181 ods. 2 CSP, súd rozhodne nepodal objektívny obraz sporných a nesporných skutkových okolností. Najmä

neurčil, že sporným zostala pravdivosť/neppravdivosť žalovaných výrokov prednesených žalovanou. Aj keď neuviedenie spornej okolnosti súdom nemožno považovať za vadu konania, ktorou by bez ďalšieho bolo upreté právo na spravodlivý proces, žalobca túto skutočnosť zdôrazňuje z dôvodu, že v kontexte ďalších úkonov súdu imponuje tak, že súd nesprávne určil, čo je predmetom dokazovania, z čoho následne plynul jeho nesprávny procesný postup a v konečnom dôsledku nezákonné rozhodnutie.

Žalobca má za to, že realizácia práva na navrhovanie dôkazov mu zostala zachovaná, ale to len preto, lebo sám bol bdely, vykonanie dôkazov účelne a aktívne navrhoval v žalobe a písomných podaniach a súd nemal možnosť nijako mu v uplatnení tohto práva brániť. O to viac však súd porušil jeho právo na vykonanie týchto dôkazov, kedy zásadu voľného hodnotenia dôkazov svojim vlastným procesným postupom zmenil na ľubovoľné hodnotenie dôkazov. Primárne tým, že žiadne dôkazy (okrem výsluchu žalovanej) nevykonával. Žalobca má za to, že dôkazy sa vykonávajú pred súdom, teda na pojednávaní súdu. Súd však uviedol: „Dokazovanie nebolo vykonávané oficiálne, ale súd je oboznámený s obsahom spisu“. (zvukový záznam 0:00:56 hod.) Žalobkyňa má za to, že ani právna teória, ani právna prax, tým skôr zákon, nerozlišuje „oficiálne“ a „neoficiálne“ vykonávanie dôkazov. Súd uviedol: „Pred vykonaním dokazovania samozrejme nie takým tým oficiálnym, ale dokazovaním na pojednávaní, keďže tie listinné dôkazy boli mnohostranovo doručované, tak súd aj tak ich nebude čítať teraz, ale súd si ich samozrejme prečítal. Ja som sa musela na to pojednávanie pripraviť, takže.“ (zvukový záznam 0:02:40). Žalobca tvrdí, že príprava sudcu na pojednávanie a v jej rámci oboznámenie sa s obsahom spisu, so žalobou, písomnými podaniami sporových strán nie je vykonaním dokazovania. Dokazovanie je procesný postup, ktorý musí byť zjavný, verejný, transparentný, vykonaný pred oboma stranami sporu a pod kontrolou verejnosti a nie kabinetná činnosť súdu, ktorej rozsah a kvalita zostane sporovej strane neznáma. V odôvodnení rozsudku súd dôsledne nerozlišil, ktoré navrhované dôkazy vykonával a ktoré nie a z akých dôvodov. Nevyhovenie návrhu na vykonanie dôkazov súd nezaložil na legálnych dôvodoch. (rozsudok NS SR z 31.3.2021 sp. zn. 5Cdo/107/2019, nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 168/2019 z 21.11.2019) Preto je v tejto časti rozsudok súdu nepreskúmateľný.

Žalobca má za to, že kým je listina priložená k písomnému podaniu sporovej strany, nahliada sa na ňu ako na dôkazný prostriedok. Dôkazom je tá objektívna skutočnosť, ktorú možno z tejto listiny získať na preukázanie toho-ktorého tvrdenia. Tento proces sa vykonáva v konaní pred súdom, za účasti oboch sporových strán, procesne upraveným spôsobom v § 185-211 CSP. Takáto procedúra však pred súdom vykonaná nebola, súd dokazovanie vo veci (s výnimkou výsluchu žalovanej) nevykonával. Na základe tohto jediného dôkazu, súd nemohol dospieť k skutkovým zisteniam, tak, ako ich uvádza v odôvodnení rozsudku. Vydanie rozsudku bolo predčasné. Súd na pojednávaní ani len nekonštatoval, ktoré dôkazné prostriedky považuje za podstatné, ktoré dôkazy z písomných vyjadrení sporových strán vykoná, iba oznámil, že navrhované dôkazy nevykoná a vykoná výlučne výsluch žalovanej. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia odvoláva na dôkazy, ktoré pred súdom vykonané neboli. Skutkové a právne závery prvoinštančného súdu nie sú preskúmateľné, pretože sú nedôvodné a svojvoľné, bez opory vo vykonanom dokazovaní. Z uvedených dôvodov rozhodnutie trpí vadou, spôsobujúcou jeho nezákonnosť. Napriek skutočnosti, že súd nevykonával žiadny z dôkazov, ktoré sporové strany navrhovali vykonať (okrem výsluchu žalovanej), v odôvodnení rozsudku argumentuje dôkazmi, akoby vykonané boli. Aj pri tom však z jednotlivých dôkazných prostriedkov vyvodzuje dôkazy a následne skutkové zistenia, ktoré nemajú v dôkaznom prostriedku žiadnu oporu.

Napr.: Bod 34. odôvodnenia rozsudku, kedy tvrdenie o lživosti výrokov žalovanej tým, že používa plurál „zneužívanie“, miesto „zneužitie“ (pri čom z hľadiska zodpovednosti žalobcu je isto rozdiel, či verejnosť dostane informáciu o jednorazovom protiprávnom konaní zamestnanca, alebo je interpretované ako permanentný stav), súd uvádza, že takéto vyjadrenie žalovanej bolo priliehavé, nakoľko v rozsudku o uznaní viny zamestnancovi tento uviedol: „klientky predmetného zariadenia mali sexuálne styky aj v iných prípadoch, čo dokrešľuje situáciu v tomto resocializačnom stredisku“. Vyvodenie takéhoto skutkového zistenia z dôkazu je nesprávne, nakoľko s poukazom na zásadu „iura novit curia“ žalobca legitímne očakáva, že súd pozná rozdiel medzi procesným postavením svedka a obžalovaného v trestnom konaní, pozná rozdielnosť povinnosti uviesť pravdu vo svojej výpovedi a teda vie, že obvinený/obžalovaný na svoju obhajobu môže uvádzať aj tvrdenia, ktoré sa nezakladajú na pravde. Výpoveď obžalovaného preto súd nemôže používať ako dôkaz. Navyše, z tohto istého listinného dôkazu súd nezobral do úvahy rovnako podstatné skutkové okolnosti ako napr., že psychológovi bol uložený podmienkový trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, že mu bolo uložené ochranné opatrenie spočívajúce v zákaze psychologickéj činnosti na dva roky (sic! - odsúdený t.č. môže pracovať ako psychológ, avšak žalobca stále čelí dôsledkom vyvolaným jeho protiprávnym konaním), súd v odôvodnení rozsudku explicitne uviedol: „K odvolaniu prokurátorky uvádza senát odvolacieho súdu, nasledovné. Predovšetkým nemožno v plnom rozsahu prisvedčiť jej opakovaným argumentom v tom, že

bolo zasiahnuté do výchovy maloletých poškodených v sexuálnej oblasti. V zmysle Trestného zákona sa sice poškodené v čase činu považovali za deti, pri čom skutková podstata trestného činu podľa § 202 Tr. zák. hovorí o dieťati a nie o maloletom. Podľa § 127 ods. 1 Tr. zák. sa však pre potreby Trestného zákona za dieťa považuje osoba mladšia ako 18 rokov. V osobách poškodených detí pri tom v čase činu u dvoch išlo o deti vo veku 17 rokov a jednej poškodenej do 18. roku jej veku chýbalo ani nie 2 mesiace. Z pohľadu následku na poškodených tohto trestného činu, na ktorý významne v neprospech obžalovaného poukazovala prokurátorka, pri tom nepochybne je rozdiel, keď sa poškodené už takto priblížili k vekovej hranici, kedy by konanie obžalovaného už ani nezakladalo znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania podľa § 202 Tr. zák. ... „Len pre úplnosť je k tomu potrebné uviesť, že ak by nebol naplnený tento zákonný znak (zverenie, dozor) súlož obžalovaného s poškodenými, ani iný spôsob sexuálneho styku by vzhľadom na vek poškodených nebol ani trestný čin podľa Trestného zákona (poškodené boli staršie ako 15 rokov).“

Navyše, súd pristupuje k vyvodzovaniu skutkových záverov nevyvážene voči sporovým stranám, keď na jednej strane na adresu žalobcu uvádza, že nie je povinnosťou súdu z predložených dôkazných prostriedkov vyhladávať dôkazy, avšak na strane druhej vo vzťahu k žalovanej vyhladal a použil v listinnom dôkaznom prostriedku informáciu, ktorú žalovaná ani netvrdila, čím nahradil procesnú aktivitu žalovanej a porušil kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní. To tým viac, že v tej istej listine, z ktorej dôkaz získal v prospech žalovanej, prešiel mlčaním dôkaz v prospech žalobcu.

V tom istom bode súd uviedol, že „Dobrej povesti žalobcu tiež nenasvedčuje (práve naopak) potreba zriadenia vyšetrovacieho tímu...“ Opäť s poukazom na zásadu „iura novit curia“ žalobca legitímne očakáva, že súd bude zdržanlivý pri hodnotení skutkovej okolnosti o zriadení vyšetrovacieho tímu, nakoľko podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR nemožno na podozrivú osobu (nevynímajúc osobu právnickú) nahliadať ako na osobu vinnú. Preto vyvodenie skutkového záveru o poškodení dobrej povesti zriadením vyšetrovacieho tímu je nesprávne. Navyše, žalobca pripojil ako listinný dôkaz Uznesenie KR PZ Trnava, z ktorého je zrejmé, že trestné konanie bolo zastavené, pretože nebolo preukázané, že skutok je trestným činom. Nie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, keď objektívnej skutočnosti - zriadeniu vyšetrovacieho tímu pripísal väčší význam, ako skutočnosti, akým výsledkom končila činnosť tohto vyšetrovacieho tímu, a že žalovanou tvrdené skutočnosti po ich dôkladnom vyšetrení v trestnom konaní sa nepreukázali.

Súd nevykonával dôkazy o pravdivosti - nepravdivosti jednotlivých výrokov, a to každého zvlášť. Napriek tomu na viacerých miestach odôvodnenia uvádza, že výroky žalovanej boli pravdivé, alebo mali pravdivý skutkový základ. Podrobnou analýzou listiny, na ktorú sa súd odvoláva nie je možné dospieť k skutkovému záveru, že táto listina obsahuje dôkaz o pravdivosti tvrdenia žalovanej. Preto je v tejto časti rozsudok nepreskúmateľný.

Súd vykonal nesprávne skutkové závery z listinných dôkazných prostriedkov, nakoľko samotné tvrdenie žalovanej, že výroky, ktoré prednášala, jej oznámili iné osoby (klienti, matka...) nie je dôkazom o tom, že toto tvrdenie je pravdivé. Stále zostáva v rovine tvrdenia, ktoré v konaní nebolo ničím preukázané. Z predložených listín súd nemohol vyvodit' skutkový záver, že takéto osoby skutočne existujú a že podávali tie informácie, ktoré žalovaná prednášala.

Navyše, žalovaná sa nemôže zbaviť zodpovednosti za verejne prednášané výroky s poukazom, že iba cituje iné osoby. Rozhodnutie NS ČR z 25.9.2003, sp. zn.: 28 Cdo 1410/2002: „Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. OZ. Bezvýznamná je skutočnosť, či si bol pôvodca zásahu vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo len o nedbanlivostné preberanie poznatkov a ich rozširovanie. Zásadne sa nedá úspešne brániť proti žalobe na ochranu osobnosti tým, že žalovaný len šíril údaje, ktoré sám počul.“

Zároveň k posúdeniu pravdivosti/nepravdivosti výrokov 1-13, ktoré patria k najhanlivejším výrokom spomedzi všetkých žalovaných výrokov, pristúpil súd veľmi povrchno, pretože o ich pravdivosti nepochybuje na základe listinného dôkazného prostriedku, ktorým je trestné oznámenie adresované generálnej prokuratúre. Súdu musí byť zrejmé, že skutková okolnosť, tvrdená v trestnom oznámení je pravdivá až momentom, keď sa vykonaním dokazovania a vyhlásením rozsudku jej pravdivosť potvrdí. Inak povedané, skutočnosti uvádzané v trestnom oznámení z dôvodu ich umiestnenia v takej to listine nie sú dôkazom o ich pravdivosti. To, že informácia sa nachádza v trestnom oznámení neznamená, že žalovaná ju bola oprávnená šíriť bez toho, aby si overila u osoby, ktorej sa informácia týka, či je pravdivá. V konečnej fáze, výsledok tohto trestného oznámenia je s istotou taký, že ani nebolo začaté trestné stíhanie, žiadnej osobe nebolo vznesené obvinenie pre skutky tam popisované. Už táto skutočnosť sama o sebe bez ďalšieho je dôkazom o tom, že skutočnosti tam uvádzané sa nezakladajú na pravde. Ak by sa zakladali, bezpochyby by boli príslušné osoby za tieto skutky stíhané, o čom by žalobca (s istotou aj žalovaná) mal vedomosť. Navyše, aj v tejto časti odvolania sa odvolací dôvod pre nesprávne skutkové

zistenia prelína s odvolacím dôvodom ďalším - nevykonaním podstatných navrhnutých dôkazov, pretože práve k výroku 8 (Odvtedy som s dcérou nebola v kontakte, nedovolili mi návštevu, neposkytujú mi o nej informácie, neodpovedajú na e-maily, telefonicky sa nedá dovolať), bolo navrhnuté vypočutie zamestnancov (rovnako tak štatutára žalobcu), ktorí by potvrdili, že tvrdenie je lož, čo však nebolo postupom súdu - nepripustením vykonania dôkazu bez relevantného zdôvodnenia, žalobcovi umožnené. Rovnako tak k výroku 10 (Keď som odchádzala z návštevy, zastavilo ma blondaté dievčatko, ktoré malo sadru na nohe, s tým, aby som niekomu povedala, čo sa jej stalo, keď si zranila nohu. Dva týždne jej nikto nepomohol, stále jej hovorili, že sa jej to zahojí a až potom ju zobrali k lekárovi, ktorý zistil, že to má zlomené a dal jej sadru. Povedala mi, že sa volá (meno, priezvisko), keď toto „blondaté dievčatko“ a rovnako tak jeho matka boli navrhnuté ako svedkovia, z ktorých svedeckých výpovedí by jednoznačne vyplynulo, že výrok je nepravdivý, čo však nebolo postupom súdu - nepripustením dôkazu bez relevantného zdôvodnenia, žalobcovi umožnené.

K výrokom 14.-19., ktoré súd považoval bez ďalšieho za citácie listu U. B., žalobca uviedol, že nie je pravdou, že by U. B. takýto list spísala a podpísala (zaujímavá a významná je skutočnosť, že všetky „listy“ o nevhodnom zaobchádzaní, s ktorými argumentuje žalovaná, po predložení ich domnelým autorom títo popierajú autorstvo), čo malo byť preukázané dôkazom, získaným z dôkazného prostriedku - výsluchu žalobcom navrhovanej svedkyne U. B., čo však nebolo postupom súdu - nepripustením dôkazu bez relevantného zdôvodnenia, žalobcovi umožnené.

Za absolútne nesprávne skutkové zistenie žalobca označuje zistenie o tom, že je právne súladné a nezasahujúce do dobrej povesti žalobcu, ak žalovaná citovala z listu L. V.. Pri čom súd nepovažuje za významný ani dôkazný prostriedok - uznesenie polície o prerušení trestného stíhania vo veci marenia spravodlivosti, v ktorom konaní bolo preukázané, že osoba tento list nepísala, nepodpísala a ani sa nestotožňuje s obsahom v ňom uvedeným. Repetitívne súd exkulpuje žalovanú aj v tomto prípade s poukazom na to, že ona len reprodukovala tvrdenia tretích osôb, čo však je nesprávny právny záver, ktorý argumentoval žalobca na inom mieste tohto odvolania, aj s uvedením odkazu na súdne rozhodnutie.

Na výroky 46-80, dopadá taká istá vada vo vyvedení nesprávnych skutkových zistení (ako aj vyvedení nesprávnych právnych záverov), ako na výroky predošlé, t.j. nepripustenie svedeckých výpovedí, ktoré žalobca ani nemohol nahradiť listinnými dôkaznými prostriedkami, pretože je to už ich samotným nehmotným charakterom vylúčené, ako aj nesprávne stotožnenie sa súdu s argumentáciou žalovanej, že nezodpovedá za obsah šírených informácií v prípade, ak uvedie, že ich získala od tretej osoby. Obdobné platí na výroky č. 87 a 88.

Aj keď žalobca opomenie, že dôkaz listinou - Zápisnica z poslaneckého prieskumu vykonaný pred súdom nebol, a bude ho považovať za dôkaz vykonaný pred súdom, jednoznačne z obsahu tejto listiny - zápisnice nevyplývajú tvrdenia uvádzané vo výrokoch 36, 37, 40, 41, 91, 92, pretože takéto informácie v nej uvedené nie sú! Ba dokonca nedávajú ani akýkoľvek informačný podklad pre formulovanie výrokov tak, ako ich predniesla žalovaná, nakoľko tieto výroky sú čistou fantazijnou produkciou žalovanej, ako sa veci mohli stať a udalosti odohrať.

Zo znenia výroku (82.) je zrejmé, že žalovaná tvrdí, že zariadenie je povinné podľa zákona hlásiť ministerstvu všetky personálne zmeny, pri čom ak toto neurobí, je to dôvod na odňatie akreditácie. A zároveň argumentuje komunikáciou riaditeľa a kontrolného subjektu, ktorým si kontrolór chcel klarifikovať okolnosti hlásenia zmien, akoby došlo k nesplneniu zákonnej povinnosti žalobcu s následkom, že mu má byť odobratá akreditácia. Faktom a objektívnou skutočnosťou je, že závery tejto vykonanej kontroly a rozsah a charakter zistených nedostatkov v konečnej fáze nemali taký charakter, aby došlo k odobratiu akreditácie. Naopak, v čase prednášania nepravdivých výrokov v pléne NR SR žalovanou dňa 7.4.2017 už bola známa skutočnosť, že ministerstvo akreditáciu žalobcovi ponechalo. A kontextom, ktorý mal súd brať do úvahy je to, že práve pre ponechanie akreditácie sa z iniciatívy žalovanej v národnej rade konalo odvolávanie ministra práce, na ktorom žalované výroky zazneli.

K bodu 44. odôvodnenia týkajúceho sa neposkytnutia súčinnosti pri vykonávaní kontrol vzťahujúceho sa na výrok č. 84 žalobca uviedol, že skutkový záver nemá oporu v menovaných listinách, zápisnica z poslaneckého prieskumu žiadne takéto informácie neobsahuje a žalobca ani nemá žiadnu vedomosť o existencii Protokolu KP Trnava, kde by takéto informácie boli uvedené.

K výroku č. 94 sa súd nevyjadruje nijako, žalobcovi nie je z odôvodnenia rozsudku zrejmé, prečo pri uplatnení žalovaného nároku v časti o tomto výroku nebol úspešný, keďže výrok je nepravdivý a jednoznačne difamačný (netreba vykonávať obsahovú analýzu na to, aby respondent výroku pochopil, že štatutár žalobcu a jeho manželka podľa obsahu výroku koristili na úkor detí). V tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný.

K výroku 95. žalobca uviedol, že nie je prípustný skutkový záver o znásilňovaní tak, ako ho urobil súd. Aj keď je preukázaný trestný čin zamestnanca žalobcu - zneužitie zverenej osoby odsúdeniahodný a

okrem obeť tohto trestného činu poškodil i samotnému žalobcovi, ktorá ho jednoznačne odsudzuje, a je okrem trestnoprávnej roviny i hrubým nemravným konaním, je zásadný sémantický, morálny a trestnoprávny rozdiel medzi zneužitím a znásilnením. Nakoniec, žalobca prijíma svoju zodpovednosť za konanie zamestnanca v tej miere, ktorá mu bola preukázaná, a to aj verejne. Avšak nemôže prijať zodpovednosť za to, čo sa nestalo a čo žalovaná dokresľuje a nadkvalifikováva. Ako verejný činiteľ - poslanec národnej rady ovplyvňuje verejnú mienku viac, než bežný občan, preto by v pravdivosti svojich výrokov mala byť osobitne starostlivá.

Rovnako tak výrok 96. v bode 50 odôvodnenia rozsudku je nesprávnym skutkovým záverom. Žalobca nemusel popierať prepis vystúpenia svojho štatutárneho zástupcu v diskusii u redaktora V., pretože tento prepis je pravdivý. Žalobca tvrdí, že z prepisu nemožno vyvodiť vnútorný postoj riaditeľa ku skutku tak, že schvaľuje sex medzi zamestnancom a klientkou tak, ako to verejne vyhlasovala žalovaná a ako sa s týmto jej nepravdivým tvrdením stotožnil súd. Neznamená, že ak štatutár ako psychológ uvedie odborný názor z literatúry a prameniari z jeho odbornej praxe o stránkach intímneho života teenagerov, že túto objektívnu skutočnosť považuje za správnu z hľadiska vývoja dieťaťa a už vôbec nie, že sa s ňou stotožňuje. Faktom tiež je, že žiadny zamestnanec žalobcu nemá zákonné právo vstupovať do intímneho života osôb 15ročných a vyššie, môže na nich vplyvať len výchovne. Diskusia o týchto faktoroch je legitímna a nijako z nej nevyplýva, že by štatutár schvaľoval sexuálne násilie na deťoch. Práve tento výrok je excelentným príkladom, priam prototypom spôsobu manipulácie a skresľovania reality žalovanou tak, aby skutočnosti pôsobili difamačne, aj keď vo svojom základe sú v súlade so zákonom a morálkou. Tento omyl súdu vo vyvodení skutkového záveru je zrejme prítomný aj preto, lebo súd záver vykonáva na základe sekundárneho dôkazného prostriedku, pri čom autentický záznam, ktorého časť navrhovala žalobkyňa vykonať na pojednávaní súdu, súd ako dôkaz nepripustil, čo ani nijako nezdôvodnil.

K výroku č. 99 žalobca uviedol, že výrok sa nevzťahuje výlučne na trestný čin zneužitia (za ktorý plne preberá svoju morálnu zodpovednosť), ale na trestné činy týrania a zanedbávania starostlivosti o zverené deti. Tieto v žiadnom z početných konaní, iniciovaných aj samotnou žalovanou, do vyhlásenia rozsudku - to je za takmer päť! celých rokov, preukázané neboli. Súd vyvodil z dôkazných prostriedkov nesprávny skutkový záver.

K výroku 100 - protokol ako dôkazný prostriedok, z ktorého mal byť vykonaný dôkaz o pravdivosti tvrdenia, že psychologická pomoc deťom je podmienkou akreditácie nie je pravdivý (iura novit curia), a protokol nie je meritórnym ukončením kontroly, nakoľko boli k nemu zo strany žalobcu vznesené námietky, žalobca kontrolnej skupine preukázal, že psychológov zamestnával, o čom bol vypracovaný dodatok k protokolu, ktorým bola kontrola ukončená, o čom súdu žalobca predložila protitvrdenie, ako aj listinný dôkaz - dodatok k protokolu o kontrole a to podaním z 13.9.2020 ako P/5. Tento omyl súdu vo vyvodení skutkového záveru je zrejme prítomný aj preto, lebo súd nevykonával dokazovanie zo zaslanej listiny a akiste ušla jeho pozornosti argumentácia žalobcu.

K výroku 101 žalobca uviedol, že skutkový záver súdu je nesprávny, súd nevysvetlil, prečo pri jeho formulovaní vychádzal iba z tvrdenia žalovanej, prečo nebral do úvahy argumentáciu žalobcu o tom, že oslovoval rozhodujúce osoby - poslancov i z iných politických strán, pri čom podmienka bola, aby pôsobili v sociálnej oblasti (poslankyňa V., poslankyňa P.). Okrem toho, predložil explicitný prepis verejného vyjadrenia poslanca W. Z. k obsahu stretnutia, z ktorého záver o „politickom krytí“ v žiadnom prípade nemožno urobiť, okrem toho žalobca navrhoval vypočuť ako svedka poslanca W. Z., čo však nebolo postupom súdu - nepripustením dôkazu bez relevantného zdôvodnenia, žalobcovi umožnené. Pri tom pripustenie tohto dôkazu je vo vzťahu k predmetu konania dôležité, pretože žalovaná po celý čas jej verejných aktivít na adresu žalobcu tvrdila, že žalobca je „smeráckym zariadením“, a kauza teda nebola primárne kauzou o odbornej starostlivosti poskytovanej žalobcom ale nástrojom politického zápasu medzi opozíciou a koalíciou. Žalobcovi nie je jasné, ako súd dospel k úvahe, že politikum za konaním žalovanej nebolo, pretože kauzu spustila pol roka po voľbách. Bez toho, že by žalobca chcel viesť so súdom politologickú debatu, musí aspoň uviesť, že práve skutočnosť, že v marci 2016 skončila politická strana Sloboda a solidarita v opozícii bola dôvodom masívnych politických atakov opozície na diskreditáciu vtedajšej vládnej koalície. Kauza „Čistý deň“ bola jedným z diskreditačných prvkov tejto kampane. Napokon stranícky predseda žalovanej sa tesne po neúspešnom výsledku vo voľbách vyjadril v zmysle, že koalícii „pôjdu po krku“ dennodenne a nedajú im v pokoji spávať. Toto žalobca uvádza bez zaujatia akýchkoľvek politických preferencií k jednému alebo druhému tábora, uvádza to ako objektívny fakt spoločenskej reality, uprostred ktorej sa žalobca stal nástrojom politického boja.

K výrokom 102 - 105 žalobca uviedol, že v žiadnom prípade ich nemožno klasifikovať ako hodnotiace úsudky. Subjektívne hodnotenie v tomto výroku je iba to, ktoré konanie žalovaná považuje za najväčšie. Avšak v celej ostatnej časti je výrok skutkovým tvrdením informujúcim poslucháča o tom,

že u žalobcu boli deti týrané, zanedbávané, bez zdravotnej starostlivosti, bité, hladné...pri čom „všetky tieto deti“ to potvrdili. Celý výrok je klamstvom s nepreukázaným opakom zo strany žalovanej.

Súhrnom k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP žalobca uviedol, že na základe právnej doktríny a ustálenej rozhodovacej praxe nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom tak, ako ho vykonal súd. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Takýto právne konformný postup súdu v odôvodnení jeho rozsudku žalobca nenachádza.

Žalobca od fair trial neočakáva, že súd musí bezozvyšku vykonať všetky ním navrhnuté dôkazy, ani neočakáva vyvodzovanie skutkových záverov podľa svojich predstáv. Je však jeho legitímnym očakávaním, aby mu súd dal vo svojom rozhodnutí odpoveď na jeho relevantné argumenty, a to tie, ktoré sú pre rozhodnutie súdu podstatné a vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Žalobca nesprávne právne posúdenie veci vidí v nesprávnej interpretácii obsahu správnej právnej normy, ktorou je ust. § 19b O.z., ktorú normu súd správne aplikoval na daný stav, avšak jej obsah nesprávne interpretoval v tom, že súd tvrdí v odôvodnení rozhodnutia, že deň po zverejnení prvého blogu žalovanej už žalobca dobrú povesť nemal, čo žalobca ani údajne nepoprel. Ak žalobca uviedol, že jeho povesť bola do 24 hodín konaním žalovanej zničená, tak len objektívne a pravdivo opísal skutkový stav. Toto tvrdenie však súd nemôže interpretovať tak, že výrokmi, ktoré sú žalované a vymedzené v petite žaloby, ktoré žalovaná predniesla 7. apríla 2017 už žalovaná do dobrej povesti nemohla zasiahnuť, pretože už v tom čase žalobca dobrú povesť nemal. Takéto posúdenie súdom úplne ignoruje dve zásadné skutkové okolnosti. Prvou je podaná žaloba, v ktorej je jasne uvedené obdobie, kedy žalovaná prednášala nepravdivé difamačné tvrdenia a je špecifikované ako obdobie od 9.9.2016 (prvý blog - Requiem pre znásilnené dievčatá) až do podania žaloby, pri čom žalobný nárok žalobcu nemožno redukovať na znenie petitu, ale je vyjadrený celým obsahom žaloby. Druhou skutočnosťou je absurdnosť takéhoto až matematicko-fyzikálneho zdôvodnenia, nakoľko dobrá povesť právnickej osoby nie je zapísaná v binárnom kóde 0-1-0. Teda má - nemá dobrú povesť. Dobrá povesť je kategória spoločensko - etická, vyskytujúca sa v rôznych kvalitatívnych modalitách. Pri čom hmotnoprávna ochrana vyjadrená ust. § 19b O.z. hovorí o možnosti právnej ochrany pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby. Nie do dobrej povesti bezvadnej, excelentnej, bezvýhradnej a dobrej povesti počas celého trvania existencie právnickej osoby. Dobrá povesť právnickej osoby je kategóriou podobnou ako česť, dôstojnosť a meno fyzickej osoby. Ak je vykonaný neoprávnený zásah do dobrej povesti alebo do cti a dôstojnosti raz, neznamená to automaticky, že každý ďalší neoprávnený zásah je dovolený s odvolaním sa na nedostatok dobrej povesti v čase vykonávania tohto ďalšieho neoprávneného zásahu. A to už vôbec nie, ak oba zásahy, ev. všetky čiastkové zásahy vykonáva v plynúcom čase jedna a tá istá osoba. Tak tomu je i v žalovanej veci. Takéto skutkové tvrdenie žalovaná predkladala súdu vo svojich písomných podaniach. Súd správne aplikuje na sporovú vec čl. 19 a 26 Ústavy SR, rovnako aj príliehavo cituje uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/137/20098, avšak žalobcovi nie je z odôvodnenia jasné, ako ju interpretuje vo vzťahu k uplatnenému nároku. Žalobca sa stotožňuje s názorom súdu v citovanom rozhodnutí, nakoľko už v samotnej žalobe uviedol, že intenzitu difamačného zásahu žalovanej posudzuje nielen zo subjektívneho hľadiska, ale takýto rozsah difamácie by objektívne akákoľvek iná osoba vnímala ako nezákonný z dôvodu, že nebol nevyhnutný pri kolízii práva na slobodu slova a práva na zachovanie dobrej povesti. Súd vytkol žalobcovi, že žaloba je nepreskúmateľná, nakoľko žalobca presne neoznačil konkrétne výroky v prvom blogu z 9.9.2016 - Requiem pre znásilnené dievčatá, presné výroky, ktorými mala žalovaná zasiahnuť do jeho dobrej povesti. Takéto posúdenie nie je právne konformné, súd na žalobcu kladie neprimerané nároky tak vo vzťahu k bremenu tvrdenia, ako aj bremenu dôkazu. Žalobca zdôraznil, že presne citoval výroky, ktoré považuje za nepravdivé a difamačné, uviedol ich v petite, ako aj čas a miesto ich zverejnenia. V skutkových okolnostiach uvedených v žalobe pravdivo a presne opísal konanie žalovanej od obdobia 9.9.2016 až do obdobia podania žaloby. Zverejnenie blogu 9.9.2016 žalovanou nezostalo v konaní ani spornou skutkovou okolnosťou. Samotný fakt, že z tohto blogu žiadny z výrokov nie je uvedený v petite neznamená, že žalobca ho nemohol uviesť ako skutkovú okolnosť. Alebo opačne, že žalobca bol povinný počnúc týmto blogom žalovať všetky nepravdivé difamačné výroky žalovanej. Žalobca tvrdí, že hmotnoprávnu normu zaručujúcu jeho ochranu dobrej povesti nemožno interpretovať tak, že je povinný uviesť vyčerpávajúco všetky výroky, ktoré kedy žalovaná predniesla vo verejnom priestore, alebo ktoré boli citované naprieč mediálnym spektrom, s následkom nepreskúmateľnosti žaloby. Navyše, neuvedenie mena zariadenia v blogu nemôže požívať právnu ochranu, pretože bolo

malafidné a úskočné, žalovaná ním iba zastierala reálny úmysel, ktorým bolo poukázanie na údajné týranie a znásilňovanie v konkrétnom subjekte. Inak ani nie je predstaviteľná realizácia cieľa žalovanej, ktorý sama vymedzila ako: „krajné riešenie, keď už žiadna inštitúcia nevie alebo nechce pomôcť“. Nedá sa pomôcť anonymným osobám, nedá sa stíhať neznámeho páchatela. Táto istá argumentácia žalobcu sa vzťahuje aj na interpretáciu právnej normy v bode 26., pri čom žalobca ju označuje za odporujúcu teleologickému výkladu tak hmotnoprávnej normy - § 19b O.z., ako aj procesnoprávnej normy - § 150 ods. 1 CSP. Odkazy na mediálne zdroje uvedené v žalobe boli do obsahu žaloby včlenené ako pravdivá, reálna a objektívna skutková okolnosť, ktorou žalobca tvrdil masívnosť mediálneho zásahu, ktorého pôvodcom a primárnym prameňom bola žalovaná. Žalobca tvrdí, že nemá zákonom uloženú povinnosť prepisovať audiovizuálne zásahy, keď ich uviedol v žalobe a namiesto čítania prepísaného textu navrhoval vykonať produkciu vybraných videí na pojednávaní súdu. Iba tak si mohol súd vytvoriť autentický vnem. Avšak súd navrhnuté dôkazy nevykonal.

Bod 27. odôvodnenia rozsudku označuje žalobca za nesprávnu interpretáciu právnej normy rozpornú s rozhodovacou praxou súdov. Interpretáciu súdu, že žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie jej vyjadrení nie správna. Žalovaná prednášala svoje výroky ako verejný činiteľ. Je ustálenou rozhodovacou praxou, že nie je možné sankcionovať médium za to, že sa bez overenia pravdivosti informácie spoliehalo na obsah oficiálnych informácií. Média nie sú povinné vykonávať nezávislý prieskum týkajúci sa pravdivosti informácie, ak len sprostredkovávajú informácie pochádzajúce od verejného činiteľa. Žalobkyňa poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci *Selisto v. Fínsko* zo 16.11.2004, st. č. 56767/00, bod 60. Rovnako judikoval ÚS SR vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 284/2012 zo 6.6.2013, ktorý uviedol, že novinári (vydavateľ) nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Naopak, je na orgánoch štátu, aby zvažili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi. Ústavný súd tiež judikoval v náleze sp. zn. III. ÚS 286/2014 z 2.6.2014, že od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu, na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu. Navyše, súd nemá vedomosť o tom, či sa žalobca domáha alebo nedomáha ochrany svojich práv voči ďalším subjektom (vrátane médií). Avšak ani domáhanie sa ochrany práv žalobcu proti akémukoľvek inému subjektu nezbavuje žalobkyňu (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalovanú) zodpovednosti za úkony, ktoré vykonala ona osobne.

Body 31. - 34. súd venoval odôvodneniu právneho názoru o nedôvodnosti žaloby z dôvodu, že dobrá povest' právnickej osoby trvala len do 9.9.2016, preto neskôr prednesenými výrokmi, podľa súdu, žalovaná nemohla do dobrej povesti žalobcu zasiahnuť. S takouto interpretáciou hmotnoprávnej normy pri aplikácii na žalovanú vec sa žalobca nestotožňuje do tej miery, že ju považuje za svojvoľnú. Súd ani nevysvetlil, akými úvahami sa riadil pri formulovaní tohto právneho záveru a najmä, vzhľadom na závažnosť tejto skutkovej okolnosti, ako sa vyporiadal s tvrdeniami žalobcu v písomných podaniach, prečo ich považuje za neakceptovateľné. V podaní z 13.5.2021 žalobca uviedol: „V bode 71. svojho vyjadrenia žalovaná použila názor NS súdu SR (zrejme nedopatrením bez označenia sp. zn.). Tento však nie je z hľadiska skutkových okolností nielenže totožný, ale ani podobný so skutkovými okolnosťami žalovanej veci. Fyzicky usmrtiť človeka možno len raz. Likvidovať právnickú osobu opakovane, aj publikovaním tých istých nepravdivých negatívnych vyjadrení možno opakovane, počas dlhej doby. Napokon - presne tak to žalovaná robí. Jej difamačná kampaň proti žalovanej trvá piaty rok, pri čom je založená na opakovaní tých istých nepravdivých tvrdení. Preto žalobca tvrdí, že každým novým zverejnením difamačnej informácie (bez významu na jej obsah), dochádza k novému a novému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Škodlivý následok, ktorý by mal tendenciu plynutím času strácať na svojom význame je tak opätovne uvádzaný do reality s novou plnou negatívneho silou zásahu.“ Žalobca zároveň poukazuje na kontext celej žaloby (vrátane písomných vyjadrení) a kontext žalovaných výrokov a skutkových okolností. V danej veci nie je predmetom žaloby jednorazové konanie žalovanej, ktoré sa prostým uvedením jedného-dvoch výrokov umiestni v žalobe. Negatívne zásahy žalovanej (na čo od počiatku žalobca poukazuje) boli početné a dlhotrvajúce. Žalovaný nárok (ospravedlnenie za 105 nepravdivých výrokov) preto treba posudzovať nie len izolovane, každý výrok zvlášť, ale aj vo vzájomných súvislostiach tak, ako ich v skutkových tvrdeniach tvrdil (a v listinných dôkazoch preukazoval) žalobca.

Právnu normu - § 19b ods. 2 a 3 O.z. súd nesprávne interpretuje. Ak žalobca nežaloval prvý nepravdivý, difamačný výrok (alebo prvé nepravdivé difamačné výroky v blogu z 9.9.2016), ktorými žalovaná zasiahla do jeho dobrej povesti, neznamená to, že vzhľadom na formuláciu právnej normy už po týchto prvých výrokoch, keď bola dobrá povest' konaním žalovanej poškodená/zničená, žalovanej je dovolené

prednášať nové nepravdivé difamačné výroky. Okrem iného aj preto, lebo žalobca tým stráca možnosť svoju dobrú povest' znovu začať budovať.

Ak by žalobca súdu uvádzal, že po 9.9.2016 požíval dobrú povest', zjavne by klamal. Pretože v čase po 9.9.2016 bezprostredne, bol žalobca pranierovaný v médiách (najmä bulvárnych a médiách so súkromným vlastníkom) nepretržite. Avšak táto skutočnosť nikoho, ani žalovanú neopravňuje k tomu, aby vo verejnom priestore prednášali na jej adresu ďalšie nepravdivé difamačné tvrdenia. Tvrdenia iných osôb, ktoré zasahovali do dobrej povesti žalovanej, nie sú predmetom tejto žaloby. Preto žalobca nemôže akceptovať právny názor súdu, že v čase prednášania žalovaných výrokov 1 - 105 už žalobca dobrú povest' nemal. Žalovaná vec je špecifická, žalobca nemá vedomosť o podobnej veci, ktorá by bola v minulosti judikovaná. Pravidelne sú predmetom žalôb na ochranu osobnosti jednorazové výroky/protiprávne konania, alebo nanajvýš vykonané opakované. Avšak v tejto žalovanej veci žalovaná zverejnila nepravdivé výroky desiatky až stovky krát, pri čom ospravedlnenie je vyžadované za výroky, ktoré sú len časťou protiprávných konaní žalovanej vo sfére práv žalobcu. Ak nežaluje žalobca všetky čiastkové útoky, neznamená to, že tie, ktoré nežaloval, nezasahovali do jeho dobrej povesti. Napokon, tento kontext žalobca zdôrazňuje vo všetkých svojich písomných podaniach. Žalovaný nárok je imateriálny. Nie je to obchodný spor, v ktorom sa dajú spočítať sumy na faktúre. Preto k interpretácii hmotného práva v danom prípade nemožno pristupovať stroho formalisticky, ale treba vnímať duchovnú, etickú a sociálnu rovinu konania žalovanej a dopad tohto konania na právnu sféru žalobcu.

Bod 35. odôvodnenia rozsudku označuje žalobca za nesprávnu interpretáciu právnej normy rozpornú s rozhodovacou praxou súdov. Judikatúra striktnie rozdeľuje výroky na skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky. Pri skutkových tvrdeniach je vyžadované, aby boli pravdivé. Pri hodnotiacich úsudkoch sa dôkaz pravdy nevyžaduje, pretože odrážajú vnútorný postoj prednášateľa k veci. Avšak vyžaduje sa ich pravdivostný skutkový základ, z ktorého sú odvodené. Súd vo svojom odôvodnení relativizuje požiadavku pravdivosti na mieru, ktorá je vyžadovaná od hodnotiaceho úsudku. Takto právne nie konformne pristupuje k hodnoteniu jednotlivých výrokov súd v odôvodnení rozsudku tiež v bodoch 38. a 39. Žalobca opakovaně vo svojich podaniach (ako aj na pojednávaní súdu) uvádzal, že trvá na tom, že každý zo žalovaných výrokov je nepravdivý a podľa jeho názoru ani jeden nemožno označiť za čistý hodnotiaci úsudok.

Odvolateľ v odvolaní napáda meritórny výrok súdu, od ktorého je závislý aj výrok o náhrade trov konania. Preto ak je nesprávny výrok meritórny, neobstojí popri ňom ani výrok o náhrade trov konania tak, ako je uvedený vo výroku III. napadnutého rozsudku. V prípade, ak by odvolateľ v tomto konaní úspešný nebol, navrhol odvolaciemu súdu, aby pri rozhodovaní o trovách konania využil možnosť moderácie v zmysle ust. § 257 CSP a to s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 67/2010, ako aj rozhodnutia súdov: I. ÚS 403/2013, KS TN Co/170/2013, I. ÚS 79/2015, 5 Co 30/2016 a trovy konania žalovanej nepriznal. S odkazom na ustálenú rozhodovaciu líniu súdov uvedenú vyššie tento návrh odôvodňuje dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, za ktoré označuje predovšetkým tú skutočnosť, že žalobca je neziskovým subjektom, nevlastní žiadny nehnuteľný majetok, aktíva vyjadrené hnutel'ným majetkom ku dňu vydania rozsudku nedosahujú výšku trov, nedisponuje aktívami na bankovom účte. V prípade získania darov fyzických osôb v malých čiastkach (rádovo desiatky, stovky eur), tieto využíva na pokrývanie nákladov na poskytovanie starostlivosti osobám so závislosťou od návykových látok. Dôvod hodný osobitného zreteľa však vidí žalobca aj (a najmä) na strane žalovanej, kedy táto na svojom profile na sociálnej sieti zverejnila blog, ktorým požiadala ľudí o zbierku na transparentný účet za účelom úhrady trov právneho zatupovania. Je teda zrejmé, že verejnou zbierkou získala titulom súdneho sporu viac finančných prostriedkov, než ktoré by jej v prípade úspechu v spore mali byť v zákonnej výške priznané.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila tak, že navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť.

Žalobca napadol celkovo 105 výrokov žalovanej, ktoré údajne zasahovali do dobrej povesti žalobcu. Podaná žaloba bola spísaná chaoticky a šikanózne. Taktikou žalobcu bolo od samého začiatku zahlcovať a zneprehľadňovať skutkovú situáciu. Žaloba bola spísaná ako „tekuté obvinenie“. Napádala prakticky každú aktivitu, ktorú žalovaná v tzv. kauze Čistý deň vykonala. Takto skutkovo a právne neukotvenú žalobu (kde absentovala väzba medzi textom žaloby a žalobným nárokom) žalobca používal ako základ pre opakované dopĺňanie svojich tvrdení, návrhy na dopĺňanie dokazovania a opakujúce sa konfrontovanie vyjadrení žalovanej. Ak sa žalobca v konaní dostával do argumentačnej alebo dôkaznej núdze, poukazoval na svoju všeobecne a opisne spísanú žalobu s tvrdením, že tá-ktorá skutočnosť predsa vyplýva zo žaloby, alebo z priložených dôkazov, pričom túto skutočnosť nebolo možné rozumne vyvodiť. Námiety voči takémuto prístupu si žalobca následne spájal so zásahom do jeho práv s cieľom umelo si vytvoriť priestor na podanie odvolania. Žalobca od samého počiatku neunášal bremeno

tvrdenia a bremeno dôkazu, čo sám potvrdzuje aj v odvolaní. Podstata sporu nebola zadefinovaná v žalobe a replike, ale celkom nesprávne ju žalobca chcel dotvárať z príloh a navrhovaných dôkazov. Žalobca chcel predmet sporu priebežne abstrahovať a identifikovať z ním navrhovaného dokazovania, čo je v príkrom rozpore s CSP. Z uvedeného dôvodu bol konajúci súd zo strany žalobcu od samého začiatku zahltený neúmerným množstvom návrhov na vykonanie dokazovania. Ich vykonanie ale pre vyriešenie sporu nebolo potrebné. Ako to vyplynulo aj z priebehu pojednávania, cieľom žalobcu bolo venovať sa prakticky každej jednej vete a slovu, ktoré žalovaná vyslovila, a to s cieľom „preukázať nepravdy žalovanej“. Sám žalobca ale tvrdil, že dôkazné bremeno leží v sporoch o ochranu dobrej povesti na žalovanej. Žalobcov zámer bol vykonávať stále nové a nové dokazovanie na niekoľkých pojednávaniach (pravdepodobne s cieľom šikanózne predlžovať súdne konanie a zaťažiť tým súd aj žalovanú). Námiety na nehospodárnosť tohto postupu žalobca automaticky považoval za údajný zásah do svojich práv, ignorujúc pravidlo, že súd koná hospodárne a ak mu to situácia umožňuje, môže a dokonca má rozhodnúť na prvom pojednávaní (zvlášť ak ide o zjavne nedôvodnú žalobu). Podstatou tohto sporu od začiatku bolo to, či žalovaná disponovala dostatočným skutkovým základom pre svoje vyjadrenia prednesené v NR SR, prípadne v mediálnom priestore krátko po Rokovaní NR SR dňa 6.4.2017, a či tieto vyjadrenia žalovanej boli vzhľadom na závažnosť riešenej témy primerané. Skutkový základ žalovaná dostatočne a vecne preukázala verejnými listinami, dokumentmi a poukazom na výpovede viacerých osôb (vrátane klientov Čistého deňa). Svoje návrhy na vykonanie dokazovania žalovaná výrazne zúžila, aby zbytočne nezahľcovala súdne konanie. Žalovaná sa tak správala presne opačne ako žalobca. Vzhľadom na mimoriadnu závažnosť komunikovanej témy a dôvodné podozrenia z nezákonného konania v zariadení Čistý deň (ktoré verejne prezentovali aj iné subjekty mimo žalovanej, predovšetkým pracovníci Ústredia práce, verejná ochrankyňa práv a samotné obeť týchto činov), boli výroky žalovanej zjavne primerané a v demokratickej spoločnosti prípustné. Žalovaná predniesla predmetné výroky v období, kedy mala status verejného činiteľa - poslankyne NR SR (t. j. subjektu s privilegovaným postavením ohľadom komunikovania dôležitých verejných tém), a ktorá vystupovala ako osoba špecializujúca sa na ochranu sociálnych a rodinných práv. Žalobcom vyvolaný spor sa tak stal sporom o to, či verejne činná osoba môže informovať verejnosť o závažných (a mnohokrát aj šokujúcich) prípadoch dotýkajúcich sa celospoločenského záujmu, alebo jej v tom zabránia osoby, ktoré z titulu svojho postavenia mali v týchto prípadoch zodpovednosť. Zo skutočností týkajúcich sa zariadenia Čistý deň prítomných vo verejnom priestore minimálne od roku 2015 (pochádzajúcich z rôznych zdrojov, či už od štátnych orgánov, novinárov, alebo bývalých klientov tohto zariadenia a ich rodinných príslušníkov) je zrejme, že toto zariadenie nemalo a ani nemá dobrú povesť. Porušovanie zákonnosti nezávisle od seba potvrdzujú viaceré subjekty. Ochrana práv žalobcu je tak iba iluzórna. Podaná žaloba je len pokus o potrestanie žalovanej, ktorá sa v rokoch 2016 a 2017 závažným zisteniam podrobne venovala a komunikovala ich ako tému dôležitého spoločenského záujmu. Snahy o umlčanie žalovanej a šikanóznosť žaloby potvrdzuje aj to, že voči žalovanej boli podané ďalšie 4 žaloby, ktoré úzko súvisia s kauzou zariadenia Čistý deň. Žalovaná sa domnieva, že žaloby proti jej osobe sú jednotne koordinované. V rovnakom duchu ako je spísaná žaloba, je spísané aj odvolanie, ktorého značná časť je postavená na údajných procesných chybách súdu. Nemôže však byť na ťarchu súdu ani žalovanej, ak žalobca v tomto spore preukázateľne uvažuje v intenciách neúčinného procesného predpisu (OSP), a v týchto intenciách spísal žalobu a vystupoval na pojednávaní. Mnohé z námietok žalobcu smerujú k spôsobu vykonávania dokazovania, avšak žalobca opomína, že súd má právo koncentrovať dokazovanie (najmä ak má nedôvodne a nehospodárne smerovať k odročovaniu pojednávania, čo bolo evidentným cieľom žalobcu) a hodnotiť tieto dôkazy podľa svojej voľnej úvahy. Súd má rovnako právo nepripustiť šikanózny spôsob výsluchu strany sporu, odmietnuť niekoľko hodín trvajúce irelevantné otázky nesmerujúce k meritu. Žalobca je tiež celkom mylne presvedčený, že môže produkovať nové a nové dôkazy prakticky počas celého priebehu sporu, resp. je presvedčený, že všetky ním navrhnuté dôkazy na podporu jeho polemiky so slovami a vetami žalovanej, budú bezvýhradne pripustené (aj keď ich vykonávanie je pre účel sporu zjavne bezpredmetné).

Súd postupoval procesne správne. Už z podanej žaloby bolo zrejme, že ide o žalobu zjavne nedôvodnú (čl. 5 a § 138 CSP). Súd mal za to, že žalovaná vychádzala z pravdivého a overiteľného skutkového základu a jej výroky boli celkom primerané závažnosti komunikovanej témy. Súd prvej inštancie zodpovedal všetky podstatné otázky sporu. Podľa súdu bola podaná žaloba nedôvodná predovšetkým z dôvodu, že bola neurčitá a nepreskúmateľná, žalovaná nemohla zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, nakoľko bolo medzi stranami nesporné, že v čase žalovaných výrokov žiadnu dobrú povesť nemal a jednotlivé skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky žalovanej boli pravdivé resp. boli prípustné a mali potrebný skutkový základ.

Žalovaná stručne poukázala na najdôležitejšie časti odôvodnenia rozsudku a uviedla, že odvolaním napadnutý rozsudok je čo do odôvodnenia a vysporiadania sa so základnými otázkami sporu mimoriadne kvalitne, presvedčivo a dôkladne odôvodnený. V konaní pred súdom sa konalo niekoľko hodín - cca 6 hod. trvajúce pojednávanie. Súdu bolo predložených 11 písomných podaní strán týkajúcich sa merita veci. Súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi žalobcu, argumentačne sa podrobne vyrovnal aj s obdobnými rozhodnutiami iných súdov a v rozsudku vyslovil plne legitímny a odôvodnený právny názor. To, že sa nestotožnil s názorom žalobcu, nie je vadou rozsudku, ktorá by odôvodňovala jeho zrušenie.

Žalobca trvá na správnosti svojej štylizácie textu žaloby, pričom v podobnej štylizácii textu pokračuje aj v odvolaní. Námietky žalovanej (poznámka odvolacieho súdu - žalovaná mala zjavne na mysli žalobcu) v odvolaní žalovaná považuje iba za dezinterpretáciu, alebo nepochopenie „nových“ inštitútov CSP resp. jeho princípov. Ako už uviedla, žalobca do konania vstupoval s tým, že bude môcť neúmerne dlho pojednávať, že bude pojednávať niekoľkokrát, že budú do najmenšieho detailu rozobraté slová žalovanej, ich gramatický význam za súbežného vykonávania tisícok strán listinných dokumentov a niekoľkých hodín púšťania videozáznamov. Žalovaná poukázala na princípy rýchlosti a hospodárnosti konania (a s tým spojenú zásadu aby, ak je to možné, súd rozhodoval na jedinom pojednávaní), ktoré žalobca opomína v rámci svojich námietok ohľadom postupu súdu (napr. nevykonanie návrhov na vykonanie dokazovania žalobcu, ktorý žiadal vypočuť takmer 30 svedkov, videoprojekciou niekoľkohodinových záznamov a pod.).

Žalovaná tiež poukázala na to, že: žalobca v odvolaní naďalej pokračuje v zavádzaní súdu, a v skresľujúcom a chaotickom podaní textu. Žalobca uvádza nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia ohľadom priebehu pojednávania, napríklad o tom, že súd nevykonával žiadne dokazovanie, odňal žalobcovi právo vyjadriť sa k vykonanému výsluchu žalovanej, eklekticky vyhodnocoval dôkazy a pod. Ako preukáže ďalej, uvedené námietky sú zavádzajúce. Vyjadrenia žalobcu v odvolaní sa v mnohých prípadoch ani netýkajú merita veci a pre konanie sú irelevantné. Napríklad, žalobca účelovo namieta, že súd nevyhodnocoval potrebu zbavenia mlčanlivosti svedkov. Súd však predmetné návrhy na vykonanie dokazovania zamietol a týchto svedkov ani nevypočúval. Žalobca opätovne tendenčne pripisuje konaniu žalovanej politický kontext, ktorý žalovaná nikdy nesledovala. Žalovaná rázne odmieta nepravdivé a útočné tvrdenia žalobcu, že zverejnenie anonymného článku (Requiem pre znásilnené dievčatá) bolo „malafidné a úskočné“, a že žalovaná iba zastierala svoje reálne úmysly smerujúce voči žalobcovi. Žalobca ďalej napríklad tvrdí aj to, že žalovaná po celý čas jej verejných aktivít uvádzala na adresu žalobcu, že je „smeráckym zariadením“ čo s poukazom na žalobcom predložené články a záznamy rozhodne nie je pravda. Žalobca rovnako zavádza keď poukazuje na viaceré prepisy záznamu z pojednávania, ktoré účelovo vytrháva z kontextu. Žalobca napríklad na str. 4 odvolania zavádzajúco tvrdí, že súd na pojednávaní nesprávne uvádzal, že výsluch žalobcu nebol navrhnutý, pričom zo skoršieho záznamu z pojednávania je zrejmé, že súd evidoval žalobcov návrh na jeho výsluch, ale tento sa dôvodne rozhodol nevykonať. Žalobca obdobným spôsobom zavádza, že súd vykonával iba akési „neoficiálne dokazovanie“, čo rovnako vzhľadom na obsah zápisnice o pojednávaní (ako aj zvukový záznam z pojednávania) a obsah rozsudku rozhodne nie je pravda. Z niektorých vyjadrení žalobcu je len ťažko zistiť čo presne nimi mal žalobca namysliť, a čo vlastne obhajuje (napr. niektoré námietky žalobcu k odôvodneniu bodov 34., 43. a 44. rozsudku).

Žalobca napáda aj vyhodnotenie jednotlivých žalovaných výrokov zo strany súdu. Žalobca v tejto súvislosti opätovne vytrháva kontext prednesených výrokov, čím sa účelovo snaží spochybníť ich skutkový základ, o ktorý sa výroky opierajú. Potreba vnímania výrokov žalovanej v celkovom kontexte je však rozhodujúca (uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 191/2015 z 26.3.2015). Žalobca to evidentne odmieta akceptovať. V odvolaní vytrháva výroky z kontextu, izoluje ich, čím sa snaží umelo umocniť ich údajnú nedôvodnosť a ráznosť. Je treba zdôrazniť, že tak, ako vetu nemožno vytrhnúť a posudzovať ju bez kontextu odseku, nemožno odsek posudzovať mimo kontextu celkových zistení ohľadom diania v resocializačnom zariadení Čistý deň, ako aj s týmto súvisiacich pochybení štátneho aparátu. Z uvedeného dôvodu žalovaná do konania predložila viaceré dôkazy, z ktorých možno nad potrebnú mieru pochopiť kontext výrokov a ich skutkový základ.

Podané odvolanie je celkom nedôvodné a kopíruje taktiku žalobcu z konania pred súdom. Predstavy žalobcu o priebehu súdneho konania a pojednávania sú jednoznačne v rozpore s princípmi CSP. Žalovaná so žalobcom uvádzanými odvolacím dôvodmi zásadne nesúhlasí, nakoľko tieto nie sú dané. Žalobca si umelo vytvára existenciu odvolacích dôvodov a dokonca účelovo skresľuje reálny skutkový stav, aby mohol napádať správnosť postupov súdu. Žalobca napr. zavádzajúco tvrdí, že súd na pojednávaní nevykonával (s výnimkou výsluchu žalovanej) žiadne dôkazy. Žalovaná má za to, že nedošlo k žiadnemu porušeniu procesných práv žalobcu. Napokon aj keby súd v niektorých procesných

postupoch pochybil (s čím nesúhlasí), nešlo o chybu, ktorá by narúšala procesnú rovnováhu a princípy spravodlivého procesu. Zdôraznila, že žalobca už na začiatku zadefinoval spor chaoticky. Následne od súdu požadoval, aby si on sám našiel v takto chaoticky spisanej žalobe predmet sporu, prípadne aby súd umožnil žalobcovi ďalšiu „nájdenu sporu“, resp. jeho konkretizáciu v neprímerane rozsiahlom dokazovaní navrhovanom žalobcom. V takýchto podmienkach súd postupoval správne, keď zjavne nehospodárne a šikanózne dokazovanie odmietol a vychádzajúc z dôkazov nachádzajúcich sa v spise mal za dostatočne preukázané, že konanie žalovanej bolo v súlade so zákonom. Za takýchto podmienok nebol daný žiaden dôvod na vytváranie prieťahov v konaní a odročovanie pojednávania.

Výsluch žalobcu ako strany sporu nebol pripustený dôvodne. Žalovaná sa plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku v bode 80., ktorý riadne odôvodnil, prečo nevykonal výsluch žalobcu a prečo neumožnil štatutárnemu zástupcovi žalobcu klásť žalovanej otázku. Nevykonanie výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu nebolo zdôvodnené iba hospodárnosťou konania, ako to zavádzajúco tvrdí žalobca v odvolaní, ale predovšetkým tým, že žalobca vo svojom návrhu na výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu ako strany sporu riadne nevymedzil, aké tvrdenia má štatutárny zástupca žalobcu svojim výsluchom na pojednávaní vôbec podporiť alebo preukázať. Uvedené vyplýva aj z Vyjadrenia žalobcu z 24.2.2021 v ktorom uvádza nasledovné: „Žalobca trvá na oboch výsluchoch. Žalovaná by mala súdu vysvetliť najmä, kde získala informácie, ktoré verejne prezentovala, akú mieru úsilia vyvinula pri ich verifikovaní. Výsluch riaditeľa žalobcu je potrebný z dôvodu popretia tvrdení žalobcu a odôvodnenia opozitných tvrdení, a to na základe autentickej prítomnosti v jednotlivých situáciách a vnímania reality vlastnými zmyslami, ako aj informovanosti o procesoch a dejoch. Zároveň k opísaniu miery vzniknutej ujmy.“ Z uvedeného návrhu žalobcu na vypočutie štatutárneho orgánu je zrejmé, že tento je nielen nekonkrétny ale má sa vzťahovať na vyjadrenia, ktoré mal žalobca s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania prezentovať už vo svojich vyjadreniach, čo však neurobil. Žalobca zjavne nerozumie, že skutkové tvrdenia strán musia byť už obsahom jednotlivých procesných úkonov strán sporu a nemajú byť ako nové prednášané na samotnom pojednávaní. Popretie skutkových tvrdení a zdôvodnenie opozitných tvrdení ako aj tvrdenia o tom ktorý výrok akým spôsobom (údajne) zasiahol a v akej miere do dobrej povesti mal žalobca prezentovať už vo svojich jednotlivých vyjadreniach. Žalobca navyše zavádza a poukazuje účelovo na prepisy (zo zvukového záznamu o pojednávaní) vytrhnuté z kontextu, keď napríklad na str. 4 odvolania tvrdí, že podľa súdu nebol výsluch žalobcu vôbec navrhnutý. S poukazom na nižšie uvedený prepis zvukového záznamu je zrejmé, že tvrdenia žalobcu sú nepravdivé a zavádzajúce, čo je de facto procesnou taktikou žalobcu v celom konaní.

Podľa § 195 ods. 1 CSP platí, že: „Na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté.“

Z uvedenej citácie zákona je zrejmé, že nariadenie výsluchu strany je fakultatívnou možnosťou. Súd nemá povinnosť takému návrhu vyhovieť. Aby súd vyhodnotil návrh na výsluch strany v konaní ako dôvodný, musí strana sporu v prvom rade ozrejmiť, ktoré tvrdené skutočnosti majú byť výsluchom preukázané resp. podporené. Podobne to uvádza aj právna doktrína, ktorá k nariadeniu výsluchu strany uvádza: „Súd nariadi tento dôkazný prostriedok iba vtedy, ak to navrhne strana sporu a na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, preukázanie ktorých nemožno iným spôsobom.“ (Števček a kol., Civilný sporový poriadok, Praha, C. H. Beck, 2017, str. 739)

Skutočnosť, že dôvodom nevykonania výsluchu žalobcu bola práve absencia riadneho odôvodnenia výsluchu potvrdzuje aj vysvetlenie súdu, prečo výsluch žalobcu nevykoná. Súd konkrétne uviedol: „Pokiaľ ide o návrh na výsluch štatutárneho zástupcu, súd sa ešte pred pojednávaním dopytoval na dôvody (poznámka žalovanej - Súd ešte pred pojednávaním písomne vyzval strany aby ozrejmili k čomu majú navrhovaní svedkovia a strany vypovedať), pričom ten výsluch nebol navrhnutý za účelom podpory nejakých skutkových tvrdení (...).“ V tejto súvislosti konajúci súd ďalej uviedol, že: „Neboli uvedené žiadne skutkové tvrdenia, ktoré majú byť podporené jeho výpoveďou a vo svojej výpovedi nemôže uvádzať nejaké iné skutkové tvrdenia a nejaké nové veci pretože ten výsluch je len dôkazný prostriedok žalovaná uviedla k čomu chce svoj výsluch podporne použiť, takže preto súd ten dôkaz (poznámka žalovanej - výsluch žalobcu) nevykoná.“(podľa zvukovej nahrávky z pojednávania) Navyše, v civilnom sporovom procese platí prejednacia zásada, ktorú žalobca opomína. Strany totiž nesú zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena. Pokiaľ chcel žalobca v rámci svojho výsluchu uvádzať podporné argumenty týkajúce sa merita veci, nepochybne tak mal a mohol urobiť už v rámci svojich jednotlivých vyjadrení, ktoré predkladal, o čom bol žalobca náležite poučený. Nečinnosť a vyčkávacia taktika žalobcu uvádzať podstatné tvrdenia v konaní včas nemôže byť dávaná na škodu žalovanej. Žalobca v rámci navrhovaného výsluchu žalobcu - strany sporu, neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by mali takýto výsluch odôvodňovať. Súd z uvedeného dôvodu de facto ani nemal inú možnosť ako výsluch

žalobcu neprípustiť. Napokon, pokiaľ žalobca na pojednávaní dodatočne navrhoval vypočuť žalovanú aj k žalovaným výrokom a predkladať do konania nové dôkazy, súd postupoval správne aj v tomto prípade, keď nepovažoval vykonanie navrhovaných dôkazov za potrebné, a (zároveň s poukazom na hospodárnosť a sudcovskú koncentráciu konania) predmetné návrhy žalobcu zamietol.

Čo sa týka námietok k neumožneniu kladeniu otázok k výsluchu žalovanej zo strany štatutárneho orgánu žalobcu, ani tieto nie sú namieste. Žalovaná poukázala na to, že výsluch žalovanej zo strany právnej zástupkyne žalobcu prebiehal doslova šikanóznym spôsobom približne 2 hodiny. Po výzve súdu, aby žalovaná (správne žalobca) zracionalizovala kladené otázky, sa právna zástupkyňa žalobcu poradila so štatutárnym zástupcom žalobcu a následne vyslovila, že už nemajú ďalšie otázky. Možno konštatovať, že týmto bol výsluch žalovanej zo strany žalobcu ukončený. Následne bola možnosť kladenia otázok poskytnutá právnemu zástupcovi žalovanej, ktorý predmetnú možnosť vzhľadom na predošlé vyčerpávajúce vypočúvanie žalovanej už nepožadoval za potrebnú. Týmto bolo vykonávanie výsluchu žalovanej ukončené. Až následne, po ukončení výsluchu žalovanej zo strany oboch právnych zástupcov strán, sa právna zástupkyňa žalobcu domáhala možnosti, aby žalovanej mohol klásť otázky aj štatutárny zástupca žalobcu. Žalobca sa tak po ukončení výsluchu žalovanej znova domáhal jej výsluchu. Navyše, návrh žalobcu aby mohol štatutárny orgán žalobcu klásť žalovanej otázky mal vo svojej podstate povahu dôkazného prostriedku konfrontácie, ktorý žalobca predtým nikdy nenavrhoval vykonať. Súd aj z tohto dôvodu postupoval správne keď vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 CSP predmetný návrh protistrany na vykonanie dôkazu zamietol. Napokon je otázne, aké ďalšie otázky mal vôbec štatutárny orgán žalobcu klásť žalovanej, keď jeho právna zástupkyňa ešte pred dvojhodinovým výsluchom žalovanej uvádzala, že všetky otázky na žalovanú majú už vopred písomne pripravené.

Žalobca namieta, že sa údajne nemohol vyjadriť k vykonanému výsluchu žalovanej, ktorá námietka je rovnako nedôvodná, nakoľko bol žalobca zastúpený právnu zástupkyňou, táto sa v mene žalobcu vyjadrila resp. zhodnotila vykonaný dôkaz - výsluch žalovanej, čo je zrejme aj zo str. 20 zápisnice o pojednávaní. Právna zástupkyňa sa teda priamo a v mene žalobcu k výsluchu žalovanej vyjadrila. K žiadnemu odopretiu práv žalobcu preto nedošlo. Pokiaľ sa štatutárny zástupca žalobcu chcel opätovne po vyjadrení právnej zástupkyne vyjadrovať k vykonanému výsluchu bolo to z uvedeného dôvodu nadbytočné. Navyše ako správne poznamenal súd, žalobca bol zastúpený právnym zástupcom, komunikovať priamo so súdom mala jeho právna zástupkyňa. Pokiaľ je strana sporu zastúpená advokátom, súd vo všeobecnosti už stranu na pojednávanie (s poukazom na ust. § 178 ods. 1 CSP) ani nepredvoláva, nakoľko koná už iba priamo s jej právnym zástupcom. Súd umožnil štatutárnemu zástupcovi žalobcu vyjadriť sa k vykonanému výsluchu žalovanej, a to prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, čo však nevyužil, predmetnú pasivitu štatutárneho zástupcu žalobcu nemožno chápať inak ako vedomé nevyužitie jeho práv. Argumentáciu žalobcu možno vnímať ako tendenčnú, s cieľom navodiť dojem zásahu do jeho práv. Žalovaná má za to, že nedošlo k žiadnym porušeniam práv žalobcu, na ktoré tendenčne poukazuje žalobca v odvolaní.

Žalovaná počas celého prvoinštančného konania upozorňovala na to, že zo strany žalobcu ide o tzv. prejav „tekutého obvinenia“, ktorý vôbec neprepája žalovaný petít s obsahom svojich vyjadrení, je nekonkrétny a vo svojej povahe neurčitý. Žalobca uvádzal, že žalovaná mala údajne zasahovať do jeho dobrej povesti permanentne od 9.9.2016 až do času podanej žaloby, avšak uvádzal iba všeobecné tvrdenia, pričom vôbec neidentifikoval predmet zásahu do svojich práv (nešpecifikoval konkrétne výroky žalovanej s výnimkou 105 žalovaných výrokov), pričom v žalobe poukazoval na celé články, celé tlačové besedy, celé rozhovory, diskusie, a to s cieľom navodiť dojem, že sa žalovaná previnila všetkým a všade. Tieto poukazy však nemali žiadne priame spojenie s výrokmí označenými v petíte. Žalovaná sa de facto ani nemohla vyjadriť k ničomu, čo nebolo označené ako predmet sporu, pričom za predmet sporu nemôže byť označené všetko, čo žalovaná (v období od 9.9.2016 do podanej žaloby) kedy povedala. Žalobca namiesto konkrétneho výkladu v čom konkrétne boli tie-ktoré výroky v petíte difamačné v žalobe ponúkol všeobecný opis toho, čo považuje v kauze Čistý deň za krivdu bez toho, aby bol tento opis logicky prepojený s výrokmí v petíte. Všeobecný opis „krívd“ z kauzy „Čistý deň“, však v žiadnom prípade nezakladal dôvodnosť podanej žaloby a bol po skutkovej a právnej stránke zmätočný. Výsledkom takéhoto spísania žaloby bolo, že žalobca 105 výrokov v žalobe iba formálne vymenoval bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia vzťahu medzi výrokom a zásahom, ktorý ním mal byť spôsobený. Je preto správny záver súdu, že žalobca k predmetným výrokom nepodal adresný právny a skutkový výklad (neuvádza v čom je ten-ktorý výrok, alebo presná skupina súvisiacich výrokov nepravdivý/difamačný, z akého dôvodu a aký zásah do práv bol týmto spôsobený). Namiesto konkrétneho výkladu žalobca uviedol iba svoje široko rozvetvené domnienky a opisy kauzy, ktoré difamačnosť výrokov nedokazujú. Žalovaná preto dôvodne poukazovala, že žaloba je nepreskúmateľná a žalobca neuniesol bremeno

tvrdenia. S poukazom na vyššie uvedené nedostatky žaloby (ako aj ďalších vyjadrení žalobcu) sa žalovaná v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu, ktorý na viacerých miestach konštatoval, že podaná žaloba je nepreskúmateľná, a že žalobca neunesol bremeno tvrdenia k predmetu sporu vymedzenom v petite žaloby, poukázala na body 26., 28. a 30. rozsudku. Požiadavka na jasné a určité opísanie tvrdeného difamačného dopadu výrokov na dobrú povesť má byť podľa žalobcu arbitrárna a svojvoľná a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Žalobca na žiadnu takúto súdnu prax nepoukazuje.

Žalovaná poukázala aj na základné princípy sporového konania. Strany konania sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Strany sú povinné včas, pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. V tejto súvislosti § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Poukázala na názor právnej doktríny, podľa ktorej má neunesenie bremena tvrdenia v zásade za následok stratu sporu. Konkrétne: „Pokiaľ samotná žaloba nevykazuje vady, pre ktoré by ju súd odmietol v zmysle § 129 ods. 3 CSP, nie je osobitne procesne sankcionované to, že žalobca nedostatočne substancoval svoje skutkové tvrdenia, resp. že sú jeho skutkové tvrdenia neúplné alebo neurčité. Tieto okolnosti sa však prejavia v ďalšom procesnom postupe súdu (napr. nevykonanie dôkazu, neúplne zistený skutkový stav a pod.) a v jeho konečnom rozhodnutí (zamietnutie žaloby, prípadne zastavenie konania), za čo nesie plnú zodpovednosť procesne neaktívny žalobca. V záujme jeho vlastného procesného úspechu vyžaduje sporové konanie od žalobcu adekvátnu mieru vigilancie a diligencie, teda bdelosti a dôslednosti.“ (Števec a kol., Civilný sporový poriadok, Praha, C. H. Beck, 2017, str.667)

V žalobe a vyjadreniach žalobcu absentovala jasná a určitá spojitosť medzi petitom a textom žaloby, žalobca neunesol bremeno tvrdenia ohľadom tvrdeného zásahu do jeho dobrej povesti, ktorý mal byť spôsobený konkrétnymi výrokmi označenými v petite. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že difámiu jednotlivých tvrdení (výrokov) bolo možné posúdiť s odkazom na predložené dôkazy, ktoré mal súd vykonať v tejto súvislosti žalovaná uviedla, že takýto odkaz na dôkazy je nepostačujúci. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Za nedôvodné žalovaná označila námietky žalobcu, v ktorých uvádza, že pri niektorých výrokoch difámiu vyplývala priamo z ich obsahu. Nie je úlohou súdu vykladať obsah výroku a hľadať v ňom čo zasahuje do práv žalobcu. Zásah do práv pri tom-ktorom výroku má označiť žalobca, čím žalobca vymedzuje predmet sporu. Je neprípustné, aby túto povinnosť žalobca prenášal na súd, aby ten namiesto žalobcu určoval čo je a čo nie je difamačné. Žalovanej tiež nie je zrejme ako môže byť pravdivá skutočnosť podložená lekáorskými správami (v prílohe podnetu oznamovateľky) difamačná. Žalovanej nie je zrejme ani to, ako mohla zasiahnuť do práv žalobcu citovaním výrokov tretích osôb, ktoré boli navyše podložené priloženými dôkazmi. Ide iba o tendenčné námietky žalobcu, ktorý sa snaží zakryť svoje hrubé procesné pochybenia. Žalobca konal a mienil konať obštrukčne. Nesprávne očakával, že bude môcť svoje skutkové tvrdenia rozsiahlo dopĺňať a rozvádzať uvádzať počas nariadených pojednávaní. Predmetným konaním sa žalobca vystavil riziku aplikácie sudcovskej koncentrácie konania na neskôr uvádzané tvrdenia resp. riziku neskoršej straty sporu v dôsledku neunesenia dôkazného bremena, ako to napokon nastalo aj v tomto prípade. Nedôvodné sú aj tvrdenia žalobcu, že súd mohol a mal vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatku - doplnenia skutkových tvrdení podľa ust. § 150 ods. 2 CSP. Vyššie uvedené je totiž iba fakultatívnou možnosťou a súd nie je povinný vyzývať strany na doplnenie skutkových tvrdení. Je prvoradou povinnosťou strán, aby tie dbali na riadne uplatňovanie svojich procesných práv, inak sa vystavujú riziku neúspechu v spore. Súd nie je povinný vyzývať stranu sporu na detailné doplnenia skutkových tvrdení. Zvlášť tak nemusí robiť, ak je táto strana zastúpená advokátom, ktorý by mal mať vedomosť o spôsobe vedenia súdneho sporu.

Žalovaná je názoru, že postup súdu v konaní nebol prekvapivý, predbežné právne posúdenie a výzva na späťvzatie žaloby nie sú prekvapivými úkonmi súdu. Poukázala na princíp vedenia strán k zmierlivému vyriešeniu sporu, princíp rýchlosti a hospodárnosti konania, zásadu rozhodnutia veci na jedinom pojednávaní, ako aj ďalšie, ktoré súd v konaní veľmi správne aplikoval vzhľadom na nevhodnosť (a zahlcujúce) návrhy žalobcu. Žalobca zjavne nesprávne namieta, že súd nezachoval nestrannosť, keď ho na začiatku pojednávania upozornil na zmatečnosť a nedôvodnosť žaloby a upozornil ho na možnosť späťvzatie žaloby. Je nepochybné, že súdu sa podaná žaloba javila ako zjavne nedôvodná (§ 138 CSP). Pokiaľ je tomu tak, súd o tom žalobcu poučí a vyzve ho na späťvzatie žaloby. Uvedený postup môže urýchliť súdne konanie a zmierniť negatívne dopady na strane žalobcu, ktorý s vysokou pravdepodobnosťou bude znášať trovy konania, ktoré inicioval, ale stratil. Súd oboznámil žalobcu s jeho predbežným posúdením žaloby, dal tým žalobcovi možnosť reálne zhodnotiť svoje šance na úspech v

spore a vziať žalobu späť ešte pred otvorením prvého pojednávania, čím by sa mu tiež vrátil (takmer) v celom rozsahu zaplatený súdny poplatok. Nepochybne správna aplikácia tejto procesnej výzvy zo strany súdu nemôže byť žalobcom považovaná za prekvapivú. To, že tak žalobca robí, svedčí o tom, že si pravdepodobne nie je vedomý základných zákonných ustanovení CSP. Žalovaná poukázala aj na znenie ust. § 181 CSP, podľa ktorého súd (okrem iného) uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, tak ako to urobil aj súd v tomto konaní. V zmysle odbornej literatúry, predbežné právne posúdenie nemá v zásade pevné časové ohraničenie, kedy by malo prebehnúť. Z uvedeného dôvodu bolo plne legitímne, keď súd informoval žalobcu o svojom názore o zjavnej nedôvodnosti žaloby ešte pred pojednávaním (v tejto súvislosti žalovaná poukazuje aj na znenie § 138 CSP) a vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby. Žalovaná nerozumie, prečo žalobca považuje postup súdu za prekvapivý a zasahujúci do jeho procesných práv. Práve naopak, prednesenie predbežného právneho názoru mal priniesť žalobcovi istú predvídateľnosť konečného rozhodnutia v merite veci. Aj podľa názoru NS SR v jeho rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/56/2020 z 28.12.2020 „v zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 CSP je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný (...)“. S istotou teda možno konštatovať, že predbežné právne posúdenie veci, rovnako ako výzva na späťvzatie žaloby sú predvídateľným postupom a nesú v sebe prvky transparentnosti, a nepochybne je v týchto inštitútoch obsiahnutá aj zásada rýchlosti a hospodárnosti konania.

Súd vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, v zápisnici o pojednávaní (na str. 6) je jednoznačne vymedzené, ktoré dôkazy súd vykonal a ktoré nevykonal, a to konkrétne: „Súd vykoná dokazovanie listinami, výsluchom žalovanej, všetky ostatné navrhnuté dôkazy stranami, a síce videoprojekciou záznamov, stenografickým záznamom, vyžiadanim podnetov žalovanej na OČTK, pripojením spisov, trestným spisom resp. časť výpisu z komunikácie Treema, výsluchom navrhnutých svedkov žalobcu a žalovanou, výsluchom štatutára žalobcu, súd nevykoná. Iné dôkazy navrhnuté neboli.“ Súd riadne vykonal dokazovanie jednotlivými listinami, ktoré tvorili prílohy vyjadrení strán sporu (a boli riadne stranám doručované) a výsluchom žalovanej. Z vyhotoveného rozsudku (body 14. a 79.) je zrejmé, že súd (aj keď projekciu záznamov výrokov žalovanej na pojednávaní nepovolil) sa riadne oboznámil aj s obrazovo-zvukovými záznamami jednotlivých výrokov žalovanej. Žalovaná citovala § 204 CSP s tým, že pokiaľ žalobca tvrdí, že jediným dôkazom vykonaným na pojednávaní bol výsluch žalovanej, jedná sa o nepravdivé tvrdenie. Po posúdení jednotlivých návrhov strán na dokazovanie súd vyhodnotil ako nepotrebné vykonať viacero dôkazov oboch strán sporu, čo je legitímny postup. Súd rozhoduje o tom, ktorý dôkaz vykoná (§ 185 CSP), a to s prihliadnutím na dosiahnutie účelu civilného procesu a na zásadu hospodárnosti s cieľom rozhodnúť na prvom pojednávaní. Námitka žalobcu, že na pojednávaní neboli prečítané listiny nemôže predstavovať zásah do procesných práv žalobcu. Uvedený názor zastáva aj Ústavný súd, konkrétne v náleze vydanom dňa 19.1.2017 pod sp. zn.: II. ÚS 56/2017 v ktorom sa uvádza: „A konečne k námietke sťažovateľa o porušení jeho procesných práv tým, že sa nemohol oboznámiť s listinnými dôkazmi (znalecký posudok znalca PhDr. J. Š., PhD., a ďalšie lekárske správy a doplnky k znaleckým posudkom), a to napr. aj tým, že okresný súd obsah znaleckého posudku znalca PhDr. J. Š., PhD., na ústnom pojednávaní neprečítal, ústavný súd uvádza, že uvedené listinné dôkazy boli súčasťou spisu, ku ktorému má sťažovateľ ako účastník konania po celý čas konania prístup, sťažovateľ mal vedomosť o týchto listinných dôkazoch a ich obsahu a neprečítanie obsahu znaleckého posudku PhDr. J. Š., PhD., na pojednávaní zo strany okresného súdu nemožno hodnotiť ako porušenie ústavných práv sťažovateľa z dôvodu, že takéto pochybenie okresného súdu nedosahuje intenzitu porušenia ústavných procesných práv účastníka konania.“

Je nepochybné, že súd vykonal vo veci riadne dokazovanie. Rozhodol, ktoré dôkazy sú dostačujúce na vecné posúdenie prejednáwanej veci. Nadbytočné návrhy na vykonanie dokazovania zamietol. Neprečítanie listín na pojednávaní, ktoré boli súčasťou spisu a boli oznámené stranám sporu, nemožno považovať za žiaden invazívny zásah do práv žalobcu. Je neprípustné od súdu požadovať, aby prečítaval na pojednávaní obsah listín, o ktorých majú strany vedomosť, písomne sa k nim vyjadrili, a s ktorými sa súd oboznámil.

Žalobca tvrdí, že pre neho bolo prekvapivé aj ukončenie dokazovania a výzvy na prednes záverečných rečí. Súd po začatí konania postupuje v súlade s ust. § 157 ods. 1 CSP, a to tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní. Mal k dispozícii dostatok tvrdení a dôkazov plynúcich z jednotlivých písomných podaní strán na to, aby rozhodol na jedinom pojednávaní. Vzhľadom na rozsiahle písomné podania strán konania a predložené listinné dôkazy je nutné konštatovať, že vykonanie ďalších dôkazných návrhov strán nebolo v konaní potrebné a hospodárne. (uznesenie NS SR sp. z. 4Cdo 212/2017) Žalovaná v rámci predložených listinných dôkazov a svojho výsluchu preukázala pravdivosť skutkových tvrdení resp. skutkový základ výrokov. Súd v súlade s ust. § 183 CSP rozhodol, že ďalšie dôkazy nie je v spore potrebné takto vykonať, nakoľko v spore o ochranu dobrej povesti

žalovaná unáša dôkazné bremeno. Výroky žalovanej majú skutkový základ a sú primerané dôležitosti komunikovanej témy. Skutočnosť, že dôkazné bremeno v spore leží na žalovanej v konaní opakovane uvádzal aj žalobca. Aj preto nevedno, vo vzťahu k čomu chcel žalobca vykonávať ďalšie dokazovanie. Z vyjadrení žalobcu však vyplýva, že chcel preukázať, že „žalovaná klame“. Toto ale nie je účelom dokazovania v konaní o ochranu dobrej povesti, kde dôkazné bremeno vo vzťahu k napádaným výrokom zaťažuje žalovaného. Ten má preukázať, že výroky stoja na pravdivom a skutočnom základe. V tomto konaní sa nedokazuje, že žalovaná klame. Žalobca má uviesť skutkové tvrdenie (v čom je ten-ktorý výrok difamačný a prečo), previazať ho s petítom a žalovaná musí preukázať opak. Žalobca však skutkové tvrdenia nielenže zrozumiteľne neuviedol (žaloba bola spísaná chaoticky), neprepojil ich s petítom, no aj napriek tomu ešte požadoval dokazovať, že žalovaná klame. Žalobca evidentne neuchopil podstatu tohto typu konania. Rozsiahle a neúčelné dokazovanie by tiež bolo v rozpore s hospodárnosťou konania. Ukončenie dokazovania a neskoršia výzva na prednes záverečných rečí po uskutočnenom pojednávaní predstavuje absolútne štandardný procesný postup a je ťažké si predstaviť, aby jeho aplikácia mala akokoľvek zasahovať do práv žalobcu.

Rozsudok mal byť podľa tvrdení žalobcu prekvapivý aj z dôvodu, že odporuje jej očakávaniam o rozhodovaní v súlade s rozhodovacou praxou. Žalobca však v odvolaní nepredkladá žiadne konkrétne rozhodnutie ustálenej rozhodovacej praxe, s ktorou by mal byť rozsudok súdu v rozpore. Námietky žalobcu sú tak neurčité a nekonkrétne. Žalobca sa v tejto súvislosti odvoláva najmä na koncepciu ochrany dobrej povesti právnickej osoby za pomoci konštrukcie tzv. objektívnej spôsobilosti privodiť ujmu na dobrej povesti. Žalovaná v tejto súvislosti uvádza, že pre uplatnenie objektívnej spôsobilosti privodiť ujmu na dobrej povesti je však potrebné, aby predmetné tvrdenia boli nepravdivé, či aspoň obsahovali neprímeraný hodnotiaci úsudok a zároveň mali nielen subjektívne ale aj objektívne difamačný charakter spôsobilý zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby. Výroky žalovanej však boli pravdivé a hodnotiace úsudky boli prípustné nakoľko vychádzali z pravdivého skutkového základu. Súd na základe vykonaných dôkazov jasne konštatoval, že: „Výroky uvedené žalovanou, v prípade skutkových tvrdení boli preukázané ako pravdivé alebo z podstatnej časti pravdivé a v prípade hodnotiacich úsudkov mali potrebný skutkový základ.“ (bod 69. rozsudku). Rovnako nepovažoval výroky žalovanej za difamačné (bod 64. rozsudku).

V konaní bolo navyše zrejmé, že výroky žalovanej ani nemohli zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu nakoľko v rozhodnom čase žalobca žiadnu dobrú povesť nepožíval. Výroky žalovanej neboli nepravdivé ani nezasahovali do dobrej povesti žalobcu, preto nemohli byť objektívne spôsobilé privodiť jej ujmu na dobrej povesti, ktorú v tom čase ani nemala. Súd riadne vyhodnotil objektívnu spôsobilosť výrokov žalovanej privodiť žalobcovi ujmu na dobrej povesti. Súd postupoval správne a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, na ktorú aj poukazoval. Takýto postup súdu teda nebol ani nemohol byť v žiadnom prípade prekvapivý.

Žalobca namieta, že prekvapivá bola pre neho aj „okolnosť súvisiaca s časom vymedzeným súdom na elektronickej tabuli na pojednávanie“. Žalobca mal prispôbiť uvedenému času aj prítomnosť štatutárneho zástupcu na pojednávaní, a to z dôvodu, že je práceneschopný a je prítomný na základe priepustky. Žalobca následne žiadal odročenie pojednávania z dôvodu nemožnosti ďalšej prítomnosti štatutárneho zástupcu mimo uvedený čas. Žalobca bol riadne zastúpený právnym zástupcom takže prítomnosť štatutárneho zástupcu ani nebola na pojednávaní potrebná (a to aj poukazom na ust. § 178 ods. 1 CSP). Štatutárny zástupca žalobcu navyše zotrval na celom pojednávaní. Uvedené iba dosvedčuje snahu žalobcu o obštrukčné konanie s cieľom odročiť pojednávanie a umelo predlžovať konanie. Nad rámec uvedeného žalovaná poukázala aj na tú skutočnosť, že nemá žiadnu vedomosť, že by sa v súdnom spise nachádzal doklad o údajnej práceneschopnosti, ani tvrdená priepustka štatutárneho zástupcu žalobcu. Aj z tohto dôvodu sa javia námietky protistrany ako účelové a tendenčné. Napokon, ako uviedol sám žalobca, nie je povinnosťou súdu informovať účastníkov konania o konkrétnej dĺžke trvania toho ktorého pojednávania a uvedené má iba informačný charakter.

Žalobca ďalej tvrdí, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd sa údajne nevysporiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami, konkrétne napáda postup súdu, ktorý v rámci vyhodnocovania výrokov žalovanej tieto zhrnul do jednotlivých tematických skupín, nesprávny postup súdu mal byť podľa tvrdení žalobcu založený aj tým, že neboli vykonané dôkazy navrhnuté žalobcom. Žalovaná je však názoru, že žalobca neoznačuje žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, s ktorými by sa súd nevysporiadal, opätovne svoje námietky formuluje nekonkrétne a nie je zrejmé, aké pochybenia vlastne namieta. Postup súdu spočívajúci v rozdelení výrokov žalovanej do skupín podľa toho, na základe akej listiny (vykonaného dôkazu) bolo možné posúdiť skutkový základ predmetných výrokov je v poriadku a nemožno mu nič vyčítať. Na základe takéhoto rozdelenia sa súd mohol zaoberať výrokmi jednotlivo a zároveň v relevantnom kontexte. Spôsob hodnotenia výrokov súd podrobne

prezentuje v bodoch 35. a 36. rozsudku (ako aj v bodoch 37. až 57.) pričom následne konkrétne hodnotí jednotlivé dôkazy. Rozsah preskúmania výrokov zo strany súdu bol vymedzený správne a dostatočne. Nakoľko si žalobca riadne nesplnil povinnosť tvrdenia, uvedenému zodpovedá aj rozsah preskúmania týchto tvrdení. Pokiaľ chcel žalobca k výrokom uvádzať bližšiu analýzu, ďalšie skutkové tvrdenia, mal tak urobiť riadne a včas.

Podľa žalobcu malo byť (údajné) neúplné zistenie skutkového stavu príčinou nesprávne vykonaného testu proporcionality a nesprávneho posúdenia cieľa výrokov žalovanej. Zistenie skutkového stavu malo byť zmarené aj tým, že súd nepripustil výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu, neumožnil mu klásť otázky žalovanej a podľa názoru žalobcu mu súd neumožnil vyjadriť sa k výsluchu žalovanej. Uvedené námietky žalobcu sú nedôvodné, žalovaná opätovne poukázala na prejednanú zásadu v civilnom sporovom konaní, podľa ktorej platí, že pokiaľ chcel žalobca v rámci svojho výsluchu uvádzať ďalšie argumenty týkajúce sa merita veci, nepochybne tak mal (vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania) a mohol urobiť už v rámci svojich jednotlivých vyjadrení predkladaných v konaní, čo však neurobil. Súd postupoval správne keď zamietol vykonať dôkazy navrhované žalobcom.

Rovnako sú zavádzajúce tvrdenia žalobcu, že súd nesprávne vykonal test proporcionality. Podľa žalobcu súd pri jednotlivých výrokoch nevyhodnocoval, či ide o skutkové tvrdenie, alebo o hodnotiaci úsudok a dokonca ani ich pravdivosť resp. skutkový základ. Tvrdenia žalobcu sú nepravdivé. Žalovaná poukázala na body 59. - 72. rozsudku, z ktorých je nepochybné, že sa súd jednotlivými výroky riadne zaoberal a tieto následne vymedzil. Súd zreteľne určil či sa jedná o hodnotiaci úsudok žalovanej alebo o jej skutkové tvrdenie. Následne správne posudzoval, či je ten ktorý výrok žalovanej pravdivý resp. či má potrebný skutkový základ.

Čo sa týka prednesov žalovanej v NR SR, žalovaná odkázala na jej Vyjadrenie k žalobe, v ktorom poukazuje na skutočnosť, že rozprava prednesená v NR SR sa nijako nedotýkala subjektívnych práv žalobcu. Ohľadom kontextu a skutkového základu prednášaných výrokov sa žalovaná (okrem iného) vyjadrovala vo vyjadrení k žalobe, na ktoré rovnako poukazuje. Poukázala na to, že výroky č. 1 až 100 boli žalovanou prednesené (predovšetkým) z toho dôvodu, aby oboznámila plénum NR SR so skutkovým stavom v Čistom dni, v ktorom štát (v tomto prípade Ministerstvo na čele s jeho odvolávaným ministrom), zlyhali pri kontrole a ochrane maloletých detí. Čo sa týka odsúdenia bývalého zástupcu riaditeľa žalobcu - psychológa a ergoterapeuta/kuchára za sexuálne zneužívanie klientok Čistého dňa, žalovaná už vo svojich predošlých vyjadreniach poukázala na skutočnosť, že kompetentné orgány zlyhali pri ich ochrane. To bol hlavný dôvod prečo žalovaná zverejnila svoj anonymizovaný článok „Requiem pre znásilnené dievčatá“. Jednotlivé dôvody jeho uverejnenia žalovaná uvádzala vo svojich vyjadreniach a aj počas svojho výsluchu.

Žalovaná rovnako nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu, že pri zistených pochybeniach v Čistom dni štatutárny zástupca žalobcu urobil všetky úkony, ktoré urobiť mal a mohol a že sa vedenie Čistého dňa nesnažilo o žiadnu kamufláž. Vedenie Čistého dňa nepodalो trestné oznámenia voči páchatelom trestných činov sexuálneho zneužívania napriek skutočnosti, že o tom malo vedomosť. Keď vyšlo najavo, že trestné činy v Čistom dni boli skutočne spáchané, uvedené bagatelizovali tvrdeniami, že sa jednalo „o sex na rozlúčku“. Žalovaná poukazuje aj na verejne známe informácie o nátlaku vedenia Čistého dňa voči osobám, ktoré chceli priniesť informácie o dianí v Čistom dni. Nič z uvedeného nemožno považovať za konanie, ktoré malo chrániť klientov Čistého dňa. Ak vedenie Čistého dňa riadnym spôsobom nechránilo práva klientok pri takýchto závažných porušeníach zákona, je potom otázne ako (a či vôbec) chráni práva svojich klientov aj pri inom porušovaní ich práv.

K námietkam žalobcu, že súd neprihliadol na konanie žalobcu po odsúdení zamestnancov a ani sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal, žalovaná dodala, že sa nejednalo o podstatné tvrdenia potrebné pre rozhodnutie vo veci, pričom nie je povinnosťou súdu sa s takýmito tvrdeniami žalobcu špeciálne vysporiadať, keďže tento názor zastáva aj ustálená rozhodovacia prax, ktorá uvádza: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania“. (ÚS SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13.11.2018)

Žalobca účelovo namieta (údajnú) vadu konania, ktorá má spočívať v tom, že súd sa nevysporiadal s návrhom žalobcu na zbavenie povinnosti mlčanlivosti vo vzťahu k niektorým navrhovaným svedkom a štatutárnemu zástupcovi žalobcu. Uvedené námietky žalobcu sú podľa žalovanej účelové, poukázala na to, že súd na pojednávaní rozhodol o tom, že návrhy žalobcu na výsluch predmetných svedkov a štatutárneho zástupcu žalobcu nevykoná, preto nie jasné z akých dôvodov mal súd posudzovať návrh na zbavenie mlčanlivosti predmetných osôb, keď k ich výsluchu nedošlo. Posúdenie zbavenia mlčanlivosti nebolo v konaní vôbec potrebné. Žalobca predmetný návrh o zbavenie mlčanlivosti štatutárneho

zástupcu (ako aj ostatných osôb) prvýkrát uviedol až na pojednávaní, pričom k tomuto uviedol svoje právne stanovisko, že predmetný výsluch štatutárneho zástupcu je možné napriek mlčanlivosti vykonať, terajšie námietky žalobcu ohľadom potreby zbavenia mlčanlivosti štatutárneho zástupcu sú protirečivé a je zrejme, že ide o účel.

Ako nepravdivé a zjavne účelové sa javia aj tvrdenia žalobcu, že bez svojho zavinenia nemohol k žalobe ani k svojim písomným vyjadreniam pripojiť listinné dôkazy, ani sa vyjadriť (či už písomne, alebo ústne) o skutkových okolnostiach, na ktoré sa vzťahuje zákonná mlčanlivosť. Žalobca vyššie uvedené ani raz v priebehu celého konania netvrdil. Práve naopak, žalobca celý čas predkladal do konania všetky listiny, ktoré považoval za potrebné. Zároveň je zrejme, že žalobca v priebehu konania predkladal aj dôkazy - listiny, ktoré sa týkali klientov Čistého dňa, pričom ich obsah (okrem výnimiek) aj riadne anonymizoval aby nebolo zrejme, ktorých klientov sa predmetné dokumenty dotýkajú. Je zrejme, že žalobca mohol rovnaký postup anonymizácie aplikovať aj v prípade predkladania iných dôkazov - listín, čo však nerobil. Žalobca si § 195 ods. 4 a § 203 CSP nevykladá správne. Ustanovenia sa vzťahujú k zbavovaniu mlčanlivosti pri výsluchu a nie k zbavovaniu mlčanlivosti v súvislosti s predkladaním listín do konania. Je nedôvodné tvrdiť, že povinnosť mlčanlivosti sa vzťahuje na predkladanie listín. Listiny podliehajú nanajvýš režimu príslušného stupňa utajenia podľa osobitného predpisu, (čo sa však vôbec nevzťahuje na žalobcu) a nie režimu mlčanlivosti, ktorý sa aplikuje pri výpovediach, výsluchoch a obdobných autentických prejavoch osôb ingerujúcich so súdom a stranami sporu. Povinnosť mlčanlivosti podľa § 96 Zákona o ochrane detí (na ktoré sa pravdepodobne žalobca odvoláva) sa vzťahuje nanajvýš na zamestnancov akreditovaných subjektov, pričom štatutárny zástupca žalobcu nie je zamestnancom. Žalobca sa krkolomným spôsobom snaží založiť údajné porušenie procesných pravidiel, aj keď je táto námietka zjavne nezmyselná. Predmetné námietky žalobcu ohľadom nemožnosti pripojenia listinných dôkazov k svojim vyjadreniam sa nezakladajú na pravde a nemajú žiadne právne opodstatnenie. Vznesenie týchto námietok až v odvolacom konaní je iba účelovým krokom žalobcu a umelým vytváraním odvolacích dôvodov.

Podľa žalobcu nemali poslanci NS SR na výkon Poslaneckého prieskumu v Čistom dni zákonné oprávnenie. Žalobca tak namieta predloženú zápisnicu z Poslaneckého prieskumu ako nezákonný dôkaz. Aj táto námietka je nedôvodná. Žalobca uvádza rovnaké námietky, ku ktorým sa žalovaná v konaní vyjadrovala, a ktoré už súd posudzoval a vyhodnotil ako neopodstatnené (bod 67. rozsudku). Ako to vyplýva z 63a zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky poslanci môžu vykonať poslanecký prieskum v subjektoch, ktoré hospodária s majetkom, záväzkami, finančnými prostriedkami, majetkovými právami a pohľadávkami štátu a verejnoprávnych inštitúcií. V tejto súvislosti žalovaná zdôraznila, že žalobca bol dlhodobo poberateľom štátnych príspevkov na svoju činnosť podľa ust. § 89 a nasl. Zákona o ochrane detí. Žalobca celkovo na štátnych dotáciách získal viac ako 3,4 mil. eur, čo bola v konaní medzi stranami nesporná skutočnosť. Žalobca zároveň dostával zo štátneho rozpočtu aj iné dotácie (t. j. nielen podľa ust. § 89 a nasl. Zákona o ochrane detí), ktoré je možné overiť z verejne prístupných registrov. Ako príklad žalovaná uvádza Centrálny register projektov alebo Centrálny register zmlúv (napr. Zmluva o poskytnutí dotácie uzatvorená dňa 15.8.2015), v rámci ktorých sú uvádzané ďalšie dotácie poskytované žalobcovi zo štátneho rozpočtu. Bez akýchkoľvek pochybností je možné považovať žalobcu za subjekt, ktorý hospodári s finančnými prostriedkami štátu a verejnoprávnych inštitúcií. Poslanecký prieskum je preto nutné považovať za zákonný dôkaz, s čím sa stotožnil aj súd.

Žalovaná je názoru že rozsudok súdu je kvalitne odôvodnený. Súd sa v konaní dôkladne oboznámil s jednotlivými písomnými vyjadreniami strán, predkladanými listinami a v neposlednom rade aj ústnymi prednesmi. Možno konštatovať, že súd disponoval dostatočným množstvom dôkazov, aby správne vyhodnotil skutkový základ sporu a rozhodol vo veci na jedinom pojednávaní. Vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi oboch strán konania. To, že sa spor nerozhodol tak ako si predstavoval žalobca, nie je vadou rozsudku ani prebiehajúceho konania. Pre úspech v sporovom konaní bolo nevyhnutné, aby žalobca uniesol svoje dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia. Za „výsledok“ sporu je v tomto ohľade plne zodpovedná sporová strana. Žalobca neuniesol v spore bremeno tvrdenia nakoľko včas, pravdivo a úplne neuvádzal podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa merita sporu t.j. žalovaných výrokov. (NS SR sp. zn. 4Cdo/262/2009) Vzhľadom na zásadu formálnej pravdy z uvedeného dôvodu súd posudzoval v konaní iba tie tvrdenia a skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré strany uvádzali vo svojich písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch. Žalobca nemôže tvrdiť, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, keď žalobca riadne a včas nepredložil súdu podstatné skutkové tvrdenia, ktoré by boli previazané so žalobným nárokom. Žalobca mal v pláne uvádzať podstatné skutkové tvrdenia a popierať tvrdenia protistrany až počas prebiehajúceho pojednávania, počas jeho výsluchu a s poukazom na ne následne produkovať ďalšie a ďalšie dôkazy, čo by spôsobilo odročenie

pojednávania. Takéto návrhy produkované v priebehu pojednávania boli nadbytočné, nakoľko spor bolo možné rozhodnúť bez ďalšieho dôkazného dopĺňania, s poukazom na v spise sa nachádzajúce dôkazy a listiny. Dôkazné bremeno v tomto spore týkajúce sa pravdivostného základu jednotlivých výrokov bolo na strane žalovanej, pričom žalovaná svoje dôkazné bremeno v spore uniesla. Skutkový základ jednotlivých výrokov totiž žalovaná dostatočne a vecne preukázala verejnými listinami, dokumentmi a výpoveďami klientov Čistého dňa (ako aj ďalších osôb). Keďže žalovaná uniesla svoje dôkazné bremeno už vo svojich písomných vyjadreniach (v ktorých k svojim skutkovým tvrdeniam predkladala jednotlivé listinné dôkazy), následne už nebolo ani potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, keďže súd mal dostatočný skutkový základ a dostatok dôkazov od oboch strán na to aby mohol rozhodnúť vo veci. Z vyššie uvedených dôvodov súd postupoval zákonným a vhodným spôsobom. Zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými pre spor podstatnými tvrdeniami obidvoch sporových strán. V konaní nebolo okrem výsluchu žalovanej dôvodné vykonať ďalšie dôkazy, pričom aj tento dôkaz súd vykonal iba z právnej istoty (bod 80. rozsudku). Súd postupoval správne keď zamietol vykonať ďalšie dôkazy navrhované stranami a vzhľadom na základné princípy CSP rozhodol rýchlo a hospodárne na jedinom pojednávaní. Súd sa riadne oboznámil so všetkými dôkazmi strán, uvážene a v súlade so zásadou hospodárnosti konania zhodnotil, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, čo aj náležite odôvodnil. Na základe vykonaných dôkazov následne súd dostatočne a riadne zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci.

Žalobca uvádza viaceré námietky k záverom súdu obsiahnutým v bode 34. rozsudku. Žalobca viaceré námietky uvádza zmätočne, pričom odôvodnenie súdu nesprávne vytrháva z celkového kontextu. Žalovaná k tomu uviedla, že súd v predmetnom bode nehodnotil výroky žalovanej, ani používanie plurálu „zneužívanie“, namiesto „zneužitia“ ako to nesprávne navodzuje žalobca, ale sa zaoberal len skutkovými tvrdeniami strán ohľadom toho, kedy žalobca nepožíval dobrú povesť a aké dôkazy v tejto súvislosti na zistenie skutkového stavu vykonal. Žalovaná nerozumie prečo žalobca v odvolaní namieta používanie plurálu „sexuálne zneužívanie“, keď uvedené priamo zodpovedá aj zákonnému označeniu trestného činu, ktorý psychológ spáchal. Psychológ bol predsa uznaný vinným zo spáchania „prečinu sexuálneho zneužívania“. Navyše, žalobca opätovne bagatelizuje konanie psychológa. Spáchanie trestného činu sexuálneho zneužívania na klientkach zariadenia zarážajúco dáva do roviny, akoby sa skoro nič trestné ani vážne nestalo. Vzhľadom na postavenie žalobcu považuje žalovaná takéto vyjadrenia (dokonca v spísanom odvolaní) za prekvapujúce a nanajvýš nevhodné. Žalobca nesprávne namieta, že súd v predmetnom bode porušil kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, keď mal poukázať na informáciu nachádzajúcu sa v trestnom rozsudku, na ktorú žalovaná priamo nepoukázala, a že opomenul poukázať na informáciu v prospech žalobcu (časti rozsudku KS Trenčín z 15.10.2018 sp. zn. 23To/104/2018). Žalovaná uviedla, že predmetné rozhodnutie ohľadom odsúdenia psychológa za sexuálne zneužitie klientok Čistého dňa bolo žalovanou ako dôkaz predložený v konaní. Žalovaná na jeho obsah vo svojich vyjadreniach opakovane poukázala. Nakoľko súd vykonal dokazovanie predmetného rozhodnutia, bolo prirodzené, že sa riadne oboznámil s jeho obsahom pričom mimochodom poukázal aj na predmetné vyjadrenie psychológa. Žalobca navyše zavádza o uložení podmienčného trestu psychológovi na dolnej hranici trestnej sadzby. Nie je to pravda, nakoľko bol psychológovi uložený podmienčný trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby. Námietky žalobcu sú celkom bezpredmetné. Žalobca nesprávne namieta, že súd (údajne) nesprávne vyvodzoval skutkové závery o strate dobrej povesti žalobcu aj na základe informácií o zriadení vyšetrovacieho tímu pre vyšetrenie podozrení z páchania trestných činov v Čistom dni. Žalobca na základe prezumpcie nevinny nesprávne vylučuje možnosť vzniku okolnosti spôsobujúcej stratu dobrej povesti. Je nepochybné, že podozrenia z páchania sexuálnych trestných činov v Čistom dni boli natoľko závažné (ako aj ďalšie), že aj napriek prezumpcii nevinny mali v očiach verejnosti potenciál znížiť dobrú povesť žalobcu. Na uvedenom nič nemení ani Uznesenie KR PZ Trnava 60/1-VYS-TT-2016 zo 14.12.2018, ktoré bolo vydané až po niekoľkých rokoch od zriadenia vyšetrovacieho tímu. Navyše, v konaní nebolo medzi stranami sporné, že v danom čase už žalobca žiadnu dobrú povesť nemal. Žalobca (resp. osoby, ktoré pri svojej činnosti používal) sú dôvodne podozrivé z vážneho porušovania zákona a práv zverených osôb (ktoré sa neskôr aj potvrdilo právoplatnými trestnými rozsudkami), toto a ďalšie porušovanie nezávisle od seba potvrdzuje niekoľko zdrojov a štátnych orgánov, avšak žalobca si stále myslí, že v očiach verejnosti požíva rovnaké postavenie ako ten, kto takýmto podozreniam a potvrdeným obvineniam nečelí. Žalobcova celkom neobjektívna upätosť na svoju nedotknuteľnosť je prekvapujúca a zarážajúca zároveň.

Žalobca aj v súvislosti s bodom 37. rozsudku namieta, že súd dospel po vykonaní listín predložených žalovanou k nesprávnym skutkovým záverom. Žalobca (s poukazom na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo 1410/2002 z 25.9.2003) nesprávne tvrdí, že samotné vyjadrenia žalovanej o tom, že citovala výroky iných osôb (napr. obetí Čistého dňa a ich rodičov), nie je dôkazom, že žalovaná tvrdí pravdu.

Žalobcom predložené rozhodnutie NS ČR nemožno na daný skutkový stav aplikovať. Žalobca opomína zásadný rozdiel v danom skutkovom stave, a to, že žalovaná nešírila nepravdivé údaje, nešlo o nebanlivostné preberanie poznatkov žalovanej (tieto boli podložené ďalšími listinnými dôkazmi a výpoveďami), a nešlo ani o šírenie správ, ktoré žalovaná iba počula, ale tieto mala priamo podložené listinnými dôkazmi z ktorých priamo citovala. Postup žalovanej spočívajúci vo verifikácii údajov vyslovil aj konajúci súd. Ako správne vyhodnotil súd, v danom prípade sa nejednalo o výroky žalovanej ale o výroky tretích osôb. Mnohé z citovaných výrokov boli navyše v obdobnej podobe zverejnené aj v médiách, pričom ich pravdivosť nebola zo strany žalobcu nikdy napadnutá. Žalovaná tak v konaní jednoznačne preukázala, že si jednotlivé citácie nevymýšľala ale, že tieto citovala od reálnych osôb klientov - obetí Čistého dňa. Žalobca nesprávne namieta nevykonanie jeho návrhov na výsluch svedkov k výrokom č. 8 a 10, ku ktorým chcel vypočuť zamestnancov žalobcu, štatutára žalobcu, a matku jednej z klientok zariadenia. Podľa žalobcu mali títo potvrdiť, že predmetné tvrdenia vo výrokoch sú nepravdivé. Súd postupoval správne, keď nevykonával žalobcom navrhované výsluchy, čo sa týka výroku č. 8, žalobca vo svojom vyjadrení z 24.2.2021, de facto vôbec neodôvodnil, čo sa má výpoveďou navrhovaných svedkov preukázať a aký má mať ich výpoveď vzťah k jednotlivým žalovaným výrokom. Žalobca v rámci jednotlivých návrhov na vykonanie výsluchu svedkov a ich vzťahu k predmetu sporu uvádzal iba všeobecné (nekonkrétne) informácie o tom, aká bola náplň práce toho ktorého zamestnanca a, že títo majú vypovedať o tom ako mal „za bežného stavu“ fungovať Čistý deň. Z návrhov žalobcu vôbec nebola zrejماً potreba vykonania výsluchov pre predmet tohto sporu. Žalobca vo svojich návrhoch žiadnym spôsobom neosvedčil dôvodnosť vykonania navrhovaného dôkazu vo vzťahu k predmetu sporu. Svoje námietky k výpoveďiam žalobcom navrhovaných svedkov žalovaná obšírne rozobrala vo Vyjadrenia k vyjadreniam, zároveň sa plne stotožňuje s odôvodnením súdu ohľadom nevykonania dôkazov navrhnutých žalobcom (body 77. až 80. rozsudku). Čo sa týka výroku č. 10, žalobca zavádza keď tvrdí, že navrhoval vypočuť klientku Čistého dňa, ktorá mala byť označená v predmetnom výroku. Takýto návrh žalobca nikdy nepodal. Žalobca totiž navrhoval vypočuť len matku klientky zariadenia, ktorej dcéry sa (údajne) mal výrok týkať. Súd správne nevykonával navrhované dokazovanie aj v tomto prípade, nakoľko bolo nedôvodné a nehospodárne. Predmetom svedeckej výpovede majú byť skutočnosti, ktoré svedok vnímal svojimi zmyslami (videl, počul, vnímal). Žalovaná si v tejto súvislosti dovoľuje uviesť, že žalobca navrhoval vypočuť viacerých rodinných príslušníkov klientov Čistého dňa, ktorí nemohli objektívne vypovedať o konkrétnych žalovaných výrokoch (rovnako ako to bolo v prípade výroku č. 10), nakoľko v Čistom dni neboli nikdy priamo umiestnení. Žalobcom nebolo vôbec zdôvodnené k akým skutočnostiam mali navrhovaní rodinní príslušníci (ako aj navrhovaná svedkyňa) byť vypočúvaní a aká mala byť väzba ich výpovede k jednotlivým výrokom napadnutých žalobou. Žalobca mal možnosť svoje podstatné tvrdenia k predmetnému výroku uvádzať vo svojich vyjadreniach, čo však neurobil. Žalovaná uviedla, že na predmetný úraz a absenciu poskytnutia zdravotnej starostlivosti (spomínaný vo výroku č. 10) poukazuje aj U. B. vo svojom liste z 31.8.2016, ktorý tvorí súčasť súdneho spisu (č. I. 341). Žalobca nesprávne namieta, že súd považoval výroky č. 14. - 19. bez ďalšieho za citácie listu U. B.. V tejto súvislosti žalobca zavádzajúco tvrdí, že nie je pravdou, že by U. B. takýto list spísala a podpísala. Žalovaná poukázala na to, že medzi stranami nebolo sporné, že U. B. je autorkou predloženého listu, nakoľko to potvrdil aj žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 24.2.2021 v ktorom výslovne uvádza: „Svedkyňa je autorkou listu, ktorý žalovaná pripojila ako dôkazný prostriedok k svojmu vyjadreniu zo dňa 7.8.2020 ako prílohu listu k prílohe č. 1. Svedkyňa je potrebné vypočuť o.i. k okolnostiam v liste uvedených“. Žalobca tak zjavne účelovo a tendenčne namieta napísanie predmetného listu U. B., čo je vzhľadom na aktuálny stav konania a zásadu koncentrácie neprípustné skutkové popretie. Žalobca nesprávne namieta konštatovanie súdu, že žalovaná nezasiahla do dobrej povesti žalobcu ani citovaním z listu L. V.. Žalobca v tejto súvislosti zavádzajúco tvrdí, že podľa predloženého Uznesenia ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 malo byť vyhodnotených, že L. V. nie je autorom predmetného listu. Predmetné tvrdenie žalobcu však nie je pravdivé. Zo strany 9. žalobcom predloženého Uznesenia ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 totiž vyplýva, že závery žalobcu ohľadom falšovania listu L. V. sú predčasné. V uznesení sa totiž uvádza, že: „(...) ale taktiež nie je doteraz možné potvrdiť respektíve vyvrátiť tvrdenia údajného pisateľa spornej listiny- prehlásenia L. V., že predmetnú listinu - prehlásenie nenapísal a ani nepodpísal.“ Žalovaná zdôraznila, že v čase zverejnenia prvého blogu nebola výpoveď L. V. žiadnym spôsobom spochybnená. Žalovaná je navyše naďalej toho názoru, že L. V. je skutočne autorom daného listu, avšak z príčin, ktoré nie sú žalovanej známe sa rozhodol, že odmietne jeho napísanie ďalej priznávať. Žalovaná už vo svojich vyjadreniach na Súde poukazovala na viaceré dôvodné podozrenia o tom, že niektorí klienti mohli byť pri svojich výpoveďiach ovplyvňovaní bližšie neurčenými osobami tak, aby nevypovedali v neprospech Čistého dňa. Žalovaná sa plne stotožňuje s odôvodnením súdu, že „(...) Ak aj neskôr bola spochybnovaná pravosť podpisu L. V. na liste, nič to

nemení na tom, že v čase vystúpenia žalovanej v NR SR takáto pochybnosť neexistovala, a preto bola žalovaná oprávnená z listu vychádzať“.

Žalobca tendenčne namieta nesprávne vyvodenie skutkových zistení k výrokom č. 46 - 80. (obdobné vzťahuje aj k výrokom č. 87 a 88 v bode 46. rozsudku). Žalobca zároveň opätovne namieta aj to, že žalovaná nezodpovedá za obsah šírených informácií v prípade, ak uvedie, že ich získala od tretej osoby. Žalovaná má za to, že konajúci súd správne vyhodnotil, že bolo v konaní preukázané, že nejde o tvrdenia žalovanej ale predmetné citácie (výroky č. 46 až 80) sú výrokmi tretích osôb, ktoré sú reálne, pričom podozrenia v nich uvádzané tieto a iné osoby komunikovali nezávisle od žalovanej aj v médiách. Uvedené rovnako platí aj k námietkam žalobcu k výrokom č. 87 a 88 v bode 46. rozsudku.

Žalobca zmätočne uvádza, že dôkaz listinou - zápisnica z Poslaneckého prieskumu nebol vykonaný pred súdom, čo nie je to pravda, ako žalovaná už opakovane preukázala, súd v konaní riadne vykonal všetky listinné dôkazy. Žalobca ďalej nesprávne tvrdí, že zo zápisnice z Poslaneckého prieskumu nevyplývajú tvrdenia uvádzané vo výrokoch 36, 37, 40, 41, 91, 92, pretože takéto informácie v nej údajne nie sú. Predmetné tvrdenie žalobcu je rovnako nepravdivé. Je nepochybné, že pri výrokoch č. 36, 37, 40, 41, 91, 92, žalovaná poukazovala predovšetkým na uskutočnený Poslanecký prieskum, v rámci ktorého boli zistené viaceré závažné nedostatky pri vykonávaní činnosti Čistého dňa. V rámci Poslaneckého prieskumu boli poslanci oboznámení s viacerými relevantnými dokumentmi ako napríklad s Protokolom Ústredia a podnetmi voči Čistému dňu a pod. Žalovaná tak poukazovala na zistené nedostatky, ktorých riešenie bolo nepochybné vo verejnom záujme. Z akého základu pri týchto výrokoch žalovaná vychádzala uvádzala predovšetkým v bodoch 168. až 175. vyjadrenia k žalobe, na ktoré týmto plne odkazuje. Žalovaná sa zároveň plne stotožňuje s odôvodnením súdu, ktorý vo vzťahu k predmetným výrokom uvádza, že sú kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a prípustných hodnotiacich úsudkov. Žalobca ďalej namieta aj skutkové zistenia súdu obsiahnuté v bodoch 43. až 44. rozsudku, žalobca sa svojou zmätočnou argumentáciou pravdepodobne snaží namietnuť skutkový základ hodnotiaceho výroku č. 82 a 84, ktorý mal správne za preukázaný aj súd. Žalovaná v rámci predmetných výrokov vychádzala z oficiálnych zdrojov, poukázala predovšetkým na body 20. Vyjadrenia k žalobe ako aj body 64. až 67. Dupliky, v ktorých poukazovala na zistené pochybenia v Čistom dni. Súd vyššie uvedené správne vyhodnotil keď poukázal, že predmetné hodnotiace úsudky majú skutkový základ okrem vyššie uvedeného aj z ďalších predložených listinných dôkazov, a to napr. zápisnice o vykonanom Poslaneckom prieskume a Protokolu Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 21.9.2016.

K námietkam žalobcu k výroku č. 94, žalovaná uviedla, že žalobca nesprávne namieta, že v rozsudku absentuje vyhodnotenie súdu ohľadom výroku č. 94, a že je tento nepravdivý a difamačný. Nie je to pravda. Súd sa riadne s výrokom č. 94 vysporiadal pričom konštatoval (v bode 39. rozsudku), že tento výrok nie je difamačný a má reálny skutkový základ. Žalovaná v súvislosti s predmetným výrokom konštatuje, že sa nejedná o výrok žalovanej, ale o doslovnú citáciu bývalej zamestnankyne v zariadení Čistý deň, ktorej vyjadrenie bolo obsiahnuté v liste adresovanom žalovanej (bližšie v bodoch 199. a 203. vyjadrenia k Žalobe). Navyše mal tento výrok reálny základ, nakoľko v zmysle záverov v Protokole Ministerstva zariadenie Čistý deň v rozpore so súdnymi rozhodnutiami premiestnil klientov do iného resocializačného zariadenia, čím porušilo (okrem iného) zmluvné dojednanie obsiahnuté v zmluvách o poskytnutí finančného príspevku na vykonanie súdnych rozhodnutí.

K námietkam žalobcu k bodu 49. rozsudku vo vzťahu k posúdeniu výroku č. 95 žalobca nesprávne namieta, že tento výrok nie je prípustným hodnotiacim úsudkom s preukázaným skutkovým základom. Podľa žalobcu nie je prípustný záver o znásilňovaní tak, ako ho urobil súd. Námietky žalobcu sú nedôvodné. Žalovaná sa k predmetnému výroku bližšie vyjadrovala v bode 152. Vyjadrenia k Žalobe, v ktorom poukázala predovšetkým na to, že príslušné orgány evidovali viaceré podnety týkajúce sa podozrení zo sexuálneho zneužívania klientok Čistého dňa, pričom tieto sa následne aj preukázali. V tejto súvislosti poukázala na to, že laická (neprávnická) verejnosť v zásade ani nemusí vedieť rozlíšiť medzi trestným činom znásilnenia a sexuálneho zneužitia. Navyše čo sa týka predmetného skutkového stavu (ohľadom konania psychológa), medzi týmito trestnými činmi bola len tenká deliaca čiara. Z vyššie uvedeného dôvodu konajúci súd správne poukázal aj na vyjadrenie Y. B. v Zápisnici spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.8.2016 a na vyhlásenie M. E., ktoré boli prílohou Podnetu oznamovateľky. Z vyjadrenia M. E. a Y. B. vyplýva, že v prípade odsúdeného psychológa sa mohlo jednať nielen o trestný čin sexuálneho zneužívania ale do úvahy reálne prichádzalo aj naplnenie skutkovej podstaty trestného činu znásilnenia. S poukazom na vyššie uvedené je nepochybné, že súd správne vyhodnotil, že aj použitie pojmu „znásilnenie“ bolo v danom prípade zo strany žalovanej primerané. Uvedené platilo o to viac, nakoľko konečná právna kvalifikácia trestného činu bola v čase prednesenia výroku otvorená.

K námietkam žalobcu k bodu 50. rozsudku, ktorými žalobca namieta aj posúdenie výroku č. 96, v rámci ktorého súd konštatuje, že žalovanej výrok o tom, že riaditeľ Čistého dňa akceptuje sexuálne zneužitie detí zamestnancami, ak ide o sex na rozlúčku, je primeraným hodnotiacim úsudkom s pravdivým skutkovým základom. Žalovaná sa plne stotožňuje so závermi súdu k predmetnému výroku. Zopakovala (bližšie v bodoch 153. až 160. Vyjadrenia k Žalobe), že predmetný výrok je potrebné vnímať v súvislostiach. Riaditeľ žalobcu potvrdil, že o sexuálnom styku zamestnanca (nešlo o klienta, ale zamestnanca zariadenia) vedel. Rovnako vedel, že išlo o sex na rozlúčku (čo v liste potvrdil aj neskôr odsúdený ergoterapeut). Riaditeľ žalobcu priznáva, že nemôže zabrániť tomu, aby nedochádzalo k sexuálnemu styku, aj napriek tomu, že môže ísť o trestné konanie, a zároveň, že sexuálne konanie je aj napriek zákazu právom detí, a ako riaditeľ do tejto intimity nemôže vstupovať. Z vyjadrení riaditeľa žalobcu a zo spôsobu, akým ich prezentoval, nebolo nezvyčajné vyvodiť si úsudok, že riaditeľ žalobcu o sexuálnych stykoch v zariadení síce vie, avšak prezentuje ich ako niečo, čo sa jednoducho „deje“, alebo niečo, čo je dokonca akýmsi právom detí (intimitou), ktoré vstupujú do zariadenia s „bohatými sexuálnymi skúsenosťami“. Prístup riaditeľa žalobcu k tejto vážnej téme pôsobil laxne, a aj preto sa výroky o „sexe na rozlúčku“ stali predmetom širokej medializácie a spochybňovania fungovania Čistého dňa dávno predtým, než sa k tomu vyjadrila aj žalovaná (marec 2017). Z odôvodnenia v bode 50. rozsudku, je zrejmé, že súd sa s predmetným záznamom oboznámil, nakoľko v rámci posudzovania výroku uvádza napríklad aj korektúru výroku žalovanej s poukazom na konkrétny čas záznamu (t.j. čas 5:34 záznamu). Námietky žalobcu ohľadom neoboznánenia sa s autentickým záznamom výroku žalovanej (a nesprávne zisteného skutkového stavu) zo strany súdu sú aj z tohto dôvodu neopodstatnené.

Žalobca rovnako nesprávne namieta posúdenie výroku č. 99, v rámci ktorého žalovaná preukázala skutkový základ svojho hodnotiaceho úsudku (napr. v bode 166. Vyjadrenia k žalobe). Je totiž nepochybné, že páchatelia, ktorí sexuálne zneužili klientky Čistého dňa boli za predmetné činy právoplatne odsúdení.

K námietkam žalobcu k bodu 52. rozsudku žalovaná uviedla, že žalobca ďalej nesprávne namieta aj posúdenie výroku č. 100 a tvrdí, že predmetný výrok žalovanej nie je hodnotiacim úsudkom založeným na reálnom skutkovom základe a ani pravdivým skutkovým tvrdením. Predmetné námietky žalobcu sú nedôvodné. Žalovaná v rámci predmetného výroku vychádzala predovšetkým z informácií obsiahnutých v zápisnici o Poslaneckom prieskume a v Protokole Ústredia. Čo sa týka predmetných námietok žalobcu, tieto žalovaná považuje za nedôvodné aj s poukazom na jej predošlé vyjadrenia na súde (napr. v bodoch 167. Vyjadrenia k žalobe a v bode 57. až 63. Dupliky). Navyše je zrejmé, že súd riadne vykonal všetky listinné dôkazy a teda aj dodatok k protokolu predložený žalobcom. Predmetné námietky žalobcu ohľadom nevykonania dôkazov sú z tohto dôvodu bezpredmetné.

K námietkam žalobcu k bodu 53. rozsudku, uviedla, že žalobca vo vzťahu k výroku č. 101, týkajúceho sa kontaktov žalobcu na niektorých verejných činiteľov, namieta skutkový záver súdu o tom, že výrok je primeraným hodnotiacim úsudkom s pravdivým skutkovým základom. Podľa názoru žalobcu súd pri vyhodnotení vychádzal iba z tvrdení žalovanej a nebral do úvahy argumentáciu žalobcu. Námietky žalobcu sú účelové a nepravdivé. Konajúci súd nemá povinnosť vyjadrovať sa ku všetkým tvrdeniam a argumentom strán konania, ale len k tým, ktoré považuje a sú pre posúdenie veci relevantné. Sú správne nepovažoval za relevantnú časť argumentácie žalobcu o tom, že ohľadom diania v Čistom dni oslovoval žalobca aj iné politicky činné osoby (a teda nielen W. Z.) nakoľko to bolo pre posúdenie výroku žalovanej bezpredmetné. Žalovaná uviedla, že bolo v danom prípade bezpredmetné aj vykonanie výsluchu W. Z., nakoľko žalobca jeho stanovisko k predmetnému stretnutiu už v konaní de facto predložil (s poukazom na str. 22 vyjadrenia žalobcu z 13.9.2020). Zároveň v celom rozsahu poukázala na svoje predošlé vyjadrenia (predovšetkým body 162. až 165., a 179. až 184. Vyjadrenia k Žalobe), v ktorých žalovaná zdôvodnila, prečo sa návšteva riaditeľa žalobcu na Úrade vlády Slovenskej republiky prirodzene (objektívne) javila ako neštandardná a bolo z nej možné vyvodiť záver o výnimočných vzťahoch medzi riaditeľom žalobcu a predstaviteľom politickej strany. Žalobca sa účelovo snaží (ako počas celého konania) navodiť dojem, že žalovaná sa zaoberala kauzou „Čistý deň“ preto lebo hľadala politické zviditeľnenie. Uvedené nie je pravda k čomu sa už žalovaná opakovane vyjadrovala. V súvislosti s účelovými tvrdeniami žalobcu si žalovaná dovoľuje plne odkázať na svoje predošlé vyjadrenia (predovšetkým body 36. až 38., 74. až 79. Dupliky), v ktorých súdu podrobne uviedla jednotlivé dôvody, prečo sa rozhodla predmetnou kauzou bližšie zaoberať. Žalovaná mala predovšetkým prioritný záujem chrániť dotknutých klientov Čistého dňa, ich rodiny a ochraňovať verejný záujem na riadnom a zákonomnom fungovaní resocializačných zariadení. Skutočnosť, že žalovanej nešlo o politické zviditeľnenie vykresľuje aj to, že v následných voľbách do NR SR sa napokon nestala poslankyňou, a teda táto kauza jej nijako nemala napomáhať k politickej kariére.

K námietkam žalobcu k bodom 55. a 56. rozsudku uviedla, že žalobca nesprávne namieta aj posúdenie výrokov č. 102 až 105 zo strany súdu. Podľa žalobcu tieto výroky neboli hodnotiace úsudky, a ich skutkový základ žalovaná vraj nepreukázala. Námietky žalobcu sú nepravdivé a nedôvodné, žalovaná v rámci výrokov č. 102-105 prezentovala iba to čo (rovnako ako v prípade iných výrokov) mala detailne podložené faktami a overiteľnými informáciami. Žalovanej vyjadrenie sa (okrem iného) opieralo o zistenia Poslaneckého prieskumu, zistenia Ministerstva, Ústredia, závery Akreditačnej komisie a výpovede osôb, s ktorými žalovaná prišla do kontaktu pri preverovaní Podnetu oznamovateľky a pod. Napokon čo sa týka výpovedí klientov Čistého dňa ohľadom porušovania zákona v tomto zariadení, tieto boli v predmetnom čase priamo prezentované aj orgánom činným v trestnom konaní. Z vyššie uvedených dôvodov má žalovaná za to, že súd správne vyhodnotil, že výroky č. 102 - 105 boli prípustnými hodnotiacimi výrokmi s preukázaným skutkovým základom. Žalovaná zároveň odkázala na body 176. až 204. Vyjadrenia k Žalobe, v ktorých sa predmetnými výrokmi detailne zaoberala.

K námietkam žalobcu k elektickému výberu dôkazov uviedla, že nesúhlasí s tým, že súd selektívne vyberal dôkazy. Súd totiž vykonal dôkladné dokazovanie a to predovšetkým listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, z ktorých nepochybne vyplynulo, že žalovaná uniesla bremeno preukázania pravdivosti resp. skutkového základu jednotlivých výrokov. Nakoľko žalovaná dôkazné bremeno uniesla, nebolo v konaní už čo viac dokazovať. Žalobca bol v rámci svojich jednotlivých tvrdení v spore zmätočný a nekonkrétny. Z podaní žalobcu ani nebolo možné vyabstrahovať, čo má byť zásadným argumentom žalobcu, a čím svoje tvrdenia žalobca konkrétne podopiera, a teda čo je alebo nie je predmetom tohto sporu, prípadne prečo tie ktoré dôkazy navrhuje. Žalobcom navrhované dôkazy boli navyše nehospodárne, nadbytočné alebo neopodstatnené. Súd postupoval v konaní správne nakoľko (s poukazom na čl. 15 ods. 1 a § 185 CSP) riadne vykonal tie dôkazy, ktoré boli dôležité pre posúdenie a rozhodnutie veci. Súd riadne zistil relevantný skutkový stav v predmetnej veci.

Žalobca tvrdí, že súd vec nesprávne právne posúdil, konkrétne, že súd mal údajne nesprávne interpretovať obsah ust. § 19b O.z., čím mal následne nesprávne vyhodnotiť, že po 9.9.2016 už žalobca žiadnu dobrú povesť nemal. Žalovaná námietky žalobcu považuje za nesprávne a nedôvodné. Zdôraznila, že nenávratná strata dobrej povesti žalobcu po 9.9.2016 bola v konaní nesporná. Zároveň, ako v konaní bolo preukázané, stratu tejto povesti žalovaná nezapríčinila, a zvlášť nie žiadnym nepravdivým tvrdením. Rozhodné obdobie stanovené petitom žaloby, pre ktoré sa žalobca domáha údajného zásahu do jeho práv je od 23.9.2016 do 7.4.2017, t. j. potom ako dňa 9.9.2016 došlo k zverejneniu článku žalovanej s názvom „Requiem pre znásilnené dievčatá“. Zverejnený článok „Requiem pre znásilnené dievčatá“ bol plne anonymizovaný, bez uvedenia akéhokoľvek označenia žalobcu alebo daného resocializačného zariadenia. Žalovaná v konaní uvádzala (napr. v časti IV. Vyjadrenia k Žalobe), že žalobca nemal dobrú povesť už pred 9.9.2016, kedy došlo k zverejneniu predmetného anonymného blogu. Podľa vyjadrení žalobcu Čistý deň nenávratne stratil dobrú povesť už nasledovný deň po zverejnení anonymného blogu žalovanej, t.j. deň nasledujúci po 9.9.2016. Žalobca uvedené uvádzal napr.: „Žalobca tvrdí, že až do dňa 9.9.2016 skutočne a reálne svoju dobrú povesť mal.“ (str. 66 žaloby); „(...) jeho dobrá povesť budovaná takmer dve desaťročia bola nenávratne zničená behom pár hodín. (str.11 Vyjadrenia žalobcu z 13.9.2020); „Skutočnosť, že po 9.9.2016 žalobca nemal dobrú povesť je v podstate predmetom žaloby. Že v čase publikovania označených článkov žalobca nemal dobrú povesť je pravda a v tomto tvrdení žalobca súhlasí so žalovanou.“ (str. 2 Vyjadrenia žalobcu z 20.3.2021). S poukazom na vyššie uvedené v konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalobca nemal po 9.9.2016 dobrú povesť. Žalovaná zdôraznila, že do dobrej povesti právnickej osoby možno zasiahnuť výlučne vtedy keď právnická osoba dobrú povesť požíva. Z ust. § 19b ods. 2 a ods. 3 O.z. platí, že zákon ochraňuje iba dobrú povesť právnickej osoby. Ak teda žalobca nemal dobrú povesť, nebolo možné, aby žalovaná zasiahla žalovanými výrokmi do dobrej povesti žalobcu. Žalobca vo svojich vyjadreniach nesprávne vníma otázku posudzovania dobrej povesti, keďže dobrú povesť je potrebné vyhodnocovať tak, že buď ju právnická osoba má alebo nemá. V konaniach ohľadom ochrany dobrej povesti nie je potrebné preukazovať „absolútnu stratu“ dobrej povesti ako to nesprávne navodzuje žalobca. Ak by sa ochrana dobrej povesti chápala v žalobcovom ponímaní (že aj zásahy do nedobrej povesti požívajú ochranu, nakoľko sa táto zlá povesť môže zásahom prehĺbiť resp. nemôže zlepšiť), v takomto prípade by bolo rozlišovanie na dobrú a zlú povesť de facto bezpredmetné, nakoľko sťažovatelia by mohli vždy úspešne tvrdiť, že určitým zásahom došlo k opakovanému a neustálemu „prehľbovaniu“ zlej povesti. Navyše, žalobca v tejto súvislosti nesprávne tvrdí, že obdobie zásahov žalovanej do dobrej povesti mal súd vymedziť a posudzovať od 9.9.2016 do podania žaloby. Takéto obdobie však v žiadnom prípade nekorešponduje s petitom žaloby, v ktorom žalobca de facto vymedzil čo považuje v spore za dôležité. Žalobca v petite žaloby neoznačil ani jeden výrok žalovanej z 9.9.2016 (a ani tak nemohol urobiť). Článok žalovanej z 9.9.2016 totiž nemohol zasiahnuť do práv žalobcu, nakoľko bol plne anonymizovaný.

Žalovaná je vzhľadom na uvedené názoru, že súd správne vyhodnotil obdobie, ktoré je potrebné v rámci žalovaných výrokov posudzovať a nemožnosť zásahu do dobrej povesti žalobcu, nakoľko v čase prednesených výrokov žiadnu dobrú povest' nemal. Závery súdu v rozsudku v bodoch 25., 26. a 33. sú teda celkom správne. Žalobcova celkom neobjektívna upätosť na svoju nedotknuteľnosť je prekvapujúca a zarážajúca zároveň. V situácii, kedy je žalobca (resp. osoby, ktoré pri svojej činnosti používal) dôvodne podozrivý z vážneho porušovania zákona a práv zverených osôb (ktoré sa neskôr aj potvrdilo právoplatnými trestnými rozsudkami), toto a ďalšie porušovanie nezávisle od seba potvrdzuje niekoľko zdrojov a štátnych orgánov, si žalobca stále myslí, že v očiach verejnosti požíval rovnaké postavenie ako ten, kto takýmto podozreniam a potvrdeným obvineniam nečelí.

K indemnite výrokov žalovanej prednesených v NR SR žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že celkovo 100 žalovaných výrokov prednesených žalovanou v NR SR bolo povedaných v súvislosti s výkonom jej poslaneckého mandátu. Výroky poslanca prednesené v NR SR sú chránené poslaneckou indemnitou a poslanec za ne nemôže byť braný na občianskoprávnu zodpovednosť. Súd sa k otázke indemnity vyjadril v bodoch 60. a 61. rozsudku, v týchto častiach nepoprel poslaneckú indemnitu ako celok, iba uviedol, že podľa jeho názoru neplatí absolútne. Súd jasne uviedol, že existuje len veľmi malý priestor na to, aby mohol byť poslanec obmedzený v slobode prejavu vo veciach týkajúcich sa verejného záujmu (Súrek proti Turecku, sťažnosť č. 26682/95. ods. 61). Súčasne vyzdvihol privilegované postavenie žalovanej, ktoré v rámci testu proporcionality spôsobuje, že jej sloboda prejavu musí dostať zvýšenú ochranu. Inak povedané, žalovaná je chránená poslaneckou indemnitou a aj keby v akejkoľvek časti a z akéhokoľvek dôvodu ňou chránená nebola, jej privilegované postavenie a otázka dôležitého verejného záujmu má za následok, že jej prejav v tomto konkrétnom prípade musí mať zvýšenú ochranu (aj mimo aplikácie poslaneckej indemnity). Žalovaná poznamenala, že rozsudok sa pri otázke indemnity síce nevysporiadal s predloženými nálezmi ÚS SR ani s ustálenou právnou doktrínou (Drgonec Ján, čl. 78, Ústava Slovenskej republiky, 2. vydanie, Bratislava, C. H. Beck, 2019, s. 1174). Aj napriek mierne odlišnému názoru súdu vyjadrenom v rozsudku k otázke rozsahu poslaneckej indemnity (ktorý nijako nepopiera argumenty žalovanej o ochrane jej prejavu), žalovaná naďalej zotrváva v názore, že rozsah poslaneckej indemnity je úplný. Všetkých 100 výrokov, ktoré žalobca konkretizuje a napáda v petite žaloby (č. 1 až č. 100), žalovaná predniesla pri výkone svojho poslaneckého mandátu, pričom na tieto výroky indemnita dopadá.

K námietkam žalobcu k nepreskúmateľnosti žaloby (ktorú opakovane konštatoval konajúci súd), že mu súd kládol neprimerané nároky vo vzťahu k bremenu tvrdenia, ktoré podľa súdu neuniesol, a to tým, že mal presne označiť konkrétne výroky, ktorými mala žalovaná zasiahnuť do jeho (údajnej) dobrej povesti, žalovaná uviedla, že predmetné námietky žalobcu sú nedôvodné, žalobca si totiž nesplnil svoju procesnú povinnosť, keď predmetné výroky (s výnimkou výrokov č 1-105 v petite) neoznačil, bol vo svojich vyjadreniach nekonkrétny a neurčitý, neuniesol bremeno tvrdenia, čo malo za následok stratu sporu.

Žalobca namieta interpretáciu súdu ohľadom toho, že žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie, žalobca si myslí, že nie je možné sankcionovať médium za to, že sa bez overenia pravdivosti informácie spoliehalo na obsah oficiálnych informácií, k čomu žalovaná uviedla, že z uvedeného tvrdenia žalobcu nemožno vyvodit' ani opak a, že by za takéto spracovania mala byť zodpovedná žalovaná. Žalobca účelovo navodzuje dojem akoby všetky články ohľadom kauzy Čistého dňa mali obsahovať informácie od žalovanej. Žalobca mal možnosť žalovať napr. redakciu za zverejnenie výpovedí (podľa žalobcu nepravdivých) klientov Čistého dňa, na ktoré poukazovala žalovaná v bode 61. Vyjadrenia k žalobe, čo však žalobca nikdy neurobil. Žalovaná nemá vedomosť, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom bránil svoje práva ohľadom (žalobcom tvrdých) nepravdivých informácií, ktoré boli v priebehu rozhodného obdobia zverejňované v médiách. Žalovaná však má vedomosť o tom, že ešte pred otvorením kauzy Čistého dňa žalobcovi nerobilo problém iniciovať nátlak voči osobám, ktoré chceli priniesť informácie o sexuálnom zneužívaní v Čistom dni. V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje poukázať na vyjadrenie reportérky televízie Markíza M. M., ktorá v odvysielanom spravodajstve z 13.9.2016 priblížila svoju negatívnu skúsenosť s návštevou Čistého dňa: „Vo vnútri boli traja ľudia, ktorí sa mi vyhrážali, že ma ako novinárku zničia. Ukázali mi vyhlásenia v ktorých klient ukázali nejaké vyhlásenia, v ktorých klient a údajný svedok tvrdil, že som ich podplatila a naviedla na výpovede.“

Žalobca napokon uviedol, že súd vo svojom odôvodnení relativizuje požiadavku pravdivosti na mieru, ktorá je vyžadovaná od hodnotiaceho úsudku. Uvedené nie je pravdou, v ktorej súvislosti žalovaná poukázala na bod 74. rozsudku v ktorom súd správne poukázal na nasledovné: „S ohľadom na podstatu a zmysel slobody prejavu v demokratickej spoločnosti, nie je možné pri kategórii pravdivosti požadovať absolútny súlad s objektívnym stavom reality. Všetky výroky, ktoré ľudia v každodennom živote prednášajú, sú totiž založené na informáciách, ktoré majú k dispozícii, a sú ovplyvnené radou

ďalších faktorov. V prípade sporov o pravdivosť skutkového tvrdenia je preto treba vychádzať z určitého reálneho poňatia kategórie pravdivosti, ktorá berie do úvahy kontext predneseného výroku, najmä, nakoľko bol tento výrok založený na spoľahlivých informáciách, ktoré jeho autor k dispozícii skutočne mal, či ich k dispozícii prinajmenšom mať mohol a mal (viď nález ÚS ČR sp. zn. II.ÚS 2051/14 z 3.2.2015, ako aj nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 288/2017 zo dňa 5.12.2017).“ Žalovaná nemala povinnosť preukazovať úplnú absolútnu pravdu svojich výrokov, nakoľko toto od nej nebolo možné v konaní ani spravodlivo požadovať (a to aj s poukazom na dĺžku obdobia, ktoré prešlo od jednotlivých výrokov do podania žaloby). Žalovaná z vyššie uvedených dôvodov riadne uniesla dôkazné bremeno pravdivosti jednotlivých výrokov, čo napokon správne vyhodnotil súd vo svojom rozsudku.

K návrhu žalobcu, aby pri rozhodovaní o trovách konania využil odvolací súd možnosť moderácie v zmysle ust. § 257 CSP, žalovaná uviedla, že žalobcom tvrdené dôvody v tomto prípade nemožno považovať za dôvody osobitného zreteľa. Žalobca účelovo opomína, že je to práve žalovaná, ktorá je nútená znášať negatívne finančné dopady niekoľkých (celkovo 5-tich) šikanózných žalôb iniciovaných z prostredia Čistého dňa. Je výlučným právom žalovanej vyhodnotiť, akým spôsobom bude znášať náklady na tento spor, prípadne či sa rozhodne požiadať o pomoc neurčitý okruh subjektov prostredníctvom transparentného účtu. Navyše, to ako si žalovaná financuje svoju obranu proti šikanóznym krokom žalobcu a osôb z prostredia Čistého dňa je pre tento spor irelevantné. Pokiaľ sa žalobca púšťa do súdnych sporov so žalovanou, vznáša voči nej finančné nároky vo výške niekoľko desiatok tisíc eur a má záujem na tom, aby tieto konania prebiehali na niekoľkých pojednávaniach, mal by si byť vedomý aj toho, že takéto procesné správanie „niečo stojí“ a produkuje trovy konania. V prípade neúspechu musí žalobca tieto trovy znášať, nakoľko k nim prispel svojou vlastnou činnosťou. Faktom zostáva, že skutočným dôvodom podanej žaloby je negatívne (psychicky a ekonomicky) pôsobiť na žalovanú. Uvedené je zrejmé aj z postupu žalobcu v konaní, ktorý sa ho snažil umelo predlžovať prostredníctvom svojich neurčitých tvrdení a zahlcovaním súdu neúmerným množstvom návrhov na vykonanie dokazovania. Ust. § 257 CSP neslúži na zmiernovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. Tento názor je všeobecne zaužívaný aj v rozhodovacej praxi. Uvedený názor zastáva aj NS SR, čo je zreteľné napríklad z jeho uznesenia z 18.1.2012 sp. zn.: 6 M Cdo 5/2011, kde uvádza: „Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP (teraz § 257 CSP) neslúži k zmiernovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil.“ Uvedený názor prebral aj ÚS ČR v náleze I. ÚS 2862/07. Návrh žalobcu na moderáciu trov konania je neopodstatnený.

Žalobca v odvolaní žiada, aby odvolací súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie. Na uvedený postup nie je daný dôvod. Podľa ust. § 385 ods. 1 CSP má odvolací súd povinnosť nariadiť pojednávanie jedine ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Žiaden z vyššie uvedených dôvodov v tomto prípade daný nie je. Nie je potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie. Súd vykonal dôkazy, ktorými zistil skutkový stav dôležitý pre rozhodnutie vo veci. Vykonané dokazovanie bolo dostatočné na vyvodenie záveru, že žalovaná konala v súlade s právom. Jej výroky majú overiteľný a pravdivý skutkový základ a sú primerané. Ďalšie označené dôkazy neboli pre spor potrebné, neboli naviazané na rozhodujúce tvrdenia či skutočnosti, prípadne mali tieto skutočnosti iba duplicitne potvrdzovať (alebo vyvracať). Nie je potrebné vykonať ďalší dôkaz k skutočnosti, ktorá je bez pochybností preukázaná už z prvého dôkazu. Duplicitné vykonávanie dôkazov je nevhodné. Aj keď je tento spor verejnou otázkou ostro sledovaný, nepochybne sa jedná o spor súkromnoprávnej povahy. Navyše, žalobca sám na pojednávaní navrhoval vylúčenie verejnosti z pojednávania podľa ust. § 176 CSP, a to z dôvodu zákona č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Návrh žalobcu na nariadenie odvolacieho pojednávania je tak opäť iba účelovým krokom, ktorým si dokonca odporuje. Cieľom žalobcu je opäť iba predlžovať súdne konanie ďalšími a ďalšími pojednávaniami. Nariadenie odvolacieho pojednávania by bolo nevhodné a mohlo by nepríjemne predĺžiť toto konanie. Zároveň hrozí, že žalobca bude pokračovať vo svojom šikanóznom postupe a zahlcovať aj odvolací súd množstvom neopodstatnených návrhov na vykonanie dokazovania, tak ako to robil súdu v prvoinštančnom konaní. Žalovaná preto s návrhom na prejednanie veci na pojednávaní z vyššie uvádzaných dôvodov nesúhlasí, a tento návrh žalobcu považuje za celkom zjavne nedôvodný.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu uviedol, že zotrváva v celom rozsahu na všetkých odvolacích dôvodoch a ich odôvodnení tak, ako ich uviedol v odvolaní, pôvodne mal zámer podrobne sa vyjadriť ku každému tvrdeniu a nastolenému argumentu v 39 stranovom vyjadrení žalovanej, po zrelej úvahe od takéhoto zámeru ustúpil z dôvodu, že považuje za bezúčelné a vyčerpávajúce (seba i súd) dookola vyvracať vyvrátené, tvrdiť tvrdené a argumentovať odargumentované. Podrobnou analýzou

vyjadrenia žalovanej žalobca dospel k záveru, že vyjadrenie akoby nereflektovalo skutočnosť, že je produkované k odvolaniu, ale v prevažnej časti má charakter písomného podania v prebiehajúcom spore v nachádzacom/prvoinštančnom konaní. Vo svojom vyjadrení žalovaná neprihlasuje žiadnu príliehavú právnu argumentáciu pre preukázanie správnosti a zákonnosti rozhodnutia, opakovane argumentuje rozsudkom samotným (pasážami odôvodnenia), rozsudkom, ktorý je odvolaním napádaný ako nezákonný. Dochádza tak k situácii popierajúcej akékoľvek pravidlá logického vyvodzovania a argumentácie. Nemožno správnosť rozsudku preukazovať rozsudkom samotným! Ani odvolaciemu súdu nemôže byť jasné, kde v spise, v ktorých listinných dôkazných prostriedkoch, na ktorom mieste v listine je DŔKAZ o tom, že žalovaná hovorila pravdu. Ak nie je v spore o ochranu osobnosti/dobrej povesti po vyhlásení rozsudku (a po jeho písomnom vyhotovení) zrejme a jasné, či žalované výroky sú alebo nie sú pravdivé, nemohlo dôjsť k vydaniu rozsudku, ktorý v sebe nesie atribúty zákonnosti a spravodlivosti. Nedostatok právnej argumentácie žalovaná nahrádza prebytkom výrazov, ktoré pripisujú žalobcovi postavenie nemorálne konajúceho subjektu; to napriek tomu, že žalovaná (poznámka odvolacieho súdu - zjavne mal na mysli žalobcu) nerobí nič iné, iba sa slušne a zákonne domáha svojho práva na súde, čo je v demokratickej spoločnosti legitímny prostriedok riešenia sporov. Žalobca má za to, že vo svojich vyjadreniach bol vecný a zdržanlivý. Naratív podaní žalovanej vníma žalobkyňa ako pomerne zbytočne expresívny, s prvkami zosmiešňovania, poučovania, a pripisovania nečestných úmyslov na jej adresu - ergo, pokračovanie v konaní, proti ktorému sa žalobca domáha ochrany v tomto súdnom spore. Ako príklad uvádza použitie výrazov: šikanózný (12x), tendenčný (8x), zavádzajúci (15x), účelový (vo všetkých gramatických podobách 19x) v texte vyjadrenia. Žalovaná sa stotožnila s právnou argumentáciou žalobcu (naposledy vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo 6.9.2021 v bodoch 97., 98.), že najvyšší súd vyžaduje pri skutkových tvrdeniach preukázanie pravdivosti týchto tvrdení. Žalovaná nemala preukazovať, že jej výroky (všetko skutkové tvrdenia) „stojá na pravdivom a skutočnom základe“. Takáto miera dôkaznej sily je prípustná v prípade hodnotiacich výrokov, avšak nie skutkových tvrdení. Žalovaná tak argumentuje rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý je v konečnej fáze v celom judikovanom názore súdu v jej neprospech. Žalobca sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej o objektívnej zodpovednosti žalovanej za prednášané výroky a o obrátenom dôkaznom bremene. V takom prípade však naozaj súd mal postupovať pri prejednaní sporu tak, že v prvom kroku mal každý žalovaný výrok preskúmať z hľadiska, či je pravdivý.

Napr. výrok 30: „Ak v tejto veci (recidíva klientky) vedenie zariadenia neposkytlo hlásenie ústrediu práce, čím závažným spôsobom porušilo zmluvné podmienky, čoho dôsledkom malo byť zrušenie zmluvy.“ Ak žalovaná tvrdila, že vedenie zariadenia závažne porušilo podmienky zmluvy a následkom malo byť zrušenie zmluvy (v kontexte zmluvy o financovaní výchovných opatrení súdu) zaťažovalo ju bremeno dôkazu o tom, že takúto zmluvnú podmienku zmluva obsahovala a že sankciou za toto porušenie malo byť „zrušenie“ zmluvy. Na zbavenie sa objektívnej zodpovednosti za zverejnenie nepravdivej informácie bolo potrebné, aby žalovaná preukázala existenciu takejto podmienky v zmluve a jej porušenie zo strany žalobkyne, pri čom nestačí všeobecný odkaz na žalovanou predložené listiny. Žalovaná tieto skutočnosti v konaní nepreukázala. Súd preto nemohol rozhodnúť, že výrok je pravdivý - a to z dôvodu, že pravdivosť každého výroku osobitne neoveroval ani neposudzoval. Žalobkyňa tvrdí, že súdom vymenované listiny v odôvodnení rozsudku sú vo vzťahu k výroku č. 30 (aj ostatným) irelevantné, bezobsažné a neobsahujú dôkaz o tom, že žalovaná prednášala verejne pravdivé skutkové tvrdenia. Zároveň v kontexte s popisom skutkových okolností v žalobe žalobca tvrdil, že tieto výroky (vrátane výroku 30) okrem toho, že sú nepravdivé (v prípade tohto výroku neexistovala takáto povinnosť hlásenia a žalobca teda neporušil zmluvné podmienky) pôsobia difamačne. Žalobcovi nie je zrejme, prečo a ako má preukazovať, že neplnenie zmluvných podmienok so štátom je negatívna charakteristika každej právnickej osoby, keď z hľadiska významového je odkaz tejto informácie jednoznačne záporný.

Napr. výrok 90.: Zariadenie nedisponuje správami psychológov o pravidelných sedeniach, to sú ďalšie porušenia zákona, § 85 ods. 1 písm. a) ministerstvo zruší akreditáciu, ak akreditovaný subjekt nepostupoval podľa § 83, čiže akreditovaný subjekt je povinný zabezpečovať ochranu osobných údajov podľa osobitného predpisu. Už za toto, hovorí zákon, že má byť zrušená akreditácia. Žalovaná nepreukázala, že žalobkyňa porušila ust. § 85 ods. 1 písm. a/ z.č. 305/2005 Z.z. tým, že nedisponovala správami psychológov o pravidelných sedeniach. Rovnako táto skutočnosť nie je porušením ust. § 83 toho istého zákona. Zákon v žiadnom svojom ustanovení takúto povinnosť neuvádza (ani podzákonná norma, ani zmluvné podmienky financovania). V prípade tohto výroku by postačovalo, ak by súd porovnal tvrdenie žalovanej so znením zákona a bez ďalšieho by mohol záverovať, že výrok je nepravdivý. Nehovoriac o druhej vete tohto výroku, nakoľko nebol žiadny dôvod na odňatie akreditácie tak, ako tvrdí prvá veta výroku. Difamácia spočíva v tom, že bežný človek dostane iba informáciu, že došlo k porušeniu zákona, a to k porušeniu tak závažnému, že iba toto jedno porušenie je zákonným dôvodom

na odňatie akreditácie. Žalobca tvrdí, že takýmto spôsobom mal byť prevereniu pravdivosti zo strany súdu každý výrok osobitne. Následné posúdenie difamačného potenciálu, naozaj nie je ani odbornou, ani zložitou myšlienkovou operáciou a rozhodne je v kompetencii súdu. Apel na to, že žalobca neurobil akúsi obsahovú analýzu s vysvetlením, v čom je difamácia, naozaj nemožno akceptovať ako argument o nedostatočnom skutkovom tvrdení žalobcu, a to v takej miere, že žaloba je zmätočná.

Ak by súd vykonal riadne dokazovanie, alebo sa aspoň v rámci prípravy oboznámil s listinnými dôkaznými prostriedkami, tak by v listine - uznesenie o zastavení trestného stíhania (pripojená ako príloha P/5 žaloby) identifikoval dôkazy o pravdivosti tvrdenia žalobcu, že žalovaná na jej adresu verejne šírila nepravdivé údaje, nakoľko v uznesení je explicitne o.i. uvedené: „Na základe zistených skutočností je zrejmé, že niektorí svedkovia, ktorí vypovedali v tejto veci, boli do značnej miery ovplyvnení médiami a ako fakty uvádzali len tie skutočnosti, ktoré boli odzneli v médiách, avšak podrobnejšími výsluchmi bolo zistené, že neboli svedkami žiadnych nimi uvádzaných skutočností, a to čo uvádzali mali len sprostredkovane či už z médií, alebo od iného klienta. Tiež boli vypočutí svedkovia, ktorým malo byť fyzicky a psychicky ubližované, pri čom z ich výpovedí vyplýva, že neboli zbití, ani týraní, nebola im spôsobená žiadna ujma, ako aj neboli svedkami takéhoto konania voči iným klientom. Ďalší svedkovia uvádzali konkrétne incidenty, ktoré boli v minulosti políciou riešené, preverované a neboli preukázané. Zo zabezpečených lekárskejších správ, prepúšťacích správ z nemocníc v prípade hospitalizácie klienta, nachádzajúcich sa v zložkách klientov, bolo preukázané, že klientom bola poskytovaná riadna zdravotná starostlivosť, či už ambulantná alebo nemocničná a ani v jednom uvádzanom prípade s nepotvrdilo odopretie lekárskej starostlivosti. Vyšetrovaním bolo zistené, že klienti boli umiestňovaní na izoláciu. K umiestneniu klientov do izolácie nedochádzalo z dôvodu ich týrania, ale z dôvodov preventívnych či na požiadanie. V zariadení RS Čistý deň neboli vyčlenené žiadne trvalé priestory na samotnú izoláciu klientov, ale išlo o miestnosť, ktorá bola v čase potreby izolácie voľná. Takúto izoláciu klienti nazývali výrazom „samotka“. Počas izolácie bola klientom podávaná pravidelná strava, ako aj bola zabezpečená osobná hygiena. Problematika útekov bola riešená v súčinnosti s PZ Galanta, Mestskou políciou Galanta príslušnými ÚPSVaR, kde boli úteky hlásené. Hlavným dôvodom útekov bolo vyjadrenie vzdoru a nespokojnosti so súdnym nariadením o umiestnení klienta do RS, ak aj snaha o vrátenie sa do pôvodného prostredia a k drogám. Čo sa týka skutočnosti „nútenia klientov vykonávať podradné práce“, bolo zistené, že klientov rámci pracovných terapií vykonávali bežné upratovacie práce ako sa robia doma alebo na záhrade, nejednalo sa o podradné práce a ani o neúmerne zaťažovanie klienta. Je pravda, že niektorí klienti aj urobenie poriadku považovali za ponižujúce a niečo čo museli robiť proti ich vôli, pri čom sa jedná o ich subjektívne pocity, nakoľko neboli naučení základným návykom, ku ktorým boli v RS Čistý deň vedení, pri čom v resocializačnom programe je dovolené aby sa klienti zúčastňovali takýchto prác. Taktiež sa nepreukázalo bitie klientov zamestnancami, naopak bolo zistené, že v RS Čistý deň dochádzalo k vzájomným roztržkám medzi klientmi, kde museli zasiahnuť zamestnanci, resp. bola volaná polícia. Vyšetrovaním neboli ani potvrdené skutočnosti týkajúce sa hladovania klientov. Počas vyšetrovania žiadnym dôkazom nebolo preukázané, že klienti v RS Čistý deň boli fyzicky a psychicky týraní, že boli bití, ponižovaní, hladní, šikanovaní, strihaní dohola, zatváraní na samotku, že deti museli vykonávať podradné práce, personál deťom vulgárne nadáva, odopiera im lekársku starostlivosť, núti ich v noci cvičiť 500 až 1000 klikov, drepev a iné.“ Z toho vyplýva, že všetky žalované výroky s obsahom, že deti boli týrané, že nedostávali jesť, že im bola odopieraná zdravotná starostlivosť atď. boli NEPRAVDIVÉ. Preto nepožívajú právnu ochranu vzťahujúcu sa na slobodu slova. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, prečo tomuto dôkazu, ktorý má priamy dôkazný vzťah k mnohým žalovaným výrokom, súd nevenoval pri rozhodovaní pozornosť a nevysporiadal sa s ním v odôvodnení rozsudku. Súd dostatočne neodôvodnil ani jedným z legitímnych dôvodov, prečo žalobcom navrhnuté dokazovanie nevykonal. Žalobcovi preto ani z odôvodnenia rozsudku nie je známe, či dôkazy - a ktoré, súd nevykonal, preto, lebo nemali súvis s predmetom konania, navrhnuté dôkazy nemali potenciál overiť/vyvrátiť tvrdené skutočnosti, tvrdenie už bolo preukázané doposiaľ vykonanými dôkazmi. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukázal na nález ÚS SR a rozsudok NS SR uvedené v odvolaní (str. 18).

Ochrana slobody slova bola poskytnutá žalovanej neproporcionálne, pretože v celom konaní nebol žalovanou identifikovaný cieľ jej nepravdivých difamačných verejných vyhlásení na adresu žalobcu. Následne súd nemohol ani vyhodnotiť proporcionalitu a oprávnenosť jej zásahu do osobnostných práv žalobcu, rovnako tak nemohol posúdiť, či uplatnenie slobody slova žalovanej v miere, ako je opísaná v žalobe rešpektovalo v dostatočnej miere práva žalobcu. V tejto súvislosti žalobca dopĺňa svoju doterajšiu právnu argumentáciu o zvýšenej zodpovednosti verejného činiteľa za prednášanie nepravdivých skutkových tvrdení vyjadrenú v rozsudku NS Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1304/2019 z 25.6.2020 - publikované v zbierke pod R41/2021: Porušenie prezumpcie nevinu prejavom politika ako nesprávny úradný postup. I. Veřejný projev člena vlády učiněný v rámci jeho pravomoci, jímž byla

porušená presumpcie nevinoty, je nesprávným úředním postupem podľa § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., ktorý zakladá povinnosť štátu odčiniť nemajetkovú ujmu dotčeným osobám. II. Presumpcii nevinoty porušuje vyjadrenie verejného činiteľa, že osoba obvinená z trestného činu (či len podozrelá) je vinná, predtým než jí vina bola prokázaná zákonným spôsobom. Z tohoto pohľadu je zásadný rozdiel medzi tvrzením, že niekto je len podozrelý ze spáchania trestného činu, a jasným prohlásením, že sa dotyčná osoba dopustila daného činu, aniž by bola právomocne odsouzená.

Ak žalobca po podaní žaloby vo svojich písomných vyjadreniach súdu predkladal nové listinné dôkazy, tak to nie preto, že by si nesplnil svoju povinnosť priložiť dôkazné prostriedky k žalobe alebo včas ako to tvrdí žalovaná, ale týmto novými dôkaznými prostriedkami len reagoval na tvrdenia žalovanej v jej písomných podaniach, ktoré popieral a mal snahu účinne ich poprieť práve predloženými dôkaznými prostriedkami.

Žalobcovi nie je zrejmé, aký nedostatok jeho procesného konania spočíval v žalovanou frekventne používanom výraze „tekuté obvinenie“ - tento nie je legálnym termínom, nebolo v priebehu konania ani tvrdené, že jeho prameňom je rozhodovacia činnosť súdov alebo právna doktrína. Preto sa žalobca proti takémuto argumentu nemohol účinne brániť. Avšak napriek nejasnosti pojmu a konania žalobcu, ktoré sa v ňom malo identifikovať, súd tento termín prevzal a argumentoval ním (bez vysvetlenia súdom vnímaného obsahu tohto slovného spojenia) na ťarchu žalobcu v bode 26. rozsudku.

Nie je pravdivé opakované tvrdenie žalovanej, že žalobca „bagatelizuje konanie psychológa“. Konanie odsúdeného psychológa považuje žalobca nielen z trestnoprávneho hľadiska, ale predovšetkým z morálneho hľadiska za neprípustné a odsúdeniahodné, nemravné a razantne ho odmieta (uvedené na str. 22 odvolania, na str. 3 podania žalobcu z 13.9.2020).

Žalobca opravuje zjavnú chybu v písaní na str. 25, druhý riadok zosponu odvolania, kedy vo vete: „Avšak ani domáhanie sa ochrany práv žalobcu proti akémukoľvek inému subjektu nezabavuje žalobkyňu zodpovednosti za úkony, ktoré vykonala ona osobne.“ Nahrádza slovo „žalobkyňu“ slovom „žalovanú“, takže veta po oprave znie: „Avšak ani domáhanie sa ochrany práv žalobcu proti akémukoľvek inému subjektu nezabavuje žalovanú zodpovednosti za úkony, ktoré vykonala ona osobne.“

Z hľadiska preukázania tvrdenia o nezákonnosti napadnutého rozsudku žalobca opakovaně s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3Obo/19/2018 poukázal na svoje tvrdenie: Žalobca uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, čo považoval súd za dôležité preukazovať v konaní, vzhľadom na uplatnený nárok - a teda hypotézu právnej normy, pod ktorú žalobca subsumoval svoje porušené právo. Ani v predbežnom právnom posúdení podľa § 181 ods. 2 CSP, súd rozhodne nepodal objektívny obraz sporných a nesporných skutkových okolností. Najmä, súd neurčil, že sporným zostala pravdivosť/nepravdivosť žalovaných výrokov prednesených žalovanou. Aj keď neuvedenie spornej okolnosti súdom nemožno považovať za vadu konania, ktorou by bez ďalšieho bolo upreté právo na spravodlivý proces, žalobca túto skutočnosť zdôrazňuje z dôvodu, že v kontexte ďalších úkonov súdu imponuje tak, že súd nesprávne určil, čo je predmetom dokazovania, z čoho následne plynul jeho nesprávny procesný postup a v konečnom dôsledku nezákonné rozhodnutie.

5. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu uviedla, že víta rozhodnutie žalobcu upustiť od predkladania (podľa žalovanej) ďalšieho neúmerneho množstva návrhov a nesúvisiacej argumentácie. Žalovaná uvedené vytýkala žalobcovi už od začiatku tohto konania. V tomto konaní predložila dostatok dôkazov a argumentov, ktoré preukázali skutkový základ, že jej vyjadrenia boli pravdivé a vzhľadom na závažnosť riešenej témy aj primerané, s uvedeným sa správne stotožnil aj súd v rozsudku. Trvá na tom, že podaná žaloba je šikanózna. Žalobca, osoby konajúce v jeho mene, alebo popri ňom, prípadne niektorí zamestnanci či priaznivci vedenia žalobcu už niekoľko rokov doslova šikanujú žalovanú piatimi žalobami, ktoré sú celkom neopodstatnené. Ich cieľom je len nedôvodne trestať a ekonomicky poškodiť žalovanú. Žalobca v tejto súvislosti vo vyjadrení predkladá aj tabuľku s výpočtom, koľkokrát mala žalovaná použiť slovo šikanózne, tendenčný a pod. Žalobca do tejto tabuľky musel zahrnúť aj bod 26 vyjadrenia k odvolaniu, a teda aj bod 30 rozsudku (na ktorý tento bod odkazoval), ktorý jasne hovorí, že: „zahrnutie množstva výrokov do petitu avšak neuvedenie konkrétnej skutkovej analýzy toho-ktorého výroku) možno konštatovať šikanózne charakter žaloby, kedy žalobca chce postihovať žalovanú už len za samotnú skutočnosť, že stála na počiatku „kauzy Čistý deň“, resp. za všetko, čo sa kedy o resocializačnom zariadení Čistý deň povedalo alebo napísalo.“ Ak teda žalovaná tvrdí, že žaloba je šikanózna, nerobí tak len ona sama, ale konštatuje to aj súd. Žalovaná v celom rozsahu zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach, pričom má za to, že rozsudok je vecne správny a mimoriadne kvalitne, presvedčivo a dôkladne odôvodnený. Čo sa týka argumentácie žalobcu a jeho námietkami voči rozsudku prezentované vo vyjadrení, žalovaná s týmito nesúhlasí k čomu stručne uvádza nasledovné.

Žalobca tvrdí, že žalovaná nemala preukazovať, že jej výroky sú založené na pravdivom a skutočnom základe. Podľa žalobcu je takáto miera dôkaznej sily prípustná iba v prípade hodnotiacich výrokov, avšak podľa jeho názoru boli všetky výroky žalovanej skutkovými tvrdeniami. Tieto názory žalobcu sú celkom nesprávne. V prípade výrokov žalovanej sa jednalo o kombináciu skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov, pričom žalovaná v konaní dostatočne a vecne preukázala skutkový základ resp. pravdivosť svojich výrokov verejnými listinami, dokumentmi a poukazom na výpovede viacerých osôb (vrátane klientov Čistého dňa), výsluchom na pojednávaní a pod. Navyše, v konaní o ochranu osobnosti/dobrej povesti má skutkový základ svojich tvrdení (či už ide o hodnotiace úsudky alebo skutkové tvrdenia) predkladať žalovaný, čo sa stalo aj v tomto prípade. Sám žalobca týmto princípom konania argumentoval, pričom teraz nelogicky tvrdí opak. Z podobných tvrdení žalobcu nemožno vyvodzovať nič iné ako to, že pravdepodobne správne nechápe právnu podstatu konania o ochranu dobrej povesti. Je nedôvodná námietka žalobcu, podľa ktorej mala žalovaná preukázať absolútny (100%) súlad pravdivosti svojich výrokov. To, že to žalobca od žalovanej požadoval, nasvedčuje šikanóznosti jeho postupu. Žalovaná poukazuje na judikatúru ÚS SR: „S ohľadom na podstatu a zmysel slobody prejavu v demokratickej spoločnosti, nie je možné pri kategórii pravdivosti požadovať absolútny súlad s objektívnym stavom reality. Všetky výroky, ktoré ľudia v každodennom živote prednášajú, sú totiž založené na informáciách, ktoré majú k dispozícii, a sú ovplyvnené radou ďalších faktorov. V prípade sporov o pravdivosť skutkového tvrdenia je preto treba vychádzať z určitého reálneho poňatia kategórie pravdivosti, ktorá berie do úvahy kontext predneseného výroku, najmä, nakoľko bol tento výrok založený na spoľahlivých informáciách, ktoré jeho autor k dispozícii skutočne mal, či ich k dispozícii prinajmenšom mať mohol a mal (viď nález ÚS ČR sp. zn. II.ÚS 2051/14 z 3.2.2015, ako aj nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 288/2017 z 5.12.2017).“ Súd správne vyhodnotil, že výroky žalovanej nie sú nepravdivé, majú reálny a pravdivý skutkový základ, a že žalovaná nimi nemohla objektívne privodiť žalobcovi ujmu na dobrej povesti. Rovnako bolo v konaní preukázané, že výroky žalovanej ani nemohli zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu nakoľko v rozhodnom čase žalobca žiadnu dobrú povesť nepožíval.

Žalobcova argumentácia k výrokom je nesprávna a nebola predložená včas, v zásade iba argumentačne rozoberá, v čom má spočívať (údajná) difamácia u výrokov č. 30 a č. 90 žalovanej, ktorým sa žalobca bližšie nevenoval nielen vo svojom odvolaní ale ani v predošlých vyjadreniach na súde prvej inštancie. Žalovanej sa dôvodne javí, že žalobca sa týmto postupom v odvolacom konaní snaží sanovať absenciu svojich skutkových tvrdení k meritu veci. Pokiaľ žalobca aktuálne uvádza nové argumenty a skutkové tvrdenia týkajúce sa merita veci a vysvetľuje, v čom má spočívať difamácia toho ktorého výroku žalovanej, nepochybne tak mal a mohol urobiť už v rámci svojich vyjadrení pred súdom prvej inštancie, čo však neurobil. Žalobca 105 výrokov v žalobe iba formálne vymenoval bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia vzťahu medzi výrokom a zásahom, ktorý ním mal byť spôsobený. Namiesto konkrétneho výkladu žalobca uviedol iba svoje široko rozvetvené domnienky a opisy kauzy, ktoré difamačnosť výrokov nedokazujú, čo žalobcovi správne vytkol aj súd (napr. body 26., 28. a 30. rozsudku), keď opakovane konštatoval, že podaná žaloba (ako aj ďalšie vyjadrenia žalobcu) je nepreskúmateľná, a že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia. Žalovaná aj k týmto tvrdeniam žalobcu z Vyjadrenia podáva v zmysle § 153 CSP námietku koncentrácie. Navyše sú tvrdenia žalobcu ohľadom nepreukázania skutkového základu pri výrokoch žalovanej č. 30 a č. 90 a jeho nepreskúmania zo strany súdu nesprávne. Uvádzané výroky žalovanej sú kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a prípustných hodnotiacich úsudkov, ktoré vychádzajú z predložených dôkazov, a to najmä z výsluchu žalovanej na pojednávaní a zo zistení Poslaneckého prieskumu a Protokolu Ústredia. Žalovaná opakovane uvádza, že členovia výboru NR SR vykonali dňa 4.10.2016 poslanecký prieskum na Ústredí, k čomu dostali k dispozícii (okrem iného) aj zmluvy uzatvorené medzi Ústredím a žalobcom, podnety voči žalobcovi, Protokol Ústredia, a iné dokumenty, čím boli informovaní o obsahu (niektorých) uzatváraných zmlúv v zariadení a o zistených nedostatkoch v rámci kontroly Ústredia. Čo sa týka výroku č. 30 tento je očividne vytrhnutý žalobcom z kontextu. Žalovaná v tomto výroku iba vychádzala z oficiálnych zistení, k čomu uvádzala svoje hodnotiace úsudky a kritizovala nedôsledne vykonanú kontrolu zo strany Ústredia v prípade sexuálneho zneužívania maloletej O. a v tejto súvislosti poukázala na nenahlásenie (V Protokole Ústredia sa na str. 4 uvádza, že o sexuálnom zneužití mal. Natálie Ústredie nemalo „žiadnu vedomosť“) tohto prípadu Ústrediu zo strany žalobcu. Prednesený výrok vo svojom kontexte totiž znel nasledovne (podľa dôkazu v žalobe - prepis vystúpenia žalovanej v pléne NR SR zo dňa 4.6.2017): „Zmluva medzi zariadením a ústredím ako poskytovateľom finančného príspevku obsahuje túto formuláciu: "Príjemca sa zaväzuje poskytovateľovi bezodkladne písomne oznamovať mimoriadne udalosti v prípade, ak nastanú v priebehu platnosti a účinnosti tejto zmluvy súvislosti so zabezpečením starostlivosti o deti umiestnené na základe rozhodnutia súdu do zariadenia príjemcu (napr. útek, vyhlásenie pátrania, ublíženie na zdraví, podozrenie zo spáchania trestného činu dieťaťom, podozrenie zo spáchania

trestného činu na dieťaťa, živelné pohromy, úmrtie dieťaťa)." Ak v tejto veci vedenie zariadenia neposkytlo hlásenie ústrediu práce, čím závažným spôsobom porušilo zmluvné podmienky, čoho dôsledkom malo byť zrušenie zmluvy. Kontrolná skupina neuviedla tieto skutočnosti vo svojich záveroch z kontroly, ústredie voči tomu postupu ničím nenamietalo. Bližšie sa na sexuálne zneužitie nedopytovalo riaditeľa zariadenia ani iných zamestnancov zariadenia, pričom podnet, na základe ktorého bola vyvolaná kontrola, obsahoval informácie týkajúce sa práve sexuálneho zneužívania maloletých a predmetom kontroly bolo aj vykonávanie opatrení sociálnoprávnej ochrany." Z vyjadrení žalovanej v spore tak nepochybne vyplýva, že výrok žalovanej bol založený na reálnom skutkovom základe a podložený zisteniami príslušných orgánov.

Čo sa týka výroku č. 90, uvedené hodnotiace úsudky žalovanej vychádzali zo zistení nedostatkov uvádzaných v Protokole Ústredia (napr. str. 9) k čomu žalovaná už v bode 170 Vyjadrenia k žalobe uvádzala (okrem iného), že v rámci vedenia spisovej dokumentácie v zariadení žalobcu psychológovia odnášali zo zariadenia správy maloletých detí, čím sa dôvodne javilo porušenie ochrany osobných údajov zo strany žalobcu podľa § 83 ods. 5 písm. a/ Zákona o ochrane detí. Rovnako v zmysle prepisu výrokov žalovanej z NR SR zo dňa 4.6.2017 je zrejme, že svoje úvahy vo výroku č. 90 bližšie odôvodňovala nasledovne: „Kontrolná skupina v protokole uvádza, že hárky klientov vedené psychológom zariadenia im neboli poskytnuté, že psychológovia, ktorí v zariadení pracovali, si ich po skončení pracovného pomeru vzali so sebou. Spisová dokumentácia klienta je majetkom zariadenia a obsahuje citlivé informácie o psychickom stave detí, a preto je nemysliteľné, aby si bývalí zamestnanci časti zložiek odnášali. Poslanecký prieskum sa dopytoval členky kontrolnej skupiny, či sa s takýmto vysvetlením uspokojili. Pani psychologička na otázku odpovedala, že sa s takýmto vysvetlením neuspokojili, situáciu považovali za krajne neštandardnú a žiadali, aby boli hárky klientov predložené kontrolnej skupine. Podľa jej vyjadrenia vyzývali zariadenie trikrát s rôznym časovým odstupom, ale zariadenie na ich výzvy nereagovalo, hovorí kontrolná skupina ústredia práce. (...) Takže zhrnutie: Vybraná spisová dokumentácia štyroch detí, chýbajú v nich vyhodnotenia individuálnych resocializačných plánov raz za tri mesiace. Chýba aj dokumentácia, rodný list, sociálna správa od ÚPSVaR. Chýbajú psychologické správy. Na deviatej strane je uvedené, že psychológovia si ich vzali so sebou. Z toho vyplýva, že Čistý deň nezabezpečil ochranu osobných údajov.“ Z vyjadrení žalovanej v spore a z predložených dôkazov tak nepochybne vyplýva, že všetky výroky žalovanej boli založené na reálnom skutkovom základe, konkrétnych listinách, ktoré boli predložené súdu v tomto konaní. Uvedené napokon správne konštatoval aj konajúci súd vo vzťahu k výrokom č. 30 a 90 v bode 38. rozsudku. Súd správne konštatoval, že žalovaná vychádzala z pravdivého a overiteľného skutkového základu a jej výroky boli celkom primerané závažnosti komunikovanej témy.

Žalobca ďalej poukazuje na závery v Uznesení KR PZ Trnava 60/1-VYS-TT-2016 zo dňa 14.12.2018, z ktorého podľa neho vyplýva, že všetky žalované výroky o tom, že deti v zariadení žalobcu boli týrané, že nedostávali jesť, že im bola odopieraná zdravotná starostlivosť boli nepravdivé. Ďalej namietka, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejme, prečo tomuto dôkazu súd nevenoval pri rozhodovaní pozornosť a nevysporiadal sa s ním v odôvodnení rozsudku. Uvádzané námietky žalobcu k vykonaniu dokazovania sú nedôvodné. Konajúci súd nemá povinnosť vyjadrovať sa ku všetkým tvrdeniam a argumentom strán konania a predloženým dôkazom, ale len k tým, ktoré považuje a sú pre posúdenie veci relevantné. Čo sa týka námietok žalobcu ohľadom nevykonania tohto dôkazu je navyše zrejme, že súd sa riadne oboznámil aj s vyššie uvádzaným dôkazom (nakolko z tohto v bode 37. rozsudku priamo citoval). Predmetné uznesenie nepreukazuje, že by na klientoch Čistého dňa neboli vykonávané nezákonné praktiky, nakolko sa tieto pri vyšetrovaní iba nepreukázali resp. tieto sa napriek výpovediam viacerých klientov Čistého dňa nepodarilo potvrdiť natoľko, aby sa pokračovalo v trestnom konaní. Žalovaná už vo svojich predošlých vyjadreniach poukázala na skutočnosť, že v Čistom dni došlo k sexuálnemu zneužívaniu maloletých osôb. Vedenie Čistého dňa však napriek vedomosti o týchto trestných činoch neuskutočnilo kroky na ochranu týchto osôb, ktoré bolo od neho dôvodné požadovať. Vedenie Čistého dňa nepodalo trestné oznámenia voči páchatelom trestných činov sexuálneho zneužívania napriek skutočnosti, že o tom malo vedomosť. Keď vyšli najavo podozrenia, že trestné činy v Čistom dni boli páchané (čo sa napokon aj preukázalo), Čistý deň po konfrontácii zo strany zamestnancov Ústredia ohľadom sexuálneho zneužívania klientky E. zaujalo voči psychológovi (ktorý bol neskôr právoplatne odsúdený) „ochranársky postoj“ (str. 3 Protokolu Ústredia). Ak vedenie Čistého dňa riadnym spôsobom nechránilo práva klientiek pri takýchto závažných porušeníach zákona, je potom otázne ako (a či vôbec) chráni práva svojich klientov aj pri inom porušovaní ich práv, a či sa tieto nesnažilo zakryť. Ničmenej, uvedené kroky žalobcu len pridávajú na jeho nedôveryhodnosti. Predmetné uznesenie bolo vydané až po niekoľkých rokoch od jej prednesu predmetných výrokov, pričom vychádzala z v tom čase dostupných informácií. Z celkového obsahu jednotlivých dôkazov vyplývali závažné pochybenia v Čistom dni, pričom tieto potvrdzovali aj výpovede

Obeti Čistého dňa, ktoré mala k dispozícii aj Akreditačná komisia, ako aj samotné Ministerstvo. (bod 18. rozhodnutia KS v Trnave z 26.6.2020 sp. zn. Sa/5/2019) Ak sa žalovaná vyjadrovala vo vzťahu k žalobcovi, robila tak predovšetkým na podklade vyššie uvedených dôkazov, pričom de facto v prevažnej miere iba citovala informácie, ktoré boli relevantné, potvrdené štátnymi orgánmi, alebo nezávislými výpoveďami viacerých osôb. Žalovaná je toho názoru, že ak sa niektoré trestné činy v Čistom dni do dnešného dňa nepotvrdili, nejde o to, že by žalovaná vo svojich výrokoch klamala (ako to tendenčne tvrdí žalobca) ale o to, že sa v dôsledku vysoko pravdepodobnej manipulácie s výpoveďami niektoré trestné činy v Čistom dni ešte nepodarilo preukázať. Napokon je zrejmé, že naďalej prebiehajú viaceré trestné stíhania, ktorých predmetom je dianie v Čistom dni pričom v súčasnosti sa otvorili (a otvárajú) ďalšie trestné konania, a to napríklad vo veci trestného činu šírenia toxikománie u klientov Čistého dňa, zločinu marenia spravodlivosti, neoprávneného nakladania s osobnými údajmi klientov Čistého dňa, prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a iné. Vyjadrenia žalobcu, že niektoré trestné činy (alebo iné pochybenia) sa v Čistom dni nikdy nepodarilo preukázať, sú z uvedeného dôvodu predčasné. Naopak, množstvo prešetrovaných podozrení zo závažných pochybení a porušovania zákona len potvrdzujú nedôveryhodnosť žalobcu. Súd mal s poukazom na predložené dôkazy dostatočnú možnosť riadne sa oboznámiť so skutkovým stavom a vyhodnotiť zámery žalovanej a pravdivostnú hodnotu jej tvrdení. Následne správne vyhodnotil, že výroky žalovanej neboli difamačné. Žalovaná vychádzala z pravdivého a overiteľného skutkového základu, jej výroky boli celkom primerané závažnosti komunikovanej témy. Žalobca v závere dopĺňa svoju doterajšiu právnu argumentáciu o zvýšenej zodpovednosti verejného činiteľa za prednášanie nepravdivých skutkových tvrdení s poukazom na znenie rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo/1304/2019 z 25.6.2020. Poukazy žalobcu na predmetný rozsudok sú z pohľadu žalovanej bezpredmetné. Je zrejmé, že tento rozsudok (na čo poukazuje aj samotný žalobca) sa týka zodpovednosti za nesprávny úradný postup, čo predstavuje úplne iný inštitút aký je predmetom tohto konania t. j. ochrana údajnej dobrej povesti žalobcu v civilnom konaní. Predmetný rozsudok NS ČR nemá v tomto konaní žiadnu relevanciu.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach (jeho II. a III. výrok) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď žalobca síce navrhoval nariadenie odvolacieho pojednávania, avšak neboli dané zákonné podmienky v zmysle § 385 ods. 1 CSP kedy musí byť odvolacie pojednávanie nariadené a odvolací súd uprednostnil princíp procesnej ekonomie pred síce transparentným ústnym prejednaním sporu pred súdom, ktoré by sa však uskutočnilo v abstraktnej rovine a ďalšie objasnenie veci by neprinieslo), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutých častiach je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

7. Predmetom odvolacieho prieskumu sú iba výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré boli napadnuté včasným odvolaním žalobcu.

8. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku), odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

9. Takmer všetky podstatné tvrdenia z odvolania žalobcu uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal, odvolací súd sa s jeho závermi stotožňuje (viď nižšie).

10. Odvolateľ/žalobca v odvolaní namietal nepripustenie výsluchu žalobcu, nevypočutie štatutárneho zástupcu žalobcu (rozumej na pojednávaní), ako aj zabránenie mu postupom súdu vyjadriť sa k jedinému dôkazu (výsluch žalovanej) vykonanému na pojednávaní súdu, ako aj zabránenie akémukoľvek vyjadreniu štatutárneho zástupcu žalobcu vyjadriť sa osobne, bezprostredne a priamo a tým jeho doslovnému „umlčaniu“ v konaní pred súdom, a to napriek opakovaným požiadavkám na vyjadrenie, čo žalobca považuje za vadu konania, ktorá predstavuje zásadné porušenie jeho práva na spravodlivý proces znemožnením žalobcovi aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň zakladá vadu konania - a to neúplné zistenie skutkového stavu veci. Tiež namietal, že súd odmietol vykonať akýkoľvek dôkaz, predložený žalobcom v žalobe a písomných vyjadreniach, okrem projekcie časti videozáznamov to boli desiatky listinných dôkazov a výsluch 32 svedkov.

Súd prvej inštancie v bodoch 77-80 odôvodnenia jeho rozsudku uviedol dôvod nevykonania ďalšieho dokazovania navrhnutého stranami (videoprojekciou záznamov, stenografickým záznamom, obsahom webových článkov /s výnimkou tých, ktoré boli priložené k podaniam strán/, vyžiadanim podnetov žalovanej na orgány činné v trestnom konaní, pripojením spisov, časťou výpisu z komunikácie Threema, výsluchom navrhnutých svedkov, výsluchom štatutára žalobcu), a to, že mal skutkový stav za preukázaný už vykonaným dokazovaním v rozsahu dostačujúcom pre rozhodnutie vo veci, vykonanie ďalších dôkazov nepovažoval za hospodárne, keďže by nemalo vplyv na právne posúdenie veci súdom a nebolo by spôsobilé privodiť iné rozhodnutie súdu, ale išlo by o dôkazy, ktorými by sa len navýšili trovy konania, ktoré by v konečnom dôsledku znášal žalobca. K výsluchu svedkov navrhnutých žalobcom dodal, že predmetom svedeckej výpovede majú byť skutočnosti, ktoré svedok vnímal svojimi zmyslami, pričom výsluchy uvedených svedkov by sa netýkali predmetu sporu, keďže by nemali priamu súvislosť s výrokmi žalovanej (ktoré pramenili z listinných dôkazov, vykonaných kontrol, kontaktov s bývalými klientami atď.). K dôkazom navrhnutým zo strany žalobcu na pojednávaní súd prvej inštancie uviedol, že tieto nevykonali jednak z dôvodu ich nadbytočnosti, ale aj s poukazom na koncentráciu konania, keď žalobcovi nič nebránilo tieto dôkazy predložiť v rámci písomných vyjadrení. Nevykonanie dokazovania výsluchom štatutárneho orgánu žalobcu okrem nadbytočnosti odôvodnil aj tým, že ani na výzvu súdu nebolo žalobcom ozrejmene k akým konkrétnym skutkovým tvrdeniam by dokazovanie jeho výsluchom malo byť vykonané. Žalobca k jeho výsluchu uviedol, že jeho výsluch navrhuje za účelom popretia tvrdení žalovanej a odôvodnenia opozitných tvrdení, súd však uviedol, že na uvádzanie a popieranie skutkových tvrdení slúžia písomné vyjadrenia podľa § 167 CSP, ktoré strany aj využili. Dokazovanie výsluchmi strán neslúži na uvádzanie nových skutkových tvrdení, ale na podporenie skutkových tvrdení v konaní už uvedených. Keďže žalobca neuviedol, pravdivosť akých skutkových tvrdení má byť výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu/riaditeľa preukázaná, súd prvej inštancie dokazovanie výsluchom riaditeľa nevykonali. Nevykonali dokazovanie prehraním zvukovo-obrazových záznamov na pojednávaní, čo odôvodnil tým, že tieto boli jednak na USB kľúči doručenom žalovanej, ako aj dostupné prostredníctvom linkov, keď zároveň žalovaná uviedla, že k nim mala prístup. Ide potom o obdobnú situáciu ako pri dôkaze listinou podľa § 204 CSP za použitia analógie legis podľa čl. 4 ods. 1 CSP, a síce, že nie je potrebné prehratie záznamov, ktoré boli v priebehu konania žalovanej doručené a ich obsah nebol žalovanou spochybnený. Dodal, že hoci zvukovo-obrazové záznamy neboli prehraté na pojednávaní, súd dokazovanie ako také nimi vykonal (len nedopatrením sa to neuvádza v zápisnici z pojednávaní) a s ich obsahom sa oboznámil, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že v súvislosti s obsahom záznamov vyzval žalobcu na opravu listom zo 4.2.2021 (č.l. 346). Súd prvej inštancie však nevykonali dokazovanie tými zvukovo-obrazovými záznamami, na ktorých nie sú zachytené výroky 1 až 105, a to s poukazom na nadbytočnosť, ale najmä na skutočnosť, že v súvislosti s nimi žalobca nekonkretizoval žiadne výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu a dôvod, prečo práve nimi, a teda v tejto časti bola žaloba nepreskúmatelná. Nevykonali dokazovanie obsahom webových článkov (s výnimkou tých, ktoré boli priložené k podaniam strán) s odôvodnením, že jednak žalobca nešpecifikoval ich difamačnú schopnosť a zároveň žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie článkov. Nevykonali dokazovanie zisťovaním trestných oznámení a podnetov, ktoré podala žalovaná v súvislosti s osobou žalobcu, čo okrem nadbytočnosti odôvodnil aj tým, že uvedené nebolo predmetom konania, keď právom každej osoby je podať trestné oznámenie, či podnet, pričom je úlohou orgánov činných v trestnom konaní, resp. príslušných orgánov verejnej moci, opodstatnenosť vedenia konania vyhodnotiť a v prípade neopodstatnenosti podnetu ho odmietnuť. Nevyhovenie návrhu žalobcu vykonať výsluch

žalovanej štatutárnym orgánom žalobcu - riaditeľom k jednotlivým výrokom v petite, súd prvej inštancie nevyhoviel s odôvodnením, že takéto dokazovanie je nekonkrétne, pričom vzhľadom na súdom uvedené závery o nedôvodnosti žaloby by ďalší výsluch žalovanej i tak nemohol viesť k inému rozhodnutiu súdu a bol by nadbytočný. Poukázal aj na skutočnosť, že po výsluchu žalovanej a odpovediach žalovanej na otázky zo strany žalobcu (kladené prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu) už viac otázok na žalovanú zo strany žalobcu nebolo, následne bola výpoveď žalovanej prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu zhodnotená, a preto ďalšie kladenie otázok zo strany štatutárneho orgánu žalobcu nemalo žiadne opodstatnenie. Dodal, že výsluch žalovanej štatutárnym orgánom žalobcu by zodpovedal konfrontácii, ktorý dôkaz jednak v rámci koncentrácie konania navrhnutý nebol, keď zároveň nebolo zrejmé, aké skutkové tvrdenia žalobcu by mali byť týmto dôkazom podporené, pričom ani konfrontácia by nemohla viesť k inému rozhodnutiu súdu a bola by tak nadbytočná a nevhodná (keď vzhľadom na trvanie pojednávania by muselo byť pojednávanie odročené).

Odvolačný súd dodáva, že pre sporové konanie je charakteristický princíp kontradiktórnosti konania, v ktorom stoja proti sebe sporové strany a vyvíjajú procesnú aktivitu smerom k výsledku konania, ktorý by im bol na prospech. Nová procesná úprava v CSP výrazne posilnila i princíp hospodárnosti, zavedením možnosti súdu stanovovať záväzné procesné lehoty na procesné úkony sporových strán, s cieľom poskytnúť rýchlu a účinnú spravodlivosť. Kontradiktórnosť znamená tiež možnosť podrobiť procesnej „debate“ všetko, čo v konaní vyšlo najavo (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 53). Strana sporu má procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr, ak by konala starostlivo. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení až na pojednávaní nie je včasné (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 53).

Pokiaľ žalobca návrh na výsluch štatutárneho orgánu žalobcu navrhoval za účelom popretia tvrdení žalovanej (ktorá na pojednávaní neuvádzala nové tvrdenia) až na súdnom pojednávaní takýto návrh nemohol podľa nových procesných pravidiel obstáť, keďže na uvádzanie a popieranie skutkových tvrdení slúžia písomné vyjadrenia podľa § 167 CSP, ktoré strany aj využili. Zo strany žalobcu neboli ani tvrdené osobitné dôvody, ktoré by mu bránili v procesnej ostražitosťi, a nútili ho reagovať na tvrdenia protistrany až na súdnom pojednávaní, ktoré sudca pripravuje práve na základe výsledkov povinnej procesnej „debaty“ strán konania, aby sa predišlo odročovaniu pojednávania a bolo možné rozhodnúť na jedinom pojednávaní (§ 179 ods. 1 CSP).

Dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, teda súd je limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Na preukázanie svojich tvrdení strany navrhujú dôkazy, výber ktorých je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP). Strana má teda povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, povinnosť vyjadrovať sa k veci i k dôkazom a tieto úkony môže vykonávať aj prostredníctvom svojho zástupcu. Výsluch strany ako dôkaz je potom nevyhnutné odlišovať od prednesu strany a súd nariadi tento dôkazný prostriedok iba vtedy (okrem návrhu na vykonanie tohto dôkazu stranou sporu), ak sa týmto výsluchom majú preukázať už tvrdené skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo a preukázať ich nemožno iným spôsobom (§ 195 ods. 1 CSP). Preto odvolacia argumentácia žalobcu, že tvrdenia žalovanej v písomnom vyjadrení k žalobe mali byť vyvrátené až výsluchom žalobcu, bola neopodstatnená (výsluch strany ako dôkaz neodlišoval od prednesu strany).

V civilnom sporovom konaní podľa ustanovení CSP je výsluch strany iba podporným dôkazom. Vyplýva to z dikcie zákona (§ 195 ods. 1 CSP), podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 740). Povinnosť uskutočniť verejné vypočutie (výsluch) nie je absolútna (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Hakansson and Sturesson v. Švédsko). Sú prípady, v ktorých sa výsluch nevyžaduje, teda ak sporné fakty nevyhnutne nevyžadujú vypočutie a súd môže spravodlivo, rozumne a dôvodne vec rozhodnúť na základe iných dôkazov (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 156/2018, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Döry v. Švédsko, Pursiheim v. Fínsko, Lundevall v. Švédsko). Uvedeným spôsobom postupoval v posudzovanej veci aj súd prvej inštancie, ktorý správne zohľadnil požiadavku efektivity a hospodárnosti konania, keďže výsluch žalobcu nebol spôsobilý ovplyvniť záver súdu týkajúci sa nedostatku dobrej povesti žalobcu v čase prednesenia výrokov 1 až 105 žalovanou.

Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť

uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Súd prvej inštancie reagoval na všetky procesné úkony strán primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom, v súlade s účinným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, ako i štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

Odvolačný súd považuje postup súdu prvej inštancie v konaní za správny, súd prvej inštancie reagoval na všetky procesné úkony strán primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom, v súlade s účinným procesným poriadkom, odvolací súd sa s dôvodmi nevykonania navrhnutých dôkazov, uvedenými súdom prvej inštancie v odôvodnení jeho rozsudku, v plnom rozsahu stotožňuje a námietky odvolateľa v tomto smere považuje za nedôvodné. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý namietal žalobca v odvolaní, nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, ani nemožno konštatovať, že došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu.

11. Ďalej odvolateľ namietal, že aj keď bolo súdom nariadené pojednávanie vo veci, toto iba simulovalo riadne pojednávanie, nakoľko súd neoboznámil ústne dôkazy, ktoré získal z listinných a elektronických dôkazných prostriedkov, alebo ich podstatné časti, žalobcovi preto nebolo z postupu súdu zrejmé, s ktorými dôkazmi sa oboznámil mimo pojednávania a v akom rozsahu. Následne súd ani nevytvoril priestor, aby sa žalobca mohol vyjadriť k dôkazom, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie veci súdom a bola mu tak odňatá možnosť cielene ďalšími prostriedkami procesného útoku ovplyvniť názor súdu v jeho prospech.

Odvolačný súd k tejto námietke uvádza, že pojednávanie v predmetnej veci na súde prvej inštancie dňa 13.5.2021 trvalo od 8,30 hod do 14,15 hod, z obsahu Zápisnice o pojednávaní na č.l. 428- spisu vyplýva, že súd zistil, či sa na pojednávanie dostavili predvolané osoby, pokúsil sa o zmierlivé vyriešenie sporu, poskytol predbežné právne posúdenie veci za účelom hospodárnosti konania, žalobca uviedol, že na žalobe trvá, súd rozhodol o vylúčení verejnosti z pojednávania z dôvodu ochrany zdravia a otvoril pojednávanie, nasledovali prednesy právnych zástupcov strán, následne postupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, uviedol tiež svoje predbežné právne posúdenie veci, následne nariadil a vykonal dokazovanie listinami, oboznámením ich podstatného obsahu, s výnimkou listín, ktorých odpis bol stranám v priebehu konania doručený a ktorých obsah nespochybnili s tým, že predložil k nahliadnutiu časopisy založené do prílohovej obálky právneho zástupcovi žalovanej, ďalej vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej, následne umožnil stranám klásť jej otázky, v konaní postupoval v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní, poučil strany o zákonnej koncentrácii konania (§ 154 CSP) a vyzval strany aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke veci (§ 182 CSP), právni zástupcovia strán predniesli záverečné reči, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a následne vyhlásil rozsudok. Z uvedeného je zrejmé, že sa jednalo o riadne pojednávanie a nie simulované a s poukazom na vyššie uvedený priebeh pojednávania a na ust. § 157 ods. 1 CSP (Súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.), ust. § 179 ods. 1 CSP (Pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona.) a čl. 17 základných princípov CSP (Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.) nemožno považovať za prekvapivú výzvu na prednes záverečných rečí ani vydanie uznesenia o ukončení dokazovania (čo v odvolaní namietal žalobca), ako už bolo uvedené, súd rozhoduje, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, pre ktorý sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

K tvrdeniu, že súd neoboznámil ústne dôkazy, ktoré získal z listinných a elektronických dôkazných prostriedkov, alebo ich podstatné časti, odvolací súd poukazuje na § 204 CSP, podľa ktorého dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Čítanie alebo oznamovanie obsahu listín preto nie je potrebné, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený (aj fikciou doručenia) a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené, resp. čítanie listín alebo oznamovanie ich obsahu je na pojednávaní povinné len v prípade, ak listina nebola strane sporu doručená alebo ak listina alebo

jej obsah bola protistranou spochybnená. Súd prvej inštancie v 79. bode odôvodnenia jeho rozsudku uviedol, že nevykonala dokazovanie prehraním zvukovo-obrazových záznamov na pojednávaní, keďže tieto boli jednak na USB kľúčí doručenom žalovanej, ako aj dostupné prostredníctvom linkov, keď zároveň žalovaná uviedla, že k nim mala prístup, ide potom o obdobnú situáciu ako pri dôkaze listinou podľa § 204 CSP za použitia analógie legis podľa čl. 4 ods. 1 CSP, a síce, že nie je potrebné prehratie záznamov, ktoré boli v priebehu konania žalovanej doručené a ich obsah nebol žalovanou spochybnený. Dodal, že hoci zvukovo-obrazové záznamy neboli prehraté na pojednávaní, súd dokazovanie ako také nimi vykonal (len nedopatrením sa to neuvádza v zápisnici z pojednávania) a s ich obsahom sa oboznámil, čo vyplýva aj zo skutočností, že v súvislosti s obsahom záznamov vyzval žalobcu na opravu listom zo 4.2.2021 (č.l. 346). Súd však nevykonala dokazovanie tými zvukovo-obrazovými záznamami, na ktorých nie sú zachytené výroky 1 až 105, a to s poukazom na nadbytočnosť, ale najmä na skutočnosť, že v súvislosti s nimi žalobca nekonkretizoval žiadne výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu a dôvod, prečo práve nimi, a teda v tejto časti bola žaloba nepreskúmateľná (viď odsek 26. rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd sa s postupom súdu prvej inštancie i jeho závermi stotožňuje a túto námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

12. Odvolateľ označil za prekvapivý aj apel súdu vo fáze jeho pokusu o zmierlivé vyriešenie sporu, kedy súd podľa neho nezachoval nestrannosť s cieľom win-win riešenia, ale vyvinul jednostranný tlak na žalovanú (poznámka odvolacieho súdu - odvolateľ zjavne mal na mysli žalobcu) na späťvzatie žaloby s upozornením na jej zmatečnosť a nedôvodnosť, ako aj s upozornením súdu na to, že v prípade prejednávania žaloby bude znova verejne preberaný skutkový základ žaloby, a to je práve to, čo žalobca nechce.

Podľa § 148 ods. 1 CSP žalobca a žalovaný môžu uzavrieť zmier. O uzavretie zmiery sa má súd vždy pokúsiť.

Súd by mal na strany sporu pôsobiť mediačne, t.j. o uzavretie zmiery sa má súd vždy pokúsiť. Táto zásada je zvýraznená aj v ďalších ustanoveniach, napríklad § 170 ods. 2 CSP, § 179 ods. 2 CSP.

Podľa § 179 ods. 2 CSP ak je to možné a účelné, súd sa pokúsi o vyriešenie sporu zmierom.

Ustanovenie § 179 ods. 2 CSP ukladá súdu pokúsiť sa o vyriešenie sporu zmierom, a to duplicitne, keďže tak ustanovuje už § 148 ods. 1 CSP.

Podľa § 138 CSP ak zo skutočností tvrdných v žalobe je po predbežnom právnom posúdení zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná, súd vyzve žalobcu na späťvzatie žaloby. Na tento účel môže súd žalobcu vyslúchnuť.

Zavedením inštitútu zjavne nedôvodnej žaloby sledoval zákonodarca zrýchlenie a zhospodárnenie civilného sporového konania. Postup podľa § 138 CSP je možný až v prípade, ak žaloba spĺňa všetky povinné obsahové náležitosti. Ak by žaloba neobsahovala povinné náležitosti, súd má postupovať podľa § 129 alebo § 130 CSP.

Za zjavne nedôvodnú žalobu možno považovať takú žalobu, kde zo skutkových tvrdení žalobcu je nepochybné, že jej nemôže byť vyhovené.

Ak by súd konštatoval, že žaloba je zjavne nedôvodná, je povinný žalobcu vyzvať na späťvzatie žaloby, prípadne ho poučiť o následkoch podania nedôvodnej žaloby (poplatková povinnosť, náhrada trov konania...). Ak žalobca žalobu nezoberie späť ani po výzve súdu, súd v konaní ďalej pokračuje.

Odvolací súd s poukazom na citované zákonné ustanovenia považuje túto námietku žalobcu za nedôvodnú, súd sa má o uzavretie zmiery vždy pokúsiť a ak žaloba síce spĺňa všetky povinné obsahové náležitosti, avšak zo skutkových tvrdení v žalobe je po predbežnom právnom posúdení zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná (čo súd prvej inštancie stranám uviedol), je súd povinný vyzvať žalobcu na späťvzatie žaloby, preto takýto postup súdu nemožno považovať za prekvapivý.

Žalobca označil za pre neho prekvapivú i okolnosť súvisiacu s časom vymedzeným súdom na elektronickej tabuli na pojednávanie (od 9:00 do 10:30 hod), síce uznáva, že nie je povinnosťou súdu informovať účastníkov konania o dĺžke trvania pojednávania, je však pravidelnou a racionálnou zvyklosťou, že sporová strana usudzuje na plánovaný priebeh konania i z takejto objektívnej a súdom produkovanej informácie, čomu prispôsobuje aj prípravu na pojednávanie (napr. prítomnosť účastníka konania, zabezpečenie prítomnosti svedkov, príprava otázok na strany sporu a svedkov, záverečná reč etc...). Okrem iného prispôobil tejto informácii i prítomnosť štatutárneho zástupcu, ktorý bol v čase vytyčeného pojednávania súdu práceneschopný a na čas pojednávania mal povolenú ošetrovaciu lekárku priepustku v čase od 8:00 do 10:00, o čom zákonnú sudkyňu informoval. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje opätovne na § 157 ods. 1 CSP (Súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.), čl. 17 základných princípov CSP (Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a

rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.) a na to, že súd rozhoduje, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), preto nemožno považovať za prekvapivú výzvu na prednes záverečných rečí na prvom pojednávaní.

13. Žalobca v odvolaní namietal, že predložil súdu rozhodnutia súdov a očakával, že súd bude rozhodovať v súlade s rozhodnutiami súdnych autorít, prípadne ak bude rozhodovať odchyľne od judikovaných právnych názorov, tak v odôvodnení rozsudku vysvetlí, prečo sa od ustálenej rozhodovacej praxe v tomto konkrétnom prípade odchyľil. To však neurobil. Ďalej žalobca namietal, že odôvodnenie rozsudku obsahuje odvolávky predovšetkým na tvrdenia a listinné dôkazy žalovanej, súd takmer úplne opomenul vo vyvodzovaní skutkových záverov vychádzať aj z listinných dôkazných prostriedkov predložených žalobcom, pričom v odôvodnení nedáva odpoveď na zdôvodnenie tohto postupu.

K týmto námietkam odvolací súd uvádza, že žalobca v prislúchajúcej časti odvolania neuviedol, či súd prvej inštancie podľa neho rozhodol v súlade s rozhodnutiami súdnych autorít alebo rozhodol odchyľne od judikovaných právnych názorov (konkrétne v akej otázke a od ktorých konkrétnych judikovaných právnych názorov), a tiež neidentifikoval ktoré konkrétne listinné dôkazné prostriedky predložené žalobcom mal súd opomenúť pri vyvodzovaní ktorých skutkových záverov, preto tieto námietky pre ich nekonkrétnosť nemožno považovať za dôvodné, odvolací súd nemôže z písomností sám iniciatívne vyhľadávať argumenty na podporu tvrdení ktorejkoľvek zo sporových strán.

14. Odvolateľ tiež namietal, že súd dôsledne nerozlíšil, ktoré navrhované dôkazy vykonal a ktoré nie a z akých dôvodov, nevyhovenie návrhu na vykonanie dôkazov nezaložil na legálnych dôvodoch, preto je rozsudok nepreskúmateľný, na základe jediného dôkazu súd nemohol dospieť k skutkovým zisteniam tak ako to uvádza v odôvodnení rozsudku, vydanie rozsudku bolo predčasné, skutkové a právne závery prvoinštančného súdu nie sú preskúmateľné, pretože sú nedôvodné a svojvoľné, bez opory vo vykonanom dokazovaní, z ktorých dôvodov rozhodnutie trpí vadou spôsobujúcou jeho nezákonnosť.

Odvolací súd nepovažuje tieto námietky za dôvodné, aj s poukazom na svoje vyššie uvedené závery (vo vzťahu k vykonaným aj nevykonaným dôkazom), po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

15. „Dobrá povest', renomé alebo tiež „goodwill“ (v súčasnosti pomerne často používaný pojem, ktorý sa prevzal z angloamerického práva) obsahuje predovšetkým určité morálne, ale aj kvalitatívne vlastnosti charakterizujúce právnickú osobu, podľa ktorých sa hodnotí a prijíma spoločnosťou. Dobrá povest' je pojem, ktorý v sebe zahŕňa nehmotné a samostatne nevyčísliteľné hodnoty, ktoré sa spájajú s právnickou osobou (pozri bližšie DRGONEC, J.: Vzťah dobrej povesti právnickej osoby k ochrane osobnostných práv. Justičná revue, 54, 2002, č. 11, s. 1227 - 1234).

Podľa § 19b ods. 2 a 3 O.z.: (2) Pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch. (3) Odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

Od ochrany názvu právnickej osoby, resp. ochrany obchodného mena je potrebné odlíšiť ochranu dobrej povesti právnickej osoby, hoci oba inštitúty sa vecne do určitej miery prekrývajú. Na rozdiel od ochrany názvu právnickej osoby nemieri ochrana dobrej povesti priamo proti používaniu názvu právnickej osoby.

Samotný názov právnickej osoby ani nemusí byť spomenutý. Ochrana dobrej povesti je takpovediac ochranou osobnosti právnickej osoby. Chráni pred neoprávnenými zásahmi do povedomia verejnosti o právnickej osobe. Dobrá povest' je právnou kategóriou, abstraktným pojmom. Dobrou povest'ou disponuje každá právnická osoba bez ohľadu na to, či ide o globálnu korporáciu využívajúcu detskú prácu alebo o neziskovú organizáciu sledujúcu ušľachtilé zámery. Konkrétne konanie právnickej osoby, ktoré v očiach jej zmluvných partnerov alebo verejnosti sponchybňuje jej dôveryhodnosť (neplnenie zmluvných či zákonných povinností), sa však prejaví pri postihovaní vyjadrení, ktoré môžu predstavovať zásah do jej dobrej povesti. Zásah do dobrej povesti môže predstavovať v zásade každé neoprávnené alebo nesprávne tvrdenie o právnickej osobe, napr. očierňujúce vyhlásenie. Nie je vylúčené, že za zásah do dobrej povesti sa bude považovať aj pravdivé vyhlásenie o právnickej osobe. Vždy však musí ísť o zásah takej intenzity, ktorú už nie je možné v demokratickej spoločnosti tolerovať. V sporoch o ochranu dobrej povesti (podobne ako osobnej cti) sa vyvažuje záujem na ochrane dobrej povesti na jednej strane a sloboda prejavu na strane druhej. Podobne ako subjekty verejného záujmu, aj právnické osoby verejného práva, alebo právnické osoby s majetkovou účasťou štátu, či inej verejnoprávnej korporácie by mali strpieť vyššiu mieru kritiky ako bežné právnické osoby súkromného charakteru (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/212/2007). Rozsah a nároky vyplývajúce z porušenia dobrej povesti sa posudzujú ako nároky z neoprávneného použitia názvu právnickej osoby (Veľké komentáre, Števeček, Dulák, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Občiansky zákonník I., Nakladateľství C.H. Beck, str. 114).

Zákon v ust. § 19b ods. 3 O.z. poskytuje právnickej osobe možnosť domáhať sa ochrany dobrej povesti, a to v prípade, že do jej dobrej povesti niekto neoprávnené zasiahne. Podmienkou tejto ochrany však je, že právnická osoba požívala v čase zásahu „dobrú povest'“. Pod povest'ou treba rozumieť všeobecne vytvorený (panujúci) názor na činnosť danej právnickej osoby, osobami, ktoré s právnickou osobou prišli do priameho či nepriameho kontaktu. Samotné posúdenie dobrej povesti právnickej osoby je pritom treba posudzovať predovšetkým v správaní tejto osoby vo vzťahoch, ktoré tvoria predmet jej činnosti. V prípade obchodných vzťahov bude preto významné napríklad aj to, či daná právnická osoba - podnikateľ porušuje pravidlá hospodárskej súťaže. Pre posudzovanie dobrej povesti platí, že každá právnická osoba má dobrú povest'. Ide o vyvrátiteľnú domnienku, pričom dôkazné bremeno spočíva v povinnosti preukázať, že právnická osoba nemá dobrú povest' zaťažuje osobu, ktorá do povesti právnickej osoby zasiahla. Zo znenia § 19b je zrejmé, že zákon ani v tomto prípade nevyklučuje satisfakciu v peniazoch. Satisfakciu v peniazoch však nie je možné zamieňať s náhradou škody, ktorá je samostatným právom. (Jaroslav Krajčo, Občiansky zákonník pre prax /komentár/, I., vydavateľstvo Eurounion, s. 332)

Podľa rozhodnutia sp. zn. 30Cdo/2448/2007 (NS ČR): K vzniku občianskoprávných sankcií za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie konkrétneho zásahu voči dobrej povesti právnickej osoby (z uvedeného vyplýva nevyhnutnosť overenia faktu, že právnická osoba skutočne takú povest' požíva), tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí tu existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a neoprávnenosťou (nezákonnosťou) zásahu. Fyzická alebo právnická osoba môže byť zodpovedná za zásah do dobrej povesti právnickej osoby len vtedy, ak tento neoprávnený zásah skutočne tiež vyvolala, resp. spôsobilá. Povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno o príčinnej súvislosti zaťažuje dotknutú právnickú osobu.

Súd prvej inštancie dôvodil, že ust. § 19b ods. 3 O.z. chráni právnickú osobu pred neoprávneným zásahom do jej dobrej povesti, čo predpokladá existenciu dobrej povesti právnickej osoby v čase tvrdeného neoprávneného zásahu. Dobrú povest' právnickej osoby vytvárajú zložky ako dôveryhodnosť, serióznosť, poctivosť, spoľahlivosť, vážnosť, slušnosť. Dobrá povest' právnickej osoby má povahu osobného práva právnickej osoby, ktoré pôsobí voči všetkým a ktoré je právnickej osobe priznávané zákonom. Dobrá povest' právnickej osoby vzniká okamihom vzniku právnickej osoby, pričom sa predpokladá, že právnická osoba má dobrú povest' dovtedy, kým sa nepreukáže opak. V prípade preukázania v spore, že právnická osoba v čase tvrdeného neoprávneného zásahu dobrú povest' nemala, je možný len ten záver, že do dobrej povesti nemohlo byť zasiahnuté.

Ďalej uviedol, že z písomných podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca datuje svoju dobrú povest' od svojho vzniku do 9.9.2016, kedy podľa jeho názoru bola dobrá povest' žalobcu definitívne a nenávratne zničená. Uvedené vyplýva jednak z repliky žalobcu (č.l. 260), a síce: 1. keď na bod 36. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že očakáva vykonanie dokazovania o tom, akú povest' mal žalobca do 9.9.2016 a po 9.9.2016; 2. keď na bod 41. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že opakovane zdôrazňuje, že ide o jeho dobrú povest' pred 9.9.2016; 3. keď na bod 48. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že dobrá povest' žalobcu bola nenávratne zničená behom pár hodín; 4. keď na body 61. a 62. vyjadrenia k žalobe (kde žalovaná poukazuje na články s negatívnymi názormi

klientov zo dňa 12., 13., 14.9.2016) žalobca v replike reaguje, že články boli vydané v čase, keď už dobrá povest' žalobcu bola definitívne a nenávratne zničená. Uvedené vyplýva aj z vyjadrenia žalobcu z 20.3.2021 (č.l. 383), a síce keď na bod 26. podania žalovanej z 15.2.2021 žalobca v podaní z 20.3.2021 v bode 4. reaguje v tom zmysle, že skutočnosť, že po 9.9.2016 žalobca nemal dobrú povest', je v podstate predmetom žaloby a že súhlasí so žalovanou, že v čase publikovania označených článkov žalobca nemal dobrú povest'.

Súd prvej inštancie uviedol, že keďže predmetom prieskumu súdu vzhľadom na čiastočnú preskúmateľnosť žaloby (viď odseky 26. a 28. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) mohli byť iba výroky 1 až 105 uvedené v petite žaloby, ktoré sú datované dňami 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017, bolo povinnosťou súdu najskôr vyhodnotiť, či v čase výrokov požíval žalobca dobrú povest', pretože v opačnom prípade by uvedené výroky už nemali do čoho zasiahnuť. Žalovaná v konaní tvrdila, že žalobca nemal dobrú povest' ešte pred dátumom 9.9.2016, žalobca tvrdil, že nemal dobrú povest' deň po 9.9.2016. Ako prienik (a preto nesporné medzi stranami) bola potom tá skutočnosť, že na druhý deň po dni 9.9.2016 žalobca už dobrú povest' nepožíval, pričom podľa tvrdenia žalobcu táto bola definitívne a nenávratne zničená. Keďže v konaní žalobca netvrdil, že by po uvedenom dátume k obnove jeho dobrej povesti niekedy došlo, bolo potrebné vychádzať z toho, že výroky z 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017 do dobrej povesti žalobcu zasiahnuté byť nemohlo, pretože ňou žalobca nedisponoval. Ak žalobca nemal žiadnu dobrú povest', nebolo možné, aby výroky z uvedených dní došlo k jej strate alebo k jej zhoršeniu. Z dôvodu nedostatku dobrej povesti žalobcu v čase výrokov 1 až 105 preto absentuje predmet súdnej ochrany, ako jednej zo základných podmienok konania o ochranu dobrej povesti, z ktorého dôvodu žaloba nemohla obstáť.

Naviac mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca nemal dobrú povest' v čase výrokov 1 až 105 aj z dôkazov predložených žalovanou, a to poukazujúc na článok „Život v galantskom centre: Zneužívanie? Nikto nám to nechcel uveriť (rozhovor)“ z 12.9.2016 (č.l. 181), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadrovala bývalá klientka; na článok „Desivé svedectvá ďalších klientov galantského resocializačného zariadenia: Čo slovo to čistý horor!“ z 13.9.2016 (č.l. 184), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadrovali viacerí bývalí klienti; na článok „V. po mesiaci v centre Čistý deň utiekol: Šokujúce detaily o hororových podmienkach v zariadení!“ zo 14.9.2016 (č.l. 188), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadroval bývalý klient; na článok „Polícia zriadila tím na vyšetrovanie zariadenia Čistý deň v Galante“ z 13.9.2016 (č.l. 178), kde sa vtedajší policajný prezident o.i. vyjadril, že v tomto prípade je veľa podozrení z páchania trestných činov. Z uvedených článkov vyplýva, že nezávisle od osoby žalovanej boli na činnosť resocializačného zariadenia Čistý deň vyjadrované výrazne negatívne ohlasy, a to najmä od bývalých klientov zariadenia, ktoré nesvedčia o dobrej povesti žalobcu v čase ich publikácie, pričom referencie bývalých klientov sú pre dobrú povest' žalobcu nepochybne určujúce. Pokiaľ ide o žalobcovu spochybňovanie uvedených článkov s rozhovormi s bývalými klientami, súd mal za to, že pravdivosť informácií uvedených v článkoch nemôže spochybniť samotná skutočnosť, že boli publikované na stránkach S. a S., keď zároveň žalobca ani netvrdil, že by sa v súvislosti s uvedenými rozhovormi domáhal ochrany dobrej povesti. Dobrej povesti žalobcu tiež nenasvedčuje (práve naopak) potreba zriadenia vyšetrovacieho tímu, ako sa to uvádza v článku na S.. Dobrú povest' žalobcu v čase výrokov spochybnila aj tá skutočnosť, že v rámci činnosti zariadenia Čistý deň došlo zo dňa 23.4.2015 na 24.4.2015 ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania troch maloletých klientok bývalým psychológom zariadenia, za čo bol právoplatne odsúdený (viď uznesenie KS v Trenčíne sp. zn. 23To/104/2018 z 15.10.2018 na č.l. 176), ako aj ďalšie, v čase ukončenia dokazovania na súde prvej inštancie, neprávoplatné odsúdenie za trestný čin sexuálneho zneužívania v októbri 2014. Hoci žalobca uviedol, že v právoplatne skončenej veci išlo o jednorazové zlyhanie jednotlivca, súd poukázal na uvedené uznesenie KS v Trenčíne, z ktorého vyplýva vyjadrenie samotného obžalovaného (bývalého zamestnanca), že „klientky predmetného zariadenia mali sexuálne styky aj v iných prípadoch, čo dokrešľuje situáciu v tomto resocializačnom stredisku.“ Z vyššie uvedeného (negatívne referencie bývalých klientov, trestné stíhania) mal súd prvej inštancie (okrem toho, že to nebolo medzi stranami sporné) za preukázané, že najneskôr v čase výrokov uvedených v petite žaloby žalobca dobrú povest' nepožíval.

Odvolačný súd sa so závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje, žalobu považuje za nedôvodnú najmä pre absenciu dobrej povesti žalobcu v rozhodnom období (v čase prednesov žalovaných výrokov žalovanou).

Odvolaateľ namietal, že sa s interpretáciou hmotnoprávnej normy (§ 19b ods. 2 a 3 O.z.) pri aplikácii na žalovanú vec nestotožňuje do tej miery, že ju považuje za svojvoľnú, že súd ani nevysvetlil, akými úvahami sa riadil pri formulovaní tohto právneho záveru a najmä, vzhľadom na závažnosť tejto skutkovej okolnosti, ako sa vypořiadal s tvrdeniami žalobcu v písomných podaniach, prečo ich považuje za

neakceptovateľné. Fyzicky usmrtiť človeka možno len raz. Likvidovať právnickú osobu opakovane, aj publikovaním tých istých nepravdivých negatívnych vyjadrení možno opakovane, počas dlhej doby. Napokon - presne tak to žalovaná robí. Jej difamačná kampaň proti žalobkyni trvá piaty rok, pričom je založená na opakovaní tých istých nepravdivých tvrdení. Preto žalobca tvrdí, že každým novým zverejnením difamačnej informácie (bez významu na jej obsah), dochádza k novému a novému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Škodlivý následok, ktorý by mal tendenciu plynutím času strácať na svojom význame je tak opätovne uvádzaný do reality s novou plnou negatívnou silou zásahu. Poukázal na kontext celej žaloby (vrátane písomných vyjadrení) a kontext žalovaných výrokov a skutkových okolností s tým, že v danej veci nie je predmetom žaloby jednorazové konanie žalovanej, ktoré sa prostým uvedením jedného-dvoch výrokov umiestni v žalobe. Negatívne zásahy žalovanej (na čo od počiatku žalobca poukazuje) boli početné a dlhotrvajúce. Žalovaný nárok (ospravedlnenie za 105 nepravdivých výrokov) preto treba posudzovať nie len izolovane, každý výrok zvlášť, ale aj vo vzájomných súvislostiach tak, ako ich v skutkových tvrdeniach tvrdil (a v listinných dôkazoch preukazoval) žalobca. Právnu normu - § 19b ods. 2 a 3 O.z. súd podľa neho nesprávne interpretuje. Ak žalobca nežaloval prvý nepravdivý, difamačný výrok (alebo prvé nepravdivé difamačné výroky v blogu z 9.9.2016), ktorými žalovaná zasiahla do jeho dobrej povesti, neznamená to, že vzhľadom na formuláciu právnej normy už po týchto prvých výrokoch, keď bola dobrá povest' konaním žalovanej poškodená/zničená, žalovanej je dovolené prednášať nové nepravdivé difamačné výroky. Okrem iného aj preto, lebo žalobca tým stráca možnosť svoju dobrú povest' znovu začať budovať. Ak by žalobca súdu uvádzal, že po 9.9.2016 požíval dobrú povest', zjavne by klamal, pretože v čase po 9.9.2016 bezprostredne, bol žalobca pranierovaný v médiách (najmä bulvárnych a médiách so súkromným vlastníkom) nepretržite, avšak táto skutočnosť nikoho, ani žalovanú neopravňuje k tomu, aby vo verejnom priestore prednášali na jeho adresu ďalšie nepravdivé difamačné tvrdenia. Tvrdenia iných osôb, ktoré zasahovali do dobrej povesti žalovanej, nie sú predmetom tejto žaloby. Preto žalobca nemôže akceptovať právny názor súdu, že v čase prednášania žalovaných výrokov 1 - 105 už žalobca dobrú povest' nemal. Ospravedlnenie je vyžadované za výroky, ktoré sú len časťou protiprávných konaní žalovanej vo sfére práv žalobcu, ak nežaluje žalobca všetky čiastkové útoky, neznamená to, že tie, ktoré nežaloval, nezasahovali do jeho dobrej povesti. Napokon, tento kontext žalobca zdôrazňuje vo všetkých svojich písomných podaniach. Žalovaný nárok je imateriálny. Nie je to obchodný spor, v ktorom sa dajú spočítať sumy na faktúre. Preto k interpretácii hmotného práva v danom prípade nemožno pristupovať stroho formalisticky, ale treba vnímať duchovnú, etickú a sociálnu rovinnu konania žalovanej a dopad tohto konania na právnu sféru žalobcu.

Všetky tieto námietky považoval odvolací súd za nedôvodné s poukazom na už vyššie ním uvedené, a to že zákon v ust. § 19b ods. 3 O.z. poskytuje právnickej osobe možnosť domáhať sa ochrany dobrej povesti, a to v prípade, že do jej dobrej povesti niekto neoprávnene zasiahne, podmienkou tejto ochrany však je, že právnická osoba požívala v čase zásahu „dobrú povest'“. Táto podmienka však v čase prednesu žalovanou 105 výrokov uvedených v žalobe nebola splnená, čo potvrdzuje sám odvolateľ, ktorý v odvolaní uvádza, že v čase po 9.9.2016 bezprostredne bol žalobca pranierovaný v médiách (najmä bulvárnych a médiách so súkromným vlastníkom) nepretržite, v konaní pred súdom prvej inštancie odvolateľ tvrdil, že na druhý deň po dni 9.9.2016 žalobca už dobrú povest' nepožíval, pričom podľa tvrdenia žalobcu táto bola definitívne a nenávratne zničená. Z dôvodu zhodných tvrdení strán o nenávratnej strate dobrej povesti žalobcu po 9.9.2016 bola v konaní pred súdom prvej inštancie táto skutková okolnosť nesporná. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolaní netvrdil, že by po uvedenom dátume k obnove jeho dobrej povesti niekedy došlo, na pojednávaní iba uviedol, že strata dobrej povesti neznamenala jej stratu v plnom rozsahu a že by nebolo možné ju ďalšími protiprávnymi škodlivými zásahmi prehlbovať, preto je odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie (ktorý riadne vysvetlil akými úvahami sa riadil pri formulovaní svojich záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku) názoru, že bolo potrebné vychádzať z toho, že výroky prednesenými žalovanou v dňoch 23.9.2016, 4.10.2016, 22.12.2016, 1.3.2017, 6.4.2017 a 7.4.2017 do dobrej povesti žalobcu zasiahnuté byť nemohlo, pretože ňou žalobca nedisponoval. Nemožno akceptovať výklad žalobcu, že každým novým zverejnením difamačnej informácie (bez významu na jej obsah), dochádza k novému a novému zásahu do dobrej povesti žalobcu a škodlivý následok, ktorý by mal tendenciu plynutím času strácať na svojom význame je tak opätovne uvádzaný do reality s novou plnou silou negatívneho zásahu, odvolací súd je názoru, že dobrú povest' je potrebné vyhodnocovať tak, že ju buď právnická osoba má, alebo nemá (v rozhodnom čase) a odvolateľ netvrdil, že v čase tvrdených 105 zásahov požíval dobrú povest'. Podmienkou ochrany proti neoprávnenému zásahu do dobrej povesti právnickej osoby je, že právnická osoba požívala v čase zásahu „dobrú povest'“. V predmetnej veci z dôvodu nedostatku dobrej povesti žalobcu v čase prednesenia žalovanou výrokov 1 až 105 preto absentuje predmet súdnej ochrany, ako

jednej zo základných podmienok konania o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

Ďalšie odvolacie námietky, netýkajúce sa otázky dobrej povesti žalobcu, neboli preto spôsobilé ovplyvniť spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu, preto sa nimi odvolací súd už nezaoberal.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

Odvolací súd riadiaci sa uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (jeho II. a III. výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania, keď odvolací súd nevidel v dôvodoch uvádzaných odvolateľom dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce aplikáciu ust. § 257 CSP, keď skutočnosť, že žalobca je neziskovou organizáciou bez majetku, poskytujúcou starostlivosť osobám so závislosťou od návykových látok, nie je sama osebe dôvodom hodným osobitného zreteľa a už vôbec ním nie je skutočnosť z akých prostriedkov uhrádza žalovaná jej trovy právneho zastúpenia, ust. § 257 CSP neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi stranami sporu.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)